CATHERINE BYBEE

Mutluluk Sınır Tanımaz

Çeviren: Nihal Akcan

nemesis
KİTAP

Birlikte çalışma ayrıcalığına eriştiğim tüm acil servis hemşire ve doktorlarına.

Sizler kim olduğunuzu biliyorsunuz.

Birinci Bölüm

"Bebeğimin ölmesine izin vermeyin."

Monica, yedi yaşındaki kızını kaybetmek üzere olan çaresiz annenin gözlerine baktı. Ne yazık ki, küçük kız bisikletini kaldırımdan sokağa sürüp bir arabanın yoluna çıkma hatasını yapmıştı. Büyük ihtimalle hayatına mal olacak bir hataydı bu.

Monica, anneye, "Elimizden gelen her şeyi yapacağız," dedi. Güven verici tebessümü nafile bir çabaydı, fakat kadına umut vermek için bir şeyler yapmalıydı.

Monica, kızın hayatını kurtarmak için en az on beş kişinin hararetle çalıştığı travma odasına daldı.

Sağlık teknisyenleri, acil servis personelinin yardımıyla çocuğu ambulans sedyesinden hastane sedyesine geçirdiler ve ambulans sedyesini hızla odadan dışarı çıkardılar.

Nöbetçi travma cerrahı Dr. Chuck Meeks hastanın başında duruyordu, ambulans görevlilerinin raporunu dinliyordu. Monica ilk yardım sağlık teknisyeniyle başka bir hemşirenin çocuğun kalan kıyafetlerini çıkarmalarına yardım ederken bir taraftan da onları dinliyordu.

"Araba kıza çarpmış ve onu çarpışma noktasından on metre ileriye fırlatmış. Arkadaşı olay sonrasında kızın inlediğini söyledi, fakat biz oraya vardığımızda hasta bilincini yitirmişti."

Sağlık teknisyeni konuşmaya devam ederken Monica kendi listesinin üstünden geçti. A- Hava yolu... Çocuğun boğazından kanül ile oksijen verilmişti. B- Solunum... Teknisyen konuşurken doktor hastanın akciğerlerini dinliyordu. Keskin olmayan bir cisimle vücudun herhangi bir yerine alınan bir darbe akciğer çökmesine, iç kanamaya ve hatta çok sayıda başka yaralanmaya sebep olabilirdi. Ancak Monica hızlı davranıyordu.

C- Kan dolaşımı. Hastanın kalp hızı çok yüksekti ve tansiyonu 68/50 idi. Monica nabzını kontrol etmek için sistematik şekilde çocuğun alt kısmına indi.

"Hastanın arka desteğini çıkaralım," diye talimat verdi Dr. Meeks. "Röntgen, bu tüpü kontrol etmek için bir göğüs filmine ihtiyacım var. Tomografi boşaltıldı mı?"

"Bilgisayarlı tomografi istediğiniz zaman hazır." Denetçi hemşire Patricia Keller kapıda durup doktora bilgi verdi.

Monica çocuğun kot pantolonunu kesti. D- Sakatlık ve nörolojik durum. Tomografi taraması kafa travmasının büyüklüğünü anlamalarını sağlayacaktı, fakat hayati tehlike riski daha az olan yaralanmaların bazıları çıplak gözle de görülebiliyordu.

Monica sağlık teknisyenine, "Adı ne?" diye sordu. Hastaları için isim yerine zamir kullanmak doğru gelmiyordu.

"Bethany. Arkadaşı ona Beth diyordu."

Monica, Beth'in bacaklarından kot pantolonunu çıkarırken kızın sağ dizinin üstünde bariz bir kırık olduğunu fark etti. "Dr. Meeks?"

Meeks başını sallayarak Monica'ya doğru baktı. "Nabız?"

Monica yaranın çevresindeki nabız atışını kontrol etti, kızın kalp atışıyla uyumlu güçsüz ama hızlı bir vuruş buldu.

"Güçsüz olsa da atıyor."

"Başka neler olup bittiğini anlayana kadar üstüne atel koy. Sağ akciğerinden gelen ses hoşuma gitmedi. Bir göğüs tüpü hazırlayın, röntgen çekin, tüpü sokun ve bir görüntü alalım."

"Kan basıncı düşüyor, Chuck."

Odadaki diğer acil servis hemşiresi Valerie herkesin dikkatini yatağın başucundaki monitörlere çekti. Beth'in kan basıncı tehlikeli derecede düşmüştü.

Odada devam eden mırıltılar kesildi ve herkes daha hızlı çalışmaya başladı.

Monica otuz dakika sonra operasyon odasından çıktı ve görevi devralacak olan hemşireye Bethany'nin raporunu verdi. Kızın kalça kemiği parçalanmıştı, akciğerleri çökmüştü, muhtemelen dalağında iç kanama vardı; fakat doktorlar buna ameliyathanede karar vermek ve organı onarmaya çalışmak zorunda kalacaklardı. Bethany'nin başındaki şişliğin önemsiz olduğu ortaya çıkmış ve çocuğun neden baygın olduğu sorusunun doğmasına sebep olmuştu. Sanki Tanrı müdahale edip, "Biraz şekerleme yapma vaktin geldi," demiş gibiydi. Belki, sadece cerrahi ekibin yetenekleri sayesinde Bethany hayatta kalıp tekrar bisiklete binebilecekti.

En azından Monica öyle olmasını umuyordu.

Acil servise döndüğünde bölümün gürültüsü, salonun enerjisiyle kulakları çınlayana kadar içine doldu. Yeni hastalar koridorlarda taşınırken diğerleri yürüyerek, sallanarak veya topallayarak acil servisten çıkıyordu.

Başka bir gün daha işte. Monica bunu seviyordu. Her şeyini. Aslında, çoğu kısmını. Pomona Valley Hastanesi'ndeki işiyle ilgili sevmediği birkaç şey vardı. Hastalardan birinin başarama-

dığını öğrenen hasta yakınlarının çukurlaşan gözleri veya her gün acil olmayan vakaları acil servise kabule zorlayan politikalar gibi. Personel yetersizliği... Sendika savaşları. Pekâlâ, belki de işiyle ilgili her şeyi sevmiyordu.

Elektronik tabela yalnızca birkaç odanın boş olduğunu gösteriyor ve bekleme odasında oldukça fazla hastanın bulunduğunu belirtiyordu. Görünüşe göre tıbbi bakıma ihtiyacı olan hasta sayısı müsait alandan daima daha fazlaydı. Görevde iki acil servis doktoru, bir düzine hemşire ve birkaç ilk yardım teknisyeni vardı.

Monica danışma görevlisi Nancy'ye başıyla selam verip, "Acile gelmekte olan ambulansımız var mı?" diye sordu.

"Hayır." Nancy'nin bir kulağı telefondaydı ve kız aynı anda doktorların raporlarını bilgisayar sistemine giriyordu. Kâğıt kullanmayı henüz bırakmamışlardı. Hastanenin çoğu kısmı bilgisayarlı sisteme geçmişti, fakat acil servis bölümü şu âna dek değişime direnmişti. Monica sistemlerini bilgisayar ortamına aktarıp düzene koymanın faydalarını görmeleri için yönetimde bir değişiklik yapılmasını sabırsızlıkla bekliyordu. İnsanların daha hızlı ilerlemesini sağlayacak herhangi bir şey olabilirdi.

Monica raftan bir çizelge alıp hastayı çağırmak için lobi kapısına yöneldi. Triyaj hemşiresinin değerlendirmeye yazdığı isme göz attı, ismi tanıdı ve yüzünü buruşturdu. *Owens!* Şikâyete baktı. *Karın ağrısı.*

Gary Owens mil kartı bulunmayan fakat sık sık uçan bir yolcu gibiydi. Acil servisi haftada en az bir kez ziyaret ederdi, çoğunlukla arka kapıdan ambulansla getirilirdi. Adam, Monica'nın sayamayacağı kadar çok kez ölümün kıyısından dönmüş bir alkolikti.

Owens canına susamıştı. Monica bunu düşündüğü için kendinden nefret ediyordu ama adam ölse de kurtulsa diye diliyor-

du. Neredeyse yaşadığı her tıbbi sorunu kendi kendine yaratan birine acımak zordu.

Monica kendine biraz çekidüzen vererek lobinin kapısını açtı ve hastaların beklenti dolu yüzlerine baktı. Onlar, ilgisini hak eden hastalardı. *Yargıda bulunma, Mo.*

Çok geçti.

"Owens?"

Gary üç sıra arkada oturuyordu, adamın iki yanında da ağlayan çocuklar vardı. Kafası göğsüne gömülmüştü, gözleri kapalıydı.

"Owens?" dedi Monica daha yüksek sesle.

Gary başını bile kaldırmadı.

Alçak herif uyuyakalmıştı. Muhtemelen sarhoştu. Monica kaçınılmaz olana boyun eğerek kapıdan çıktı, adamın yanına gitti, onu uzun uzun kokladıktan sonra omzunu sarstı. "Gary?"

İrkilerek uyanan Gary salona bakındı. Nerede olduğunu fark edince yüz ifadesi yumuşadı ve hafifçe yalpalayarak ayağa kalktı. Monica adamın onu yere devirmesini istemiyordu, bu durum sırtının incinmesine ve çalışamaz hale gelmesine yol açabilirdi. "Tekerlekli sandalye ister misin?"

Gary yutkundu ve adamın dalgın gözleri Monica'nın bakışlarıyla buluştu. "Ben iyiyim. Sorun yok."

Bir saniye sonra Gary, Monica'nın arkasından kalabalık ve yoğun acil servise girdi. Monica onu özel bir odaya aldı. Muhtemelen Gary o odada gece boyunca uyuyacaktı. Karın ağrısı tetkikleri genellikle saatlerce sürerdi ve muhtemelen adamın karnında tedaviye yardımcı olabilecekleri bir şey bulamayacaklardı. Bu demek oluyordu ki, Gary acil servisten çıkacaktı ve gelecek hafta tekrar körkütük sarhoş olacaktı.

Monica bu düşünceyi aklından defetti.

Kolay değildi. Ameliyathanede yaşam mücadelesi veren çocuğu düşündü, bu adamsa hayatını heba ediyordu.

Monica hiç gülümsemeden Gary'yi bir odaya götürdü, sedyeyi ve sedyenin üstünde duran hastane önlüğünü işaret etti. "Ne yapılması gerektiğini biliyorsun, Gary."

Gary başıyla onaylayarak gömleğinin düğmelerini çözmeye başladı. Monica acil servis doktoruna Gary'nin hazır olduğunu bildirmek üzere odadan çıktı.

"Walt?" Dr. Walter "Walt" Eddy, Gary'nin varlığından en az Monica kadar *heyecan* duyacaktı.

Walt elindeki çizelgeden başını kaldırıp gülümsedi. "Efendim?"

"Gary Owens on altı numaralı odada."

Walt gözlerini yuvarladı. Monica bunu yapmaktan kaçınırdı.

Monica sırıttı.

"Mide kanaması mı?"

"Bu sefer değil. Karın ağrısı."

"Sarhoş mu?"

"Her zaman öyle değil mi?"

"Not al, kan testi yap. Bir dakika içinde geleceğim."

Monica damar yolu açmak için kullanılan malzemelerin bulunduğu tepsiyi de alarak zorlu damar bulma görevini yerine getirmek için Gary'nin odasına dönmek üzere yola koyuldu. Deneyimlerinden bu işin kolay olmayacağını biliyordu. Gary yıllar önce bir yangında yaralanmıştı, her iki kolunda ve sırtının yarısında yaralı dokular kalmıştı.

En azından adam ona hiç karşı gelmemişti. Yakınmıyordu ve tartışmıyordu. Adi bir ayyaş değildi, sadece ayyaştı. Çizel-

gesinde yaşının kırk üç olduğu yazıyordu ama altmış gösteriyordu.

Tıbbi kayıtlar bölümünden bir kadın masaya yaklaşarak çizelgeleri istiflemeye başladı. Tekrar gelen her hastanın çizelgesinin çıkarılıp güncellenmesi rutin bir uygulamaydı. Monica, Gary'nin en az on santim kalınlığındaki tıka basa dolu karton dosyasını fark etti.

Çizelgeyi aldı, koridorda Gary'nin odasına doğru ilerledi. Her adımıyla birlikte adama karşı içinde öfke uyanıyordu. Odaya girip kapıyı kapatmadan önce kendini kısaca ihtar etti.

Gary, bacakları sedyenin ucundan sarkmış halde uzanıyordu. Mavi ve beyaz benekli hastane önlüğü adamın çoğu yerini örtüyordu.

Gary ona bakmıyordu.

Güzel.

Monica tepsiyi başucu sehpasına sessizce koydu ve durakladı.

Soğuk bir ses tonuyla, "Bunun ne olduğunu biliyor musun?" diye sordu.

Adamın titrek bakışı Monica'nın elindeki çizelgeye kaydı. Omuz silkti.

"Çizelgen. Acil servis çizelgen." Monica ağır klasörü sedyede Gary'nin yanına bıraktı.

Gary irkildi.

"Çoğu çizelgede en fazla birkaç sayfa bulunur. Seninki... Seninki ise kendini öldürmeye çalıştığının bir kanıtı." Monica konuşurken içi öfkeyle kaynıyordu. "İnsanlar buraya her gün gelir ve yaşamak için mücadele ederler. Sense buraya neredeyse her gün ölmeye çabalayarak geliyorsun." Kaza geçiren çocuğun görüntüsü Monica'nın gözlerinin önünde belirdi.

"Ölmeye çalışmıyorum." Gary'nin sesi yavandı ve gözleri Monica'ya bakmıyordu.

"Ölümüne içmek yaşamaya çalışmak değildir. Ne zaman uyanacaksın, Gary? Bu günlerden birinde öylesine hastalanmış olarak geleceksin ki, senin için yapacak bir şeyimiz kalmamış olacak."

Gary'nin yorgun gözleri sertleşti ve sonunda Monica'ya baktı. "Sana ne bundan?"

Güzel soru. Neden bu odaya kapanıp adamı azarlıyordu ki? Patronu zaten ondan hoşlanmıyordu. Bu küçük gösterisi yüzünden rapor edilebilirdi, hatta daha beteri de olabilirdi.

Monica başını salladı. Bu adamın çocukları var mıydı? Eğer varsa neredeydiler? Babalarının ayık olmasını diliyorlar mıydı? "Hiçbirimiz bir balonun içinde yaşamıyoruz. Dışarıda birileri seni düşünüyordur."

Gary'nin çenesi seğirdi.

Monica yutkundu, Gary'nin çizelgesini aldı ve odadan çıkmak üzere arkasını döndü. Onun için başka bir hemşire bulacaktı. Şu anda onunla ilgilenmek için yeterince objektif olduğunu düşünmüyordu.

Yerini almasını istediği hemşire birkaç dakika sonra Monica'nın yanına döndü ve Gary'nin gittiğini söyledi.

İki saat sonra, Monica dinlenme odasında oturuyordu, ağrıyan başını ellerinin arasına almıştı. Günü daha iyiye gitmemişti. İyi olan tek şey ameliyathaneden Bethany'nin ameliyattan sağ salim çıktığı haberinin gelmesiydi.

En önemli haber *buydu.*

Odanın kapısı açıldı ve acil servisin gürültüsü içeri sızdı.

"İyi misin?"

Monica başını kaldırıp ikisi de izinli olduğunda bazen gece kulübünde ona arkadaşlık eden hemşire arkadaşı Deb'e baktı.

"Kötü bir gün mü?" diye sordu Deb.

"Yoğundu."

"Belki de John gününü iyileştirebilir."

Monica hafifçe gülmeye çalıştı. *John.* Monica onu gün boyunca bir kez bile düşünmemişti. Neredeyse iki aydır çıkıyorlardı. Bir iş arkadaşıyla yatmaması gerektiğini bilmeliydi. İyi vakit geçirmişlerdi, fakat ilişkileri yürümüyordu, en azından Monica için. John ise ondan gerçekten hoşlanıyor gibiydi ve bu berbat bir durumdu.

"Ah... Bu bakışı *beğenmedim*," dedi Deb.

"Ne var?"

"İkinizin arası iyi değil mi?"

"İyi... Sanırım."

Saçlarını daima sıkı bir atkuyruğuyla toplayan Deb gözlerini kıstı. "Sanıyor musun?"

"O iyi bir adam. Hemşireden çok bir doktor olduğunu sanıyor." John bir hemşireydi. İyi bir hemşireydi ama egosu fazla yüksekti ve eğitimi yetersizdi. "Geçen hafta yanıma taşınmaktan bahsetti." Monica o sohbeti hemen sona erdirmişti. Ablası Jessie, Jack ile evlenip Teksas'a taşınmadan önce Monica, o ve yeğeni Danny ile paylaştığı iki yatak odalı bir dairede yaşıyordu. Daha sonra, Jack'in kız kardeşi Katie kızıyla birlikte kısa bir süre için yanına taşınmıştı. Şu anda Monica yalnızdı ve en azından şimdilik öyle kalmasını istiyordu. "Ev arkadaşı istemiyorum."

"John bir ev arkadaşından daha fazlası olacaktır."

"Biliyorum."

Debbie yıpranmış kanepede Monica'nın yanına oturdu ve dizine hafifçe vurdu. "Eğer ondan hoşlanmıyorsan, ilişkini bir an önce bitirsen iyi olur."

"Biliyorum." Monica ilişkiler konusunda berbattı. İki ay onun için uzun bir süreydi. Eğer John onunla birlikte çalışıyor olmasaydı ilişkiyi daha dördüncü haftada bitirmiş olacağını itiraf etmeliydi.

"Ciddiyim, Monica. Geçen hafta bana senin yuvarlak mı yoksa kare pırlantalardan mı hoşlandığını sordu."

Monica'nın sırtı ürperdi. Gözlerini hızla Deb'e çevirdi. "Şaka yapıyorsun."

Deb alt dudağını ısırarak başını salladı. "Benden sana bir şey söylememeni istedi."

"Bu kötü oldu. Ah, çok kötü."

"Onunla bir daha ne zaman görüşeceksin?"

"Yarın izinliyim. Akşam yemeği için buluşacaktık." Belli ki bu yemeğin resmi bir etkinlik havasında geçmesi gerekecekti. Monica başını yeniden ellerinin arasına aldı. "Kaçmak için çok mu yaşlıyım?"

"Evet."

"Ama—"

"Teklif etmeden önce ona yol ver. Erkekler o tür bir reddedilmeyi atlatamaz."

"Gerçekten benimle evlenmek istediğini mi düşünüyorsun?"

"Pırlantalar sözlenmek için değildir."

Monica kanepeden kalktı, dolabına yöneldi. Dolabın içinde aspirin bulmak için çantasını karıştırdı. "İki ay. Altı üstü iki ay çıktık." Monica bunun geldiğini görmemişti.

"Onu bir yıldan uzun süredir tanıyorsun."

"Ne olmuş?"

"Ablan kocasıyla bundan daha kısa sürede evlenmeyi kabul etmemiş miydi?"

"Onlar farklıydı." Jack ve Jessie birbirini çok seviyordu. Sevgileri karşılıklıydı.

Monica ise John'u sevmiyordu.

Bunun bitmesi gerekiyordu.

Bu gece. Kimse incinmeden önce.

Hemşire önlüğü... Muhtemelen şimdiye dek giyilen en alımsız kıyafetti ve Monica, John'un onunla dairesinden pek de uzak olmayan sakin bir barda buluşmasında ısrar etmişti. Kıvrımlarını saklama çabasıyla hastanenin verdiği üniformasını giymeyi tercih etmişti. Sarı saçlarını atkuyruğuyla başının tepesinde topladı ve daha önce sürdüğü allığı elmacık kemiklerinden sildi. Loş barda güneş gözlüğü takmadıkça açık mavi gözlerini saklamasının yolu yoktu. John'a "konuşmaları gerektiğini" bildiren kısa bir mesaj gönderdikten sonra sözlerinden romantik bir anlam çıkarılmamasını umdu.

Monica içeri giren ve iyi vakit geçirmek isteyen erkeklerden uzakta sakin bir masa bulmuştu. Gary Owens ile daha önce yaptığı konuşma yüzünden buzlu çay dışında bir şey sipariş etmedi. Alkolün sağlayacağı cesareti çok istese de eve dönüp bir kadeh şarapla jakuziye girene kadar bekleyecekti.

Barın arkasındaki üç televizyon ekranı mekânı aydınlatıyordu. İkisi beyzbol maçlarını gösteriyordu, üçüncü televizyonda ise akşam haberleri vardı.

Monica çayını yudumlayarak tam da kapı açılıp akşam güneşini içeri alırken saatine baktı.

John göz alıcı biriydi. Açık kumral saçları asker tıraşlıydı. Bir seksenden uzun olmayan boyuyla salona girdi ve Monica'yı fark etti.

Monica başıyla selam vererek gülümsemeye çalıştı.

Başı yeniden zonklamaya başlamıştı.

"Merhaba." John, Monica'nın karşısına oturdu. "Long Islands içiyorsan kötü bir gün geçirmiş olmalısın."

"Çok yoğunduk." Monica, John'un varsayımını düzeltmedi.

John elini masanın üstünden uzatarak Monica'nın elini tuttu. "Mesaj atmana sevindim. Kötü geçen bir günün ardından eve tek başıma gitmeyi sevmediğimi biliyorum."

Monica irkildi.

John gözlerini kısarak baktı. "Her şey yolunda mı?"

Monica olabildiğince yavaş hareketlerle elini John'un elinin altından çekti. "Zor bir gün geçirdim ama seninle buluşmak istememin sebebi bu değil."

Bardaki biri televizyona doğru bağırarak Monica'nın dikkatini bir an için dağıttı. Monica bu kısmından nefret ediyordu. Bu konuda uzman falan değildi, fakat bir ilişkiye başlamak ayrılmaktan çok daha kolaydı.

"Neler oluyor?" John ellerini kucağına koydu ve bakışlarını Monica'ya kilitledi.

Monica karanlık bara bakındı. Sessizdi... Erken bir saatti. Kısık sesle konuştu. Doğrudan onu çağırma sebebine girdi.

"Geçen gece, birlikte yaşamaktan bahsederken... Aynı şeyi istemiyor olabileceğimizi fark ettim."

John kıpırdanarak dikleşti. "Benimle birlikte yaşamaya hazır değilsin. Anlıyorum. Yavaşlarız."

Monica başını salladı. "Yavaşlamanın faydası olacağını sanmıyorum. Ben... Ben birine bağlanmaya hazır değilim."

John arkasına yaslanarak kollarını göğsünde kavuşturdu. Savunma hareketi Monica'nın dikkatinden kaçmamıştı. John'un dudaklarındaki tebessüm solmuştu. "Sen ne diyorsun, Monica?"

Monica ellerini pamuklu üniformasına sürttü. "Birlikte güzel vakit geçirdik."

John'un ağzı açılıp kapandı. "Güzel vakit mi?" Başparmağıyla işaret parmağını ovuşturuyordu. "Güzel vakitten mi ibaret-tim? İyi anlaştığımızı sanıyordum."

"İyiydik. İyiyiz. Bu çok zor, John. Birlikte çalışıyoruz. İşimi... Senin işini mahvetmek istemiyorum."

"O halde yapma."

Keşke o kadar kolay olsaydı. "Sanırım *biz* fikrine benden daha fazla bağlandın. Keşke daha fazlasını hissedebilseydim ama hissetmiyorum."

John elini saçında gezdirdi. "Benden ayrılıyorsun."

Monica kılını bile kıpırdatmadı. "Üzgünüm. Ciddi bir ilişkiye hazır değilim. Evcil bir hayvanım bile yok."

"Başka biri mi var?"

"Hayır. Elbette yok. Seni kandırmak istemiyorum. İstemediğim halde sana daha ciddi bir ilişki istediğimi düşündürtmek istemiyorum."

"Aramızda cidden özel bir şey olduğunu düşünmüştüm." John'un gözlerindeki öfke perdesinin ardında kırgınlık görülebiliyordu. Monica bunun için çok üzgündü.

"Üzgünüm." Monica ona bakamadı.

"Bağlanmak büyümenin bir parçasıdır."

Monica bir şey söylemek yerine salona göz gezdirdi.

"Bir ara senin de *büyümen* gerekecek." John'un sözleri sertti. Monica'nın geçirdiği berbat gün düşünülürse... Çok sertti. John'un duygularını incitmemeye çalışıyordu. Ondan sakince ayrılmaya çalışıyordu.

Bardaki gürültü yatıştı ve birileri haberlerin sesini açtı.

"Bunu olması gerekenden daha zor bir hale getirme, John. Daha önce arkadaştık. Bundan sonra da arkadaş kalmak istiyorum." Gerçekten istiyordu. Ancak, *sadece* arkadaş kalmanın işe yarayacağına inanacak kadar aptal değildi.

"Hepsi bu mu? Benim söz hakkım yok mu?"

"İstediğini söyleyebilirsin. Duygularım değişmeyecek." Monica, John'un gözlerine baktı.

John boynunu uzatarak masadan uzaklaştı. "Belki birkaç gün içinde güzel bir şeyler söyleyebilirim. Fakat şu anda bir içki istiyorum... Tek başıma."

John kapıdan çıkarken Monica arkasından, "Üzgünüm," dedi.

İyi gitmişti.

Monica dudaklarının arasından cefa dolu bir nefes aldı ve yerinden kalktı. Bir *dirty martini* kokteyl fena olmazdı.

Monica bar tezgâhına doğru ilerleyerek barmene elini salladı. İçkisini sipariş edip omzunun üzerinden baktı.

John geri gelmiyordu.

Monica cüzdanından on dolar çıkarıp parayı tezgâha koydu. Barmen içkisini önüne koyarken para üstü isteyip istemediğini sordu.

Monica içkisini kaldırarak, "Gerek yok," dedi.

Adam on dolarlık banknotu avucuna alıp televizyonu işaret ederek, "Buna inanabiliyor musun?" dedi.

"Neye inanabiliyor muyum?"

"Jamaika'daki deprem."

Yıkımın amatör kamera çekimlerini gösteren son dakika haberi yüzünden yerel yayına ara verilmişti.

Dalgalar kıyıya vuruyordu ama orası bir kumsal değildi artık. Küçük bir kasabanın içiydi. İnsanlar bağırıyor, arabalar ve evlerin hepsi denize sürükleniyordu.

Monica'nın içi ürperdi. İçkisini tek yudum almadan bıraktı.

"Sesini açabilir misin?"

Barmen uzaktan kumandayı alarak televizyonun sesini açtı.

"...üç yüz yıl gecikmeyle de olsa bu depremin olacağı yıllardır tahmin ediliyordu. İlk raporlar depremin 7,5 şiddetinde olduğunu gösteriyor. Port Royal'de beş bin kişinin ölümüne yol açan 1692 depreminden daha büyük."

Monica dişlerini sıktı. Bir adam sahil kasabası iskelesine benzeyen bir yapıdaki sundurmada duruyordu ve bir çocuğu tutuyordu. Bir su dalgası kameradan uzaklaşıp her şeyi beraberinde sürüklerken adam tahta bir kirişe tutunmuştu.

"Aman Tanrım."

"Kumsalda yaşamadığım için çok mutluyum."

Monica'nın çantasındaki telefonu titriyordu.

Monica yayını izlemeye devam ederek telefonunu buldu.

Telefondaki isme bakmadan, "Efendim?" dedi.

"Haberleri izliyor musun?"

Arayan Walt'tu.

"İzliyorum."

"MSF'yi aradım. Var mısın?" MSF, Sınır Tanımayan Doktorlar anlamına geliyordu. Monica Sınır Tanımayan Hemşireler örgütüne yardım ediyordu. Yardım kuruluşu, doğa bir bölgeyi

salladığında, havaya uçurduğunda veya sel bastığında eğitimli profesyonellerin ilkyardıma katkıda bulunmaları için zamanlarını ve yeteneklerini kullanmalarını sağlıyordu. Monica Sınır Tanımayan Hemşirelerle birlikte yıkımın doğrudan içine girecekti, sırt çantasındakilerle birkaç hafta boyunca idare edecekti... Başkalarına yardım edecekti.

Cehennemin çamurlu derinliklerine gireceğini bilse de John'dan ve acil servisten bir süre uzaklaşmak fena olmazdı.

"Varım."

İkinci Bölüm

"Bunun için hazır mısın, Mo? Dayanıklı olduğunu biliyorum... Ama Noel Baba'nın gerçek olmadığını öğrendiğinde kendini kaybetmiştin." Yardım ekibi günün ikinci uçağına doluşmadan önce Jessie onunla cep telefonundan konuşuyordu.

Monica güldü. "Hayatta kaldım. Hazırım. Dahası, insanlara yardım etmeyeceksem neden hemşire oldum?"

"Bunu evde de yapabilirsin."

"Ama o insanların bana gerçekten ihtiyacı var. Kimse gitmezse halleri ne olur?"

Uzun bir sessizlik oldu. "Dikkatli ol, Mo. Kendine dikkat et." Tam o sırada birileri Monica'ya bir tür aşı yapıyordu. Monica bunun ne için olduğunu sormaya bile yeltenmedi. Riskleri bilmek istemiyordu. Gidecekti... Gitmeliydi.

"Seni seviyorum, Jessie. Benim için Danny'yi öp. Aramaya çalışacağım."

"Her iki günde bir."

"Deneyeceğim." Denemekten daha fazlasını yapacaktı. Hatlar tamamen kesilmediği sürece arayacaktı.

Florida'dan Jamaika'ya bir kargo uçağıyla gittiler. Tsunami dalgasının adanın kuzey kıyısını vurmasının üzerinden daha yirmi dört saat bile geçmemişti ve ölü sayısının binleri bulacağı tahmin ediliyordu. Ada sahillerinin kayıtlı tarihinde bugüne

dek bu boyutta bir tsunami görülmemişti. Deprem bile nadiren olurdu. Sarsıntı adayı vurmadan saatler önce okyanusta bir deprem olmuştu, bu yüzden tsunami depremin hemen arkasından gelmişti. Yıkımın nasıl veya neden olduğu önemli değildi, ortalığın temizlenmesi gerekiyordu ve acı çeken insanların yardıma ihtiyacı vardı.

Takım bilgilendirmesine göre cesetler kıyıya vuruyordu, hayatta kalanlar ise adanın her yerindeki hastaneleri ve klinikleri doldurmuştu.

Monica daha önce Los Angeles'tan Miami'ye uçuşu sırasında uyumaya çalışmıştı, fakat sadece bir saat kadar uyuyabilmişti. Kargo uçağının gürültüsü yüzünden kulaklıkla bile beynini kapatıp dinlenmeyi düşünmesi çok zordu.

John'la konuşması zihninin gerilerinde uğuldamaya devam ediyordu ama kafasını kurcalayan asıl konuşma patronu Pat ile yaptığı konuşmaydı.

"Cumartesi gününe kadar vaktin var." Pat, Monica'dan asla hoşlanmamıştı. Kadının sesi ve sözleri Monica'nın var olduğunu bildiği duyguyu dillendiriyordu.

"İnsani bir çaba söz konusu. Hastane, doktorlarınızın ve hemşirelerinizin gitmesine izin verdiğinize dair bir basın açıklaması yapabilir." Bu, Walt'un kullanmasını söylediği çalışılmış bir cümleydi. Üstelik Walt doktorlar grubunun başıyla konuşup orada bulunması gerektiğini ifade etmişti. "Halkla ilişkilerin iyi olması hastanenin de çıkarına olur."

Uzun bir sessizlik olmuştu. "Vardiyalarının doldurulmasını sağla, Monica. Ve bunu yapmaları için yarım zamanlı çalışanları kullan. Fazla mesai ücreti vermiyorum."

Monica'nın yıllık *izin süresi, yokluğunda da maaş çekinin gelmeye devam etmesini sağlayacaktı. Bu uğraşıların sınırı genellikle beş ile sekiz gün arasında olurdu. Ne tür bir tatil izni olacağıysa yakında belli olacaktı.*

Monica, Pat'e dilinin ucuna gelen alaycı cevabı vermek yerine gülümsedi. "Vardiyamı alacak birilerini bulacağım."

Uçak inişe geçtiğinde Monica'nın kulakları tıkandı. Bir uçuş görevlisinin koltuğunuzdan kalkmamanızı ve emniyet kemerinizi bağlamanızı hatırlattığı ticari bir uçuşun aksine bu uçuşta takımlarının lideri uçağın gürültüsünü bastırarak bağırmaya çalışıyordu. Takım lideri, "Yerlerinizde kalın," diyerek emniyet kemerlerini bağlı tutmalarını el kol işaretleriyle anlattı. Monica zaten kemerini çıkartmamıştı.

Bu olay, Florida'da katıldığı eğitimi saymazsa Monica'nın bir buçuk yıldır yaşadığı ilk gerçek sınavıydı. Çok sayıda hastayı beraberinde getirecek birden fazla sorunu olan yabancı bir ülke onu bekliyordu. Sel kurbanları, depremden kurtulanlar, ailelerinden ayrı düşen hastalar... Uçağa adımını attığında gerçekten acı çeken insanlar için kanayan parçasını zihninde bir yere kilitledi.

Acil servisteki kariyerinin ilk zamanlarında danışmanlarından biri, duyduğu o günden itibaren asla aklından çıkmayan bir şey söylemişti. "Yardım etmek için buradasın. Ya içeri girip çalışmaya koyul ya da çık git. Ağlayarak kimseye faydan dokunmaz. Daha sonra ağlayabilirsin."

Gelmiş geçmiş en iyi tavsiyeydi bu. Bu sayede daha iyi bir hemşire olmuştu. Monica bunu biliyordu. Hastalar her zaman anlamazlardı ama meslektaşları onu anlıyordu.

Her ne kadar Monica kendini karşılaşacağı şeylere hazırlamış olsa da, kitlesel kayıplara yol açan bu olayın gerçek boyutlarına karşı tam anlamıyla hazırlanmanın bir yolu yoktu.

Uçak sarsılarak asfalt pistle buluştu, iniş yumuşak olmaktan çok uzaktı. *Amerikan Havayolları'nın korkulacak bir tarafı yokmuş.*

Hemşireler ve doktorlar uçaktan dağınık halde inerken arama ve kurtarma çalışanları kargonun indirilmesine yardım

ediyordu. İhtiyaç duyacaklarını düşündükleri her şeyi beraberlerinde getirmişlerdi. Acil durum ilaçlarının yanı sıra ilk yardım malzemelerini, antibiyotikleri ve kendi gıda malzemelerini içeren sandıklar uçaktan indirilmişti.

Şafak ufka yayılmaya başlamıştı. Karayipler'in nemli sıcağı Monica'nın sırtını az da olsa rahatsız ediyordu. Ekiplerinde Walt dışında tanıdığı hemşire veya doktor yoktu. Uçak havalanmadan önce Los Angeles'ta tanışmışlardı. İlk uçuşta çoğu kafalarını iPod'larına gömmüş veya film izlemişti. Monica haricindeki tek çaylak olan Tina, Jamaikalı yetkililerle tanıştıkları sırada uçağın dışında, Monica'nın yanında duruyordu.

"Bunun için hazır mısın?" diye sordu Tina.

"Şüpheliyim. Ya sen?"

"İkimiz de bunu... Tam da bunu... Yaptığımızı söyleyene kadar hazır olacağımızdan şüpheliyim."

Tina, bir acil servis hemşiresine acı verici şekilde tanıdık gelen malzemelerin yüklendiği bir paleti işaret etti. "Onlar ne?"

Monica dişlerini sıktı. "Ceset torbaları."

Tina'nın beti benzi attı. "Ah."

Sağlık çalışanları uçak pistinin başka bir kısmına götürüldü. Kingston'a inmişlerdi. Helikopterle Ocho Rios bölgesine götürüleceklerdi ve oradan enkazın içinden geçebilecek farklı ulaşım araçlarıyla diğer bölgelere dağıtılacaklardı.

Monica daha önce helikoptere binmemişti. İşin doğrusu, yükseklikle bir anlaşması vardı. Bir kez daha düşününce... Aslında yoktu. Uçağa binebiliyordu, çünkü kanatlı metal tüpün içinde tuhaf bir güvenlik hissi vardı. Ama ya açıkta... Bir uçurum kenarında olmak? Hayır. Monica Büyük Kanyon'u görmeyi bile arzulamıyordu. O devasa çukur, hormonlarını hiçbir şekilde etkilemiyordu.

"Bu Reynard Kiffen. Ada dışı yardım girişiminin kumandan yardımcısı." Takım liderleri Doktor Donald Klein, Jamaikalı yerliyi tanıştırdı.

Reynard gülümsedi, adamın beyaz dişleri koyu teniyle tam bir tezat oluşturuyordu. Gülümsemesi kısa sürdü. "Teşekkür ederim. Ülkem, insanlarım sizlere teşekkür eder." Adam yavaş konuşuyordu ve bariz aksanıyla sözlerini net bir şekilde telaffuz ediyordu. "Saint Mary bölgesinde geçici bir hastane kurduk. Sizler oraya yerleşeceksiniz. Bu zorlu şartlarda elimizden gelen en iyi barınma imkânlarını sağladık."

"Beş yıldızlı otel beklemiyoruz, Reynard," dedi Doktor Klein.

Reynard'ın yüzündeki tebessüm soldu. "Tatil köylerinden bazıları çalışır durumda. Çok fazla değil. Ellerinden geldiğince insanları kabul ediyorlar. Turistleri olabildiğince hızlı bir şekilde boşaltıyorlar."

Monica turistleri, üst düzey bir tatil için gelip kendilerini bir savaş bölgesinde bulan insanları düşünmemişti.

"Kuzeydeki herkes etkilendi. Ölümün eli tanıştığım herkese değdi."

Adamın gözleri odağını kaybedince Doktor Klein adamın sırtını sıvazladı, felaketin onu çok etkilediği belliydi.

Doktor Klein talimatlarını vererek konuşmaya devam etti. "Kullanımdaki helikopterler bir seferde sadece dört kişi alıyor. Buna pilot da dahil. Yanınıza sadece temel malzemeleri alacaksınız, malzemelerimizin geri kalanı arkamızdan kara yoluyla getirilecek."

Helikopterin bahsinin geçmesi bile Monica'nın tüylerini ürpertti. Yolculuğun bu kısmını ne kadar çabuk atlatırsa o kadar iyiydi.

Grup dağılırken Monica, Donald'ın yanına gitti. "Affedersiniz, Doktor Klein." Monica buruk bir tebessümle adamın kişisel alanına girdi.

"Donald de, lütfen. Monica'ydı, değil mi?"

"Doğru." Monica Doktor Klein ile Florida'da kısaca tanışmıştı ama konuşma şansı bulamamıştı. İçinden bir ses gelecek haftanın her şeyi değiştireceğini söylüyordu.

"Acil serviste Walt'la mı birliktesin?"

Monica başıyla onayladı. "Öyle."

"Senden övgüyle bahsediyor. Böyle bir şeydeki ilk seferinmiş."

Monica etkilenmişti. Görevdeki tek çaylak değildi, fakat anlaşılan Donald uçuş süresini takımındakileri çalışarak geçirmişti.

"Sanırım çoğumuzun 'böyle bir şeydeki' ilk seferidir."

Donald'ın tebessümü hafifçe duruldu. "Her seferinde yeni bir şey. Bir deprem tek başına bile tahrip edici olabiliyor."

"Güney Kaliforniya'da büyüdüm. Depremlerin çoğu gece yataktan kalkmaya değecek kadar bile tedirgin edici değildir." Ayrıca depremler genellikle güneş doğmadan önce olurdu.

Donald başıyla onayladı ve bir helikopterin sesini duyduğunda sırt çantasını almak için eğildi.

Monica hızlanan nabzına aldırış etmeyerek korkularını aştı ve isteğini söyleyiverdi.

"Dinle, Donald. Yükseklikle dost olmadığımı itiraf etmekten utanmıyorum. İlk turda gitmek için gönüllü olabilir miyim? Bu kısmı bir an önce yapıp kurtulmayı tercih ederim."

Donald kaşını kaldırarak kel kafasını kaşıdı. Bir şey söylemek istiyormuş ama söylememeye karar vermiş gibiydi. "Sorun değil."

"Teşekkürler." Monica çantasını bir omzundan diğerine geçirerek derin bir nefes aldı.

Donald Monica'nın başının üstünden bakarak bağırdı. "Walt?"

Walt ona doğru döndü.

"Sen, Monica ve Tina ilk grupsunuz. Diğer herkes üçlü gruplar oluştursun. Umarım hepiniz önceki uçuşta biraz olsun dinlenmişsinizdir. Sizi dinlenmeye zorlamak için elimden geldiğince vardiyalar oluşturacağım. Eğer önünüze bir fırsat çıkarsa, dinlenin! Yorgunluktan aptalca hatalar yapmak için değil, yardım etmek için buradayız. Sorularınız olursa sorun. Zayıflıklarınız varsa bana söyleyin." Donald, Monica'ya doğru baktı. "Biz bir takımız. Bunu aklınızdan çıkarmayın!"

Helikopter arkalarında uçuyordu ve konuşmayı bölmüştü. Monica rüzgâra doğru dönerek sırt çantasının kayışını kavradı.

Güneş ufka yayılmış, Karayipler'in yoğun sıcağı hissedilmeye başlamıştı. Helikopterin iniş kızakları asfalta temas ederken Monica "kuşa" baktı. Hastanedeki pistte bir helikopter beklerken hissettiğinin aksine bu kez damarlarında dolaşan kaygı kişiseldi.

Omzuna konan el dikkatini Tina'ya çevirmesine sebep oldu. Tina, Florida'da uçağa bindiklerinde Monica'nın tereddüt ettiğini fark etmişti. Tina fobileri hakkında saçmalamak yerine, uçmanın Los Angeles'ta araba kullanmaktan daha güvenli olduğuna dair bilgi verdi, sonra da üniversitedeyken yaşadığı çok sayıdaki kaçamaktan bahsetmeye koyuldu. Yirmili yaşlardaki azgın bir kızın cinsel maskaralıkları kısa süre içinde Monica'nın dikkatini dağıttı. Tina, Monica'nın kulağına yaklaşarak, "Sadece daha küçük bir uçak," dedi.

Bir uçak. Doğru. Kanatları ve jet motoru olmayan bir uçak. Eğer *bu* helikopter sadece daha küçük bir uçaksa, o halde akıllı arabalar da dorsesiz kamyonetlerin küçültülmüş haliydi.

Monica'nın parmakları karıncalanarak ona ciğerlerine yavaş, derin soluklar göndermesi gerektiğini hatırlatıyordu.

"Hadi, birkaç malzeme torbası almama yardım et. Zorunda kalmadıkça helikoptere bakma."

Devasa pervane dönmeyi keserken Monica helikoptere arkasını döndü. Etrafındaki insanlar hareketlendi, çantalarını bir düzene koymak için aynı yöne ilerlediler, bu sırada Monica başka bir helikopterin sesini duydu. Kendine hâkim olamayarak iniş pistine baktı. Öncekiyle hemen hemen aynı büyüklükte başka bir helikopter kuyruğu hizaya girene kadar ilk helikopterin üstünde süzüldü ve kızakları yavaşça yere indi. İlk helikopterden bir adam yere atladı.

Monica gözlerini kısarak baktığında adamın pilot koltuğundan indiğini ve elini saçında gezdirdiğini fark etti. Adam, hava aracının kuyruğunun etrafından dolandı, Reynard'ı selamlayarak onunla tokalaştı.

Bu benim bineceğim araç.

Monica tepesinde canlanmakta olan gökyüzüne baktı, kendine ona ihtiyaç duyan insanların bir depreme ve tsunami dalgasına maruz kaldıklarını hatırlattı. Bu felaketlerin hiçbiri gökyüzünde olmamıştı.

Parmakları yine de karıncalanıyordu.

Bir el omzuna dokundu. "Hazır mısın?"

Monica'nın tırnakları avuçlarına battı. Başı Donald'a doğru döndü. Adamın yüzünde dudaklarının hafifçe yukarı kalkması dışında bir duygu ifadesi yoktu.

Monica hissettiğinden daha inançlı bir tavırla, "Hazırım," dedi.

Tanrı biliyor ya Monica inanç konusunda taklit yapmakta iyiydi. Sırt çantasını omzuna atıp dikleşti. Donald pilotla ko-

nuşmak için Monica'nın önüne geçti. Tina omzunu dürtene dek Monica tereddüt içinde kaldı.

"Hazır mısın?"

"Doğuştan hazırım."

Tina homurtuyla gülerek Walt'a döndü.

Monica tepesinde tek bir pervanesi, arkada da küçük bir pervanesi bulunan teneke kutuda seyahat etmek için doğmuş gibi ayaklarını helikoptere doğru yürümeye zorladı. *Bu şey gerçekten nasıl uçuyordu?* Kanatları yoktu.

Donald biriyle konuşurken Monica'ya arkası dönüktü. Monica yanlarına vardığında Donald döndü ve diğer adamın yüzü göründü. Adamın koyu renk saçları çok uzundu, çenesi seksi sayılamayacak kadar sakallıydı. Yakası düğmesiz, ipek bir gömlekle hâkî renk kargo şort giyiyordu. Ayrıca ayakkabıları yoktu.

Monica adamın çıplak ayaklarını inceledi ve bakışlarını tekrar yüzüne çevirmeye çalıştı. Adamın sert yapılı güçlü bir çenesi vardı. Gülümsemiyordu. Gözleri koyu renk gözlükle örtülüydü ama gözlüğü adamın katıksız erkeksiliğini azaltmıyordu. Boyu en az bir seksen olmalıydı, omuzları genişti, beli inceydi...

"Monica? Monica?"

Monica adamı inceliyordu ve birinin ona seslendiğini fark etmemişti.

"Efendim?"

"Bu sizin pilotunuz. Senin öne binmen gerektiğini düşünüyor. Tina ile Walt arkaya geçsin."

Monica'nın gözleri Donald'dan çıplak ayaklı yabancının yüzüne kaydı. "Pilot *o* mu?"

"Adanın en iyilerinden biri."

Pilot, Monica'yı inceliyormuş gibi başını eğdi. Daha sonra aniden helikoptere doğru döndü.

"Yalın ayak," diye fısıldadı Monica. Sanki ayakkabılarının olmaması uçağı uçuramayacağı anlamına geliyordu. *Ayakkabılarımı çıkarsam da bir hemşire olmaya devam ederim.*

Donald onu duymamıştı. Pilot çoktan koltuğuna geçmiş ve Monica'nın tepesindeki pervaneyi çalıştırmıştı.

Monica eğilerek Donald'ın onu kapıya doğru itmesine müsaade etti. Arkasında, Tina ile Walt arka koltuğa biniyordu.

Monica küçük, boğucu hava aracına itilirken elleri terlemişti, aynı zamanda buz gibiydi.

Helikopterin gürültüsü normal bir konuşmayı duymayı imkânsız kıldığında Donald kulağına doğru, "İyi olacaksın!" diye bağırdı.

Monica başıyla onayladı. Yeğeni Danny gözlerindeki paniği görseydi ona gülerdi.

Zorla da olsa yolcu koltuğuna oturdu, onu içeri tıkan kapının sesine aldırış etmedi. Ayakkabısız seksi adam Monica'nın kucağına bir kask koydu. Monica ona doğru bakarken adam kumanda kollarını oynattı ve havalanmadan önce bir dizi sistem kontrolü gerçekleştirdi.

Arkada, Tina ile Walt kemerlerini bağlıyordu.

Monica sağına doğru dönerek kemerini buldu. Kemerini bağladı ve helikopterin gürültüsü onu mahvetmeden önce kaskını taktı.

Kulaklıkları taktığında gürültü azaldı ve bir an için sükûnet hissetti.

Helikopter yön değiştirdiğinde Monica'nın yüreği ağzına geldi.

"Kusacak mısın?"

Yalın Ayak'ın yumuşak, suçlama içermeyen sesi Monica'nın kulağında yankılandı.

Monica'nın kalbi hızla çarpıyordu, fakat midesi henüz alt üst değildi. "Ben iyiyim."

İyi olmaktan çok uzaktı, fakat belki de sesi adamı aksine ikna edebilirdi.

Yalın Ayak homurdanarak güldü. Başını sallayarak gerçekten gülüyordu. Uzanarak Monica'nın parmaklarını sırt çantasından ayırdı ve helikopterin orta yerindeki büyük bir çubuğa yerleştirdi.

"Bunu tut," dedi Monica'ya. "Yukarı dediğimde kolu ileri doğru it. Aşağı dediğimde ise geri çek."

Ne? Kahretsin. Monica yardımcı pilot filan mıydı? "Bu şeyi tek başına uçuramaz mısın?"

"Yardımcı pilotsun, Sarışın. Ayrıca bugün uçma lisansı olan herkes tek başına uçuyor."

Monica'nın midesindekiler boğazına geldi. Helikopterin arka tarafına göz attığında Tina ile Walt'un gülümsediğini gördü.

"Bizi duyamazlar," dedi Yalın Ayak.

"Neden?"

Adam cevap vermek yerine pencerenin dışındaki birine başparmağıyla selam verdi ve iki eliyle birden kontrollere asıldı.

Bu makineyi uçurmak için yardımım gerektiği konusunda ciddi olamaz.

"Yukarı."

Talimat üzerine Monica çubuğu ileri doğru itti ve lanet helikopterden inip ihtiyaç sahiplerinin yanına *yürüyerek* gitmesini söyleyen zihnine aldırış etmedi.

Helikopter sarsıldı, saniyeler içinde havadaydılar. Asfalt pist ürkütücü bir hızla gözden kayboldu. Yerde kalanlar sonraki helikoptere koşuştu ve Monica zaten üşüyen içinin daha da soğuduğunu hissetti.

Yalın Ayak elini kontrollerden çekip Monica'nın elini ikisinin arasındaki çubuğun üstünde tuttu. "Yukarı doğru itmeye devam et," diye bildirdi.

"Bu şeyi tek başına uçuramıyor musun?"

Adam cevap vermek yerine elini çekti ve yan tarafındaki bir kolu oynattı. Monica bilgisayar oyunundaki bir kumanda koluymuş ve kendi rekorunu kırmak üzereymiş gibi elini ileri doğru itmeye devam etti. *Böyle bir şey olmuyor.* Gökyüzü ona doğru akıyordu, yeryüzü ise kayıp gidiyordu ve hayatı avuçlarının arasındaydı. Walt ile Tina'nın hayatı da. Elbette Yalın Ayak da vardı. Kim bir yolcuyu helikoptere bindirip ondan uçuşta pilota yardım etmesini beklerdi ki?

Gökyüzüne ulaştıklarında güneş gözlerini almıştı ama Monica çubuğu sımsıkı tutmayı bırakmamıştı.

"Ufka doğru bakmaya devam et," diye bildirdi Yalın Ayak.

"Tamam," dedi Monica. Başka seçeneği var mıydı?

Altlarındaki sık ağaçlarla birlikte dünya yanlarından vınlayarak geçiyordu.

"Aşağı bakma. Dikkatini ufka vermen gerek."

Monica yutkundu ve kusmamaya çalıştı. Belki de gecenin bir yarısı yediği o sandviç iyi bir fikir değildi. Donald onlara yemelerini söylemişti ve Monica kendini hindili, peynirli bir sandviçle bir poşet bayat cips yemeye zorlamıştı. Normalde tuzlu ve sirkeli cips severdi. Ancak şu anda midesinden çıkmaya bu kadar yakınken hiç de hoş gelmiyordu.

Yalın Ayak elini tekrar Monica'nın eline koydu. Monica'nın eli gevşemişti.

Monica kumanda kolunu tekrar kavradı ve kendini gökyüzüne bakmaya zorladı. İyi ki pilot onu izliyordu.

Helikopter gökyüzünü doğaya meydan okuyan bir hızla yarıyordu.

"Helikoptere ilk binişin mi?"

Monica yutkundu.

"Evet." Zorla da olsa sol tarafına baktı. Yalın Ayak aşağıya bakıyordu. Monica da altlarına bakmaya kalkıştı ve yutkundu.

"Ufuk, Sarışın. Ufka bak."

Monica yutkundu. "Adım Monica."

Adam kıkırdayarak Monica'nın kumanda kolundaki elini sıktı. "Yakında ineceğiz."

Şükürler olsun.

Adam düşüncelerini okumuş gibi Monica'nın elini tekrar sıktı.

Helikopter sarsılarak birkaç metre alçaldı.

"Sadece sabah rüzgârı. Hafifçe geri çek." Yalın Ayak kol ortalanana kadar kumandayı Monica ile birlikte hareket ettirdi. Kendi elini çektiğinde bile Monica elini olabildiğince sabit tuttu.

Bir kez daha düşününce, Yalın Ayak ilk bakışta fark ettiğinden daha derli toplu görünüyordu. Şortu özel dikimdi, düğmesiz yakalı gömleği tipik bir çiçekli ada gömleği gibi görünüyor olabilirdi ama Monica Tommy Bahama ipeğini gördüğü anda tanırdı. Ray-Ban gözlükleri ucuzcu dükkânından alınmış gibi durmuyordu ve adamın helikopterini uçurmayı bildiği açıkça belli oluyordu.

Bu onun helikopteri mi?

"Bu senin helikopterin mi?" diye sordu Monica.

Adam cevap vermedi.

Monica arkasını döndüğünde Tina ile Walt'un altlarındaki bir şeylere baktığını gördü. Hiç düşünmeden o da aşağıya baktı. Jamaika ormanının ağaçları aniden seyrelmişti ve kara-

nın ortasında büyük göller belirmişti. Ancak daha yakından bakıldığında bunlar göl değildi... Tsunami dalgasının getirdiği okyanus suyu birikintileriydi. Tsunami beraberinde devrilmiş ağaçlar ve kilometrelerce genişliğinde enkaz da getirmişti. Evler... Daha doğrusu Monica'nın eskiden ev olduğunu sandığı yapılar dalganın sürüklediği çöp, odun ve dal yığınlarından ibaretti.

Monica bunların kilometrelerce üstündeydi.

"Aman Tanrım." Monica'nın midesi alt üst oldu.

"Biraz geri çek," diye bildirdi Yalın Ayak.

Monica söyleneni yaptı. Aynı zamanda kendini gökyüzüne bakmaya zorladı. Okyanus harap olmuş kıyı şeridinin ilerisinde uzanıyordu.

Yalın Ayak helikopteri sağa doğru eğince Monica hafif kilosu düzgün inişe etki edecekmiş gibi helikopterin içine doğru yattı.

"Aşağı... Yavaşça."

Yalın Ayak'ın helikopteri indirmeyi planladığı nokta daha önce indikleri asfalt pistin aksine minicik bir avluydu. Monica'ya Güney Kaliforniya'nın her yerine yayılmış olan sıra evlerin arkasındaki avluları hatırlatmıştı.

Altlarında biri turuncu bir ışık sallıyordu.

Yalın Ayak elini Monica'nın elinin üstüne koydu ve helikopter yavaşça yere inerken kumanda kolunu geriye doğru çekti.

Kızaklar yere değince Monica titrek bir nefes verdi. *Başardım. Kusmadan.* En etkileyicisi son kısmıydı. Bu küçük kabini kokutmak gelecekteki yolcuları için iyi olmazdı.

Yalın Ayak Monica'nın parmaklarına hafifçe vurunca Monica parmaklarını hayatı pahasına tuttuğu koldan ayırdı. Neşeli bir sesle, "Burası sizin durağınız," dedi Yalın Ayak.

"Doğru. Doğru." Monica başını sallayarak yumruğunu açtı.

Yalın Ayak gözlüğünün ve kaskının altından ona sırıtarak gülümsedi. Belki de haline gülüyordu. Monica zoraki bir tebessümle karşılık verdi. "Ah, beni öldürmediğin için teşekkürler."

Yalın Ayak kıkırdayarak güldü. "Dikkatli ol, Sarışın. Dışarısı perişan halde."

Birileri kapıyı açtı. Pervanelerin ve pervanelerin oluşturduğu rüzgârın gürültüsü yüzünden Monica'nın yüzündeki tebessüm soldu. Walt ayaktaydı ve helikopterden çıkmasını işaret ediyordu. Monica ayağını helikopterden dışarı attığında kaskı hatırladı.

Monica kulaklığı çıkarıp elini hafifçe sallarken Yalın Ayak tüm dikkatini ona vermişti. Monica helikopterden uzaklaştığında Yalın Ayak çoktan uçuşa geçmişti.

Yardımcı pilotu olmadan.

Üçüncü Bölüm

Trent, Reynard'ın eline tutuşturduğu su şişesini aldı ve tek dikişte içti. İçecek, susuzluğunu gidermişti, fakat asıl ihtiyaç duyduğu şey kafein yüklemesiydi. Hatta damardan, kafeinle dolu enjeksiyon bile olabilirdi. Ve yemek. Kahretsin... En son ne zaman yemek yemişti? Birkaç protein barı ve paketi açılıp hemen tüketilen benzer ürünler dışında bir şey yemeyeli neredeyse iki gün olmuştu.

Deprem vurduğunda uyuyordu. Onu yatağından fırlatmış ve kapı kasasına sinmesine neden olmuştu. Sarsıntı durduğu anda şanslı insanlardan biri olacağını biliyordu. Evinin inşasını şahsen denetlemişti. Onun evi bölgedeki diğer pek çok evin aksine, Birleşik Devletler standartlarını karşılayacak şekilde yapılmıştı. Trent başka türlüsüne razı gelmezdi. Kısa süreli yaşamayı planladığı evlerde bile aksini yapmamıştı. Evi tatillerde kullanmak yerine orada bir yıl veya daha uzun süre kalmayı planlardı.

Sonunda bir yıldan uzun kaldı ve tatillerini Amerika'nın üst kısmındaki kırk sekiz eyalette geçirdi.

"Yemek yedin mi, dostum?"

"Ben iyiyim." Trent, Reynard'a yalan söylemişti. Reynard'ın evi depremde kısmen yıkılmıştı. Dört çocuğunun hepsi daha yüksek bir kesimde bulunan okullarındaydı. Okul da büyük hasar görmüştü, fakat tsunami tarafından sürüklenmemişti. Bu

büyük bir şanstı. Reynard'ın eşi Kiki evdeydi, Reynard ise çoktan işe gitmişti.

Bayan Kiffen henüz bulunamamıştı.

Karısının kaybının ağırlığı Reynard'ın gözlerinden okunuyordu.

"Kiki'den haber var mı?" diye sordu Trent.

Reynard'ın başını hafifçe sallaması Trent'e sorusunun cevabını vermişti.

"Sonraki görevimde hastaların kayıtlarını kontrol edeceğim. Amerikalıların Kiki için gözlerini açık tuttuklarından emin olacağım."

Reynard gözlerini birkaç kez kırpıştırdı. "Kiki'm güçlü bir kadındır. Onu bulacağız."

Trent Reynard'la tokalaşırken adamın elini sıktı. Bölgeye taşıdığı doktor ve hemşirelerin Kiki'nin eşkaline dair bilgi sahibi olduklarından emin olacaktı. Kiki ortaya çıkacaktı. Asıl soru, ortaya çıktığında ne halde olacağıydı?

Güneş tam tepedeydi. Işınları Trent'in ayaklarının altındaki asfaltı kavuruyordu.

Ayakkabılarına, iyi bir yemeğe ve birkaç saat uykuya ihtiyacı vardı. Gözlüğünü çıkarıp gözlerini ovaladı.

"Sonraki grup dört saat içinde burada olacak. Evine git, dinlen," dedi Reynard.

"Yapacak çok iş var." Gerçekten vardı. Trent insani yardımları havaalanından bölgeye nakletmesinin yanı sıra tıbbi malzemeleri de bir klinikten diğerine taşıyordu. Askeri helikopterler ve askeri hastane helikopterleri en kritik hastaları tamamen ada dışına taşımakla meşguldü. Daha fazla yardım yoldaydı, fakat yeterince hızlı gelmiyordu.

"En azından ayakkabı giy, dostum. Şu anda ayaklarının kesilmesi akıllıca olmaz. Hastanede antibiyotik yok. Bu sıcakta ölüler hızla kokacak, hastalıklar—"

"Anladım." Trent sıkıntılara bir tanesini daha ekleyemeyeceğini biliyordu. "Helikoptere yakıt konulduğundan emin ol. Başka bir uçuş için bir saat içinde döneceğim."

"Git. Yemek ye."

Trent her yöne koşuşturan insanlara çarpmamaya çalışarak asfalt pistten çıktı. Adalıların çoğu onun gibi giyinmişti. Üzerlerinde iki günlük kıyafetler vardı, bacaklarının ve kollarının çoğu kısmı çamurla kaplıydı. Bazılarında çizikler ve morluklar vardı. Ancak, cipine giderken çarpmamaya çalıştığı insanların deniz seviyesindekilerle alakası yoktu.

Trent cebini karıştırıp anahtarlarını bulduktan sonra 4X4 arabasını çalıştırdı ve eve doğru yola koyuldu. Neyse ki yardım gelmişti. Turistleri adada gezdirip eğlendirmek için tasarlanan dört helikopterli filosu depremden sonra aniden tek ulaşım yolu haline gelmişti. Tropik bir adadaki sakin yaşantı buraya kadardı.

Güvende olduğunu bildirmek için ağabeylerini aramayı düşünmüştü. Ama tüm sabit hatlar kopmuş, cep telefonunu ise evde unutmuştu. Aslında evden ayrıldığında cep telefonları da çalışmıyordu. Ağabeyleri endişelenirdi. Eğer durum tam tersi olsaydı Trent kendisinin de endişeleneceğini biliyordu. Çıplak ayaklarına baktı.

Yerli halk yol kenarında yürüyordu, fakat yüzlerinde her zamanki tebessümleri yoktu ve el sallamıyorlardı. Trent kendisinin de gülümsemediğini fark etti. Somurtması yüzüne ilk kez kendi hayatı yüzünden değil başkalarının durumu yüzünden yerleşmişti. Özel araba yoluna döndü, depremden sonra yola yuvarlanan birkaç kayanın etrafından dolandı ve yuvarlak park alanına yöneldi.

İki yaşındaki İrlanda av köpeği Ginger verandanın basamaklarından atladı ve iki patisini de göğsüne koyarak Trent'i selamladı.

"Selam, kızım." Trent dudaklarında bir tebessümün belirdiğini hissetti. "Seni görmek de güzel."

Ginger kuyruğunu salladı ve karşılık olarak üç kez havladı.

Trent onu okşayarak itti ve onu izlemesi için teşvik etti.

Depremin yere devirdiği kırık bir porselen vazonun üstünden geçti. Evden tekrar çıkmadan önce muhtemelen Ginger'a zarar verebilecek her şeyi temizlemeliydi. Trent banyodaki lambayı denedi ama ışık açılmadı. Büyük ihtimalle elektrik adanın sorunlarının en önemsiziydi... En azından Trent'in evinin bulunduğu yerde. Jeneratörü çalıştırmayı düşündü ama vazgeçti. Evde uzun kalmayacaktı. Benzini boşa harcamaya gerek yoktu.

Banyodaki işini halletti, ellerini ve yüzünü yıkadı. "En azından sular hâlâ akıyor," dedi kendi kendine.

Mutfak kırık camlardan oluşan bir mayın tarlası gibiydi. Ginger yanında yürüyordu.

"Dışarı!"

Ginger arka ayaklarının üzerinde oturuyordu, dili yana doğru sarkmıştı. On dakika sonra mutfak köpeğin girebileceği kadar güvenliydi. Trent köpeğin mama kabını tepeleme doldurdu ve bir tencereye daha fazla köpek maması koydu. Neyse ki, Ginger sadece acıktığında yerdi, bir oturuşta tüm mamayı midesine indirmezdi.

Trent iki tane sosisli ve bir elma yedikten sonra yatak odasına geçti. Cep telefonu şarj yuvasındaydı, yanıp sönen kırmızı ışık bir mesaj geldiğini gösteriyordu. Jason'dan beş, Glen'den ise iki cevapsız arama vardı.

Trent, Jason'ın numarasını aradı. Ağabeyi ofiste olmalıydı ama telefonunun bağlanacağını biliyordu. Trent yatak örtüsünün üstüne uzandı. Ayaklarını kaldırmak çok iyi gelmişti.

Jason açmadan önce telefon iki kez çaldı. Ağabeyinin sesi telaşlıydı. "Trent? Tanrım, Trent, sen misin?" Sorusu ve sesi endişe yüklüydü, onu daha önce aramaya çalışmadığı için kendini berbat hissetmesine yol açmıştı.

"Benim, Jase. Ben iyiyim."

"Lanet olsun. Düşündük ki... Duyduğumuza göre..." Jason derin bir nefes alıp sözünü baştan aldı. "Ödümüzü patlattın, Trent."

"Buraya gelmiştin. Evim deniz seviyesinde değil. Depremi atlattı. Helikopterle malzemeleri ve insanları taşıyorum. Deprem olduğundan beri eve uğramadım."

Trent ağabeyinin üç parçalı takım elbisesiyle şehri seyrettiğini ve elini saçında gezdirdiğini hayal etti.

"Basındaki görüntüler tam bir kıyım olduğunu gösteriyor. Göründüğü kadar kötü mü?"

Trent'in aklına cesetlerin görüntüsü geldi. "Daha kötü."

"Tanrı'ya şükür sen iyisin. Yapabileceğim bir şey var mı?"

Ginger yatağına atlayarak başını Trent'in kucağına koydu. "Glen'i ara. Telefonumun şarjı var ama ne kadar gider bilmiyorum. Adanın çoğu kısmında elektrikler kesik."

"Birkaç saat içinde oraya gelebiliriz."

Trent gülümsedi. "Biliyorum... Şimdilik bekleyin. İhtiyacımız olan şey doktorlar, hemşireler, arama ve kurtarma görevlileri. Takım elbiseli iş adamları değil."

Trent'in iğneli sözleri karşısında Jason telefona öfkeyle soluk verdi. "Bir pilota daha ne dersin?"

Babaları bütün kardeşlerin sürücü ehliyetinden önce pilot lisansı almasını sağlamıştı. "Kuşlar geceleri uçmuyor. Askeriye daha fazla destek getiriyor."

"Çaresiz hissediyorum."

"Buraya gelsen daha kötü hissederdin."

Telefonda kısa bir sessizlik oldu. "Orada olmamalıydın."

Trent başını salladı. O tartışmaya tekrar girmeye niyeti yoktu. "Kapatmalıyım."

"Kendine dikkat et."

"Edeceğim. Endişelenme." Trent telefonu kapatıp yanına fırlattı. Karyolanın başlığına yaslanarak gözlerini yumdu. Ağabeyinin hayatı... Onun eski hayatı Jamaika'da var olan hayatına hiç benzemiyordu.

Var olan. Şunu *yaşadığım* hayat yapalım, diye düzeltti kendi kendini.

Otuz dakika sonra silkelenerek uyandı ve kendini yataktan kalkmaya zorladı. Beş dakika içinde duş alıp giyindi. Bu kez bir çift ayakkabı aldı ve dışarı tekrar çıkmadan önce bir torbayı yiyecekle ve enerji içeceğiyle doldurdu.

Monica terinin gözlerine akmasını engellemek için elinin tersiyle alnını sildi. Yalın Ayak'ın helikopterinden inip doğrudan cehennemin içine dalmıştı.

Hemşire üniforması tenine yapışmış, sarı saçları kaba bir topuzla toplanmıştı. Her yerde ve mümkün olan her yüzeyde hastalar vardı. Onun geldiği yerde ancak klinik sayılabilecek hastane sadece iki katlıydı. Bu bina, kıyıdan uzakta gerçekleştiği belli olan depreme dayanmıştı. Tsunami adayı hızla vurmuştu. Mo-

nica yerel halktan, depremin onları uykularından edecek kadar güçlü olduğunu, dalga geldiğindeyse kaçtıklarını öğrenmişti.

Monica'nın görev yeri ikinci seviye acil alanıydı. Birinci seviyede tıp diploması olan bir görevli bile yoktu. Hastanedeki bir danışma görevlisi bir gün içinde acil hemşireliğine terfi ettirilmişti. Dışarıda bekleyebilecek durumdaki yaralıları ayırıyordu. Kırık kemikler, açık kırıklar veya kan dolaşımını engelleyen kırıklar olmadığı sürece herkes aynı bekleme alanına gönderiliyordu. Bu hastalardan binlercesi vardı.

"Yardım edin... Lütfen. Biriniz?" Odadaki karmaşanın içinden bir ses yükseldi; ortama iniltiler ve çaresizlik hakimdi.

Monica sese doğru döndü.

Jamaikalı iki adam yirmili yaşlardaki bir adamı kapı benzeri bir tahtanın arka tarafında taşıyordu. Bir kadın adamın başında durmuş yardım için haykırıyordu.

Yüzlerindeki çaresizlik Monica'nın bacaklarını hareketlendirmeye yetti. Kısa süre önce hemşire yapılan zavallı danışma görevlisi yeni gelen grubun arkasında duruyordu. "Soğuk ayaklıları içeri göndermemi söylemiştiniz."

Monica başını salladı. "Soğuk ayaklı mı?" Sırt üstü yatan adamı inceledi. Adamın başı iki yana sallanıyordu. Siyahi teni solgundu.

"Bacağı. Soğuk."

Monica adama yaklaştı.

Hastanın yanındaki kadın, "Doktor musunuz?" diye sordu.

"Hemşireyim." Monica yaralının üstündeki kıyafetleri kesmek için makasına uzandı. "İngilizce biliyor musunuz?" diye sordu kapıdaki adama.

Adam başıyla onayladı, fakat bir şey demedi.

"Doktora ihtiyacı var!" diye bağırdı kadın.

Monica kadının dramına kapıldığını hissetti.

"Doktorlar meşgul. Sorunun ne olduğunu söyleyin." Danışma görevlisi sorunun orada olduğunu söylediğinden Monica adamın ayaklarıyla başladı. Adamın sağ bacağı diz üstünden tuhaf bir açıyla bükülmüştü. Kırık olduğunu anlamak için röntgene gerek yoktu.

Monica adamın pantolonunun alt kısmından başlayarak sorunu tamamen gözler önüne serene kadar kesmeye devam etti.

"Molozların altında kaldı. İki gün, canım oğlum." Kadın, hastanın başında dolanıyordu.

Monica bilgi almak ve kadını sakinleştirmek amacıyla, "Oğlunuz mu?" diye sordu.

"Evet. Daha on yedi yaşında. Ona yardım edin."

Genç çocuk daha büyük gösteriyordu. "Adın ne?"

"D-Deon," dedi çocuk tıkırdayan dişlerinin arasından.

Solunum yolu... Nefes... Kan dolaşımı... Monica parmağını yaranın altındaki bir nabız noktasına koydu.

Zayıf. Ve soğuk.

Etrafına bakındı ve ifadesiz yüzünün değişmemiş olmasını umdu.

Çocuk solgundu, bileğindeki nabız atışı çok hızlıydı. Uyluk kemiği kırıkları kanama yapabilirdi. Hem de çok fazla. Ayrıca molozlar kim bilir daha ne hasara neden olmuştu. Monica kırığı düzeltmeyi deneyip kısa süre içinde çocuğun kan dolaşımını onarmazsa çocuk bacağını kaybedebilirdi.

Monica daha önce bu işlemi tek başına yapmak zorunda kalmamıştı. Aslında sadece doktorlara yardım etmişti, o da çok ciddi durumlarda. Yine de sağlık teknisyenleri sahadayken bu işi üstlenirdi. Yaşam veya uzuv söz konusuydu sonuçta.

"Ona yardım edin!" diye feryat etti anne.

Walt ameliyattaydı, Tina ise iki oda ötede en az Monica'nınki kadar ciddi vakalarla ilgileniyordu.

"Deon? Bacağın dışında acıyan bir yerin var mı?"

Çocuk başını salladı.

Monica Deon'u taşıyan adamları yakındaki bir masaya götürdü ve masadaki her şeyi iterek yere attı.

Deon'un uzandığı kapıyı taşıyan adamlar daha yaşlılardı, Monica'nın ihtiyacı olan şeylerde yardımcı olamayacak kadar yaşlılardı. Anne kendini kaybetmişti ve kesinlikle işe yaramazdı.

Monica anneye aldırış etmeyerek Deon'un yüzüne doğru eğildi. "Deon, dinle. Bacağını düzeltmeliyim."

Çocuğun gözleri büyüdü, burun delikleri kabardı. "Canın yanacak. Bana karşı çıkmak isteyeceksin." Deon Monica'ya karşı gelecekti... Kendine hâkim olamayacaktı. Genç bir çocuk olmasına rağmen Monica'dan en az yirmi kilo ağırdı.

Bunu nasıl yapacağım?

Başını kaldırıp çılgına dönmüş halde gözleriyle odayı taradı.

Koyu renk saçlar, Ray-Ban... "Yalın Ayak?" diye seslendi onu cehenneme getiren pilota.

Adam bakışlarını ona çevirdi.

"Sen. Buraya gel!"

Yalın Ayak önce arkasına, sonra tekrar Monica'ya baktı.

"Evet, sen. Yardımına ihtiyacım var." Adamın güçlü omuzlarının olması ve hastayla akrabalığının olmaması Monica'nın tam da ihtiyaç duyduğu şeydi.

Monica bir havlu buldu ve havluyu Deon'un bacağının etrafına sararken Yalın Ayak yanına geldi.

"Bacağını düzeltmeliyim." Monica havlunun uçlarını elinde toparladı ve Yalın Ayak'a verdi. "Siz," Monica, Deon'u içeri

taşıyan adamlara baktı. "Omuzlarını aşağıda tutun. Annesi... Onunla konuş."

Çocuğun annesi başıyla onayladı. "Ne yaptığınızı biliyor musunuz?"

"Evet." *Hayır.* Monica kendinden şüphe etmekten nefret ediyordu. Ancak, bir şey yapmazsa bu çocuğun bacağını kaybedebileceğini biliyordu.

Monica başını kaldırıp Yalın Ayak'a baktı. Adam güneş gözlüğünü çıkarmıştı. Monica onun koyu, delici gözlerine baktı. Adam şüphesini görmüştü. Monica biliyordu.

"Ben ne yapabilirim?" diye sordu Yalın Ayak. Sesi sertti ve odadaki panik dolu haykırışlardan çok farklıydı. Monica'yı sakinleştirdi.

"Şunu tut. Çocuğun kaymaması için çekilmesi gerekiyor."

Monica masada Deon'un yanına çıktı ve çocuğun bacağını tutmadan önce avuçlarındaki teri sildi.

Ona dokunması bile çocuğun canını yakmıştı. Normalde, acil serviste bu işlem ağır yatıştırıcılar verilmeden yapılmazdı ama burada öyle bir şey olmayacaktı. Ellerinde kalp monitörü yoktu, dahası işlemi başarmak için gereken ilaçlar da yoktu. Ayrıca bunları bulmak için zamanları da yoktu. Hal böyleyken Monica'nın yapmak üzere olduğu şeyin çocuğun bacağını kurtaracağına dair bir garanti de yoktu.

Çocuğun bacağı henüz tamamen soğumadığı ve renk değiştirmediği için Monica bacağı kurtarma şansı olduğunu biliyordu.

Yalın Ayak, "Hazır mısın?" diyerek Monica'yı kendine getirdi.

Monica başıyla onayladı. "Tutun onu," dedi diğerlerine.

Deon gerildi, bekliyordu.

Monica çocuğun bacağının üst kısmından tuttu, kalçasıyla çocuğun baldırını destekledi. Deon'un birkaç derin nefes almasını bekledi. Yalın Ayak'a bakarak üç, iki... *Bir* dedi.

Monica bacağı sarsmadan güçlü bir şekilde çekti. Deon çığlık attığı halde Monica bacağını çekmeye devam etti, kemik yerine geri oturmaya çalışırken Monica elinden geldiğince çocuğun derisinden hissetmeye çalıştı.

Hastayla ve yerinden oynamış kemikle uğraşırken Monica'nın kolları sarsılıyordu.

Yalın Ayak havluyu tutuyordu ve Monica Deon'un bacağını bırakmamaya çalışırken onu izliyordu. Monica pozisyonunu değiştirdi, kemiği kasların ve liflerin arasından çekmeye çalışıyordu.

Bu iş doktorlar yaparken göründüğü kadar zormuş.

Kemik hareket ettiğinde Deon çığlık attı, fakat kemik henüz yerine oturmamıştı.

"Tut." Monica bacağı kavramayı bırakırken Yalın Ayak'a tutmaya devam etmesini söyledi. Uyluk kemiği yerine oturmak üzereydi ama doğru yerde değildi.

Deon eğreti sedyede kıpırdanıyordu, bu bacağını düzeltmeyi daha da zorlaştırıyordu.

Monica ellerini havluya sürttü ve sadece onun duyabilmesi için Yalın Ayak'a doğru eğildi. "Daha sert çek."

Yalın Ayak başını bir kez eğerek onayladı.

Monica bacağının biriyle masadan güç alarak dikleşti.

Tekrar saydı. Üç... *İki... Bir.*

Deon'ın çığlığı odayı inletti.

Monica sahip olduğu her kası kullanarak çekti. Elleri kaymaya başladı, yeniden yerleşti ve bacağının kıpırdadığını hissetti.

Dişlerini sıktı. Gerilim yüzünden kolları titremeye başlamıştı. Nihayet, Deon'un bacağı kımıldadı ve Monica kemiği hizaya soktu.

"Tanrı'ya şükür," dedi Monica.

Yalın Ayak baskı yapmayı kesti ve Monica Deon'un bacağını masaya bıraktı. Çocuğun dizinin arkasında bir nabız atışı belirledi, bir çarpıntı hissetti. Daha aşağılarda, çocuğun ayağında çarpıntılar daha belirsizdi ama eskisinden daha iyiydi. Çok daha iyiydi.

"Yerinde tutmak için atel ile sabitlemeliyiz."

Bütün işlemi izlemiş olan danışma görevlisi odadan çıkmıştı.

Deon şimdiden rahatlamıştı.

Monica masadan atladığında, "Bunu yapmak zorunda kaldığım için üzgünüm," dedi. Şişme ve morarma barizdi. Monica kritik bir kanamayı da eleyemiyordu. Cebinden silinmeyen bir kalem ve esnek bir cetvel çıkardı. Deon'un bacağını iki yerinden işaretleyerek iki noktanın arasını ölçtü. Yazmak için çizelgesi yoktu, o yüzden elinden gelen en iyi şeyi yaptı, sayıları doğrudan çocuğun bacağına yazdı. En azından çocuğu bir daha kontrol ettiğinde bir başlangıç noktası olacaktı.

Deon gülümsemeye çalıştı.

"Yanında kalın," dedi anneye. "Bacağını sabitleyeceğiz ve olabildiğince çabuk bir doktora görünmesini sağlayacağız."

Bacağındaki atımlar devam ederse ve bacağı şişmezse olabildiğince çabuk demek en erken sonraki gün olabilirdi ama Monica bunu anneye söylemek istemedi.

"Ağrıları için bir şeyler bulmaya çalışacağım. Herhangi bir şeye alerjisi var mı?"

"Hayır."

Monica Deon'un bacağına kalemiyle BAY harflerini ekledi. Bilinen alerjisi yok. Normalde bir çizelgeye yazılan basit bir bilgiydi. Burada ise ölüm kalım meselesi olabilirdi.

Monica hastaya arkasını döndü, omuzları hafifçe çökmüştü. Oda tıka basa doluydu. Kendini beşe bile bölse tüm hastaların ihtiyacını karşılamaya yetmezdi.

Omzuna güçlü bir el kondu. "Orada iyi iş çıkardın."

Monica omzunun üzerinden yukarı doğru baktı. Yalın Ayak uzun boyluydu ve şaşırtıcı derecede geniş yapılıydı. Diğer herkesin aksine güzel kokuyordu. Sandal ağacı ve erkeksi bir koku. Kan, ter ve pislik kokusundan sonra iyi gelmişti. "Yardımın için teşekkürler."

"Tüm işi sen yaptın. Bunu daha önce yapmış mıydın?"

"Hayır."

"Kolaymış gibi gösterdin." Yalın Ayak gülümsedi ve bir an için oda Monica'nın gözlerinin önünden kayıp gitti. Karnında kıpırtılar başladı ve içi ısındı. Sebebi arzu muydu yoksa açlık mı?

Adamın eli omzundan ayrılmadı. Ona yaslanmak ne kadar da kolay olurdu.

Monica arzularından sıyrılarak adamın dokunuşundan uzaklaştı. Kendine engel olamayarak adamın ayaklarına baktı. Yalın Ayak bir çift koşu ayakkabısı giymişti.

"İşime devam etmeliyim. Yardımın için teşekkürler."

Monica birkaç adım uzaklaştığında adını duydu. "Monica?"

Hatırlıyor muydu?

"Adım Trent. Yalın Ayak değil." Trent bacağını kaldırıp ayağını salladı.

Monica yüzünün kızardığını hissetti. Hafifçe gülümseyip, "Öğrendiğim iyi oldu," diyerek arkasını döndü.

Dördüncü Bölüm

"Bir gönüllüye ihtiyacım var." Donald cehenneme ayak basmasının üzerinden on iki saat geçtikten sonra Monica'yı kenara geçti.

Monica temiz eliyle yüzünü ovalayıp gözlerini birkaç kez kırpıştırdı. "Gönüllü mü? Burada yaptığım iş zaten bu değil mi?"

Donald buruk bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Doğudaki bir bölgeye gidecek bir hemşireye ihtiyacım var, bir balıkçı köyü, Port Lucia. Oradaki klinik dolup taşıyormuş. Yerli doktor depremden beri görülmemiş."

Monica başını salladı. "Doktor yok muymuş?"

"Yok. Birkaç hemşire ve yardımcı varmış." Donald etrafına bakındı. Karmaşaya olabildiğince düzen getirildiğinden odada belli bir nizam vardı. "Hasta sınıflandırma becerilerin müthiş."

Monica her ne kadar iltifatın tadını çıkarmak istese de Donald'ın istediği şeyi atlatamıyordu. "Doktoru bulunmayan bir kliniğe mi gitmemi istiyorsun? Nasıl olur? Lisansım..."

"Lisansın burada güvende. Acı çeken insanlar var ve en kötü durumdakileri buraya sevk etmek için sınıflandırma yapacak birini göndermem gerekiyor. Senin işini kolaylaştıracak hastane kurallarımız ve gerektiğinde soru sorman için çift taraflı bir telsizimiz var. İhtiyacımız olan son şey bu odaları dolduracak ayakta yaralılar."

Monica buna karşı çıkamazdı. "Bir gönüllü mü *istiyorsun*?" Donald'ın ona bakışı istemekten daha fazlasını söylüyordu.

"Tina iyi... Ama sen daha iyisin. Eğer oraya en iyi hemşireyi koyarsam dikkatsizce hataların yapıldığından endişe duymam. Yardımcı olmak için her yirmi dört saatte bir Walt ya da ben geleceğim."

"Yirmi dört saat içinde bir sürü terslik olabilir. Uyumam gerekecek."

"Söylediğim gibi yardımcılar var. Yaralıların çoğunu buraya gönderiyorlar. Aslında yarısının gelmesine gerek yoktu."

Kaliforniya'da acil servisin dolup taştığı ve tüm departmanı, sonunda da hastaneyi darboğaza sokarak hastaları zamanında tedavi etmeyi imkânsız kılan kötü bir grip sezonu gibiydi. Buradaysa kritik durumdaki hastaların sayısı bekletemeyecek kadar fazlaydı.

"Peki... Sana güvenebilir miyim?"

Monica'nın içi burkuldu. Yoğun bakım travma hemşiresi olarak belli ölçüde özerkliğinin olduğunu düşünmeyi seviyordu. İşin aslı, yakınında hep bir doktor olurdu. Bir doktorun talimatlarını izlerdi.

Monica üç yatak ötedeki bir hastanın çığlığı yüzünden odaya bakındı. Gün boyunca insanları tedavi etmişti, ihtiyaçlarını karşılamıştı, gerektiğinde onları bir üst tedavi seviyesine taşımıştı ve Donald veya Walt'un yanında kaç kez bulunduğunu saymaya bir elinin parmakları yeterdi.

"Port Lucia ne kadar uzakta?"

Trent'in damarlarında varlığını unuttuğu heyecan dolu bir telaş vardı. Uzun zamandır ilk kez gerçek bir amaç hissiyle uyandı. Kendini hevesli benliğinin sebebinin, adanın depremden beri bulunduğu olağanüstü hâl olduğuna ikna etmeye çalıştı. O da vardı, fakat arzu dolu, hararetli zindeliğinin daha bencilce bir sebebi vardı.

Sarı saçlar ve mavi gözler uykusunda onu bulmuştu. Uykudayken bile kızın küstah dili ve bilmiş gözleri çıplak ayaklarıyla dalga geçecek zaman bulmuştu.

Önceki gece helikopterini asfalt pistte bırakmadan önce Amerikalı hemşirelerden birini alıp Port Lucia'ya bırakmak için sabah erken gelmesi istenmişti. Trent'in evi kısa pist ile Port Lucia arasında yer aldığından Reynard ondan hemşireyi bizzat götürmesini istemişti. Kliniğin yakınında helikopteri indirebileceği bir yer yoktu, o yüzden seyahat planlarında kısa bir araba yolculuğu da yer alacaktı.

Trent yeni görevi hangi hemşirenin üstlendiğini sormak istedi ama sormadı. Nasıl olsa yakında öğrenecekti. O hemşirenin Monica olacağına dair pek fazla umudu yoktu. Monica'nın uçmaktan hoşlanmadığını biliyor ve muhtemelen gönüllü olmayacağını düşünüyordu.

Her halükârda, adada kime eşlik edeceğini öğrenmek için de olsa onu tekrar görmeye bir mazereti olacaktı.

Trent kısa bir duşun ve berbat bir hazır kahvenin ardından Ginger'ın mama kabını doldurdu, cipine binip evden ayrıldı.

Bulutlar güneşin sabah ışınlarını kapatıyor ve yağmur yağacağa benziyordu. Adanın ihtiyacı olan son şey kötü havaydı.

Trent küçük havaalanına yaklaştıkça bulutlar onu daha da endişelendirmeye başladı. Bir helikopterde görüş mesafesi hayati önem taşırdı. Eğer bulut kütlesi yeterince yüksekte olmazsa kalın bulut tabakaları yükselene kadar kalkış yapamazdı.

Pilotlarından biri olan Alex onu hava trafik kontrol kulesinin dışında karşıladı. Alex ondan en az otuz yaş büyüktü. O ve karısı Betty, Trent ile ağabeylerinin sahibi olduğu Fairchild Seyahat ve Tur şirketinin bir şubesi olan Blue Paradise Helikopter Turları'nda pilottu. Jason ve Glen'in aksine Trent dünya çapında şubeleri olan şirketin tek bir ayağını işletmeyi tercih etmişti. Bu kararı üç kardeş arasında hâlâ tartışmaya yol açıyordu.

Trent Alex'le tokalaştı. "Anlaşılan sonunda uyumuşsun," dedi Alex.

"En az altı saat. Ya sen?"

"Dört saat kadar. Betty uyumakta zorlandı."

"İnsanın gözlerini kapatıp yıkım dışında bir şey görmesi zor oluyor." Trent sarışın bir hemşireyi hayal ettiği için kendini suçlu hissetti.

"Gerçekten ihtiyacımız olursa gidip onu almamı istedi. Aksi takdirde biraz ara vermesi gerek."

Trent başını salladı. "Endişelenme. Sanırım birkaç uçuş dışındaki seferlerin çoğunu resmi görevliler devralacak. Erken saatte bir uçuşum var," dedi Trent. "Eğer sana ihtiyaç yoksa evine git."

Alex başını salladı. "Bir şeyler yapmalıyım."

Alex arkadaşının nasıl hissettiğini biliyordu. Baktıkları her yerde yardıma ihtiyaç vardı. Bu ihtiyaç ister su şişelerinin, isterse ceset torbalarının paketlenmesi olsun fark etmezdi.

Trent gözlerini sımsıkı kapatarak cansız insanlarla ve helikopterini her indirdiğinde onu ele geçiren çaresizlikle ilgili düşünceleri zihninden uzaklaştırdı.

Tepelerindeki bulutlar dağılıyordu. "Helikopterdeyken telsizim açık olacak. Port Lucia'ya götürmem gereken bir melek var. Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara."

Alex başıyla onaylayarak binaya yaslandı.

Trent hava aracının etrafında yürüyerek helikoptere binmeden önce görsel teftişini gerçekleştirdi. Hava trafiğe sinyal verdi ve havalanmadan önce kulenin onayını bekledi.

Kısa yolculuğunda çiseleyen yağmur ona eşlik ederek havayı ısıttı. Adada yaşamaya karar verdiğinde böyle şeylerle karşılaşmayı hayal etmemişti. Ancak, hayat her zaman olması gerektiğini düşündüğü gibi olmuyordu.

Lanet olsun, annesiyle babası da çok daha uzun yaşamayı bekliyorlardı ama ömürleri kısa sürmüştü... Hem de çok kısa.

Çenesi acıyan Trent zorla da olsa dişlerini sıkmayı bırakmıştı. Planlanan hedefin bulunduğu noktada eğreti ışıklar yanıp sönüyordu. Helikopteri sahil tarafındaki rüzgâr doğrultusunda döndürerek kızakları yere indirdi. Helikopterin motorunu kapatıp aracından inerken geçmişteki uçuşlarının aksine yardım etmek için bekleyen biri yoktu.

İnsanlar hastane duvarlarının dışına sıralanmıştı, bazıları sevdiklerini bekliyordu, bazılarıysa sadece bekliyordu. Trent güneş gözlüklerini ve takındığı maskeyi çıkarmadı. Havada nem, ölüm ve çaresizlik kokusu vardı. Daha birkaç kısa gün önceki gamsız turist ve gezgin halinden ne kadar da farklıydı.

Ada tam anlamıyla kıyameti yaşamış olsa da bu erken saatlerde dünya henüz uykudaydı. Merdivenler insanlarla doluydu. Bazıları duvar kenarlarına yığılmış uyuklarken bir kısmı da uyanıktı. Trent müdürü aramak için yanlarından geçti.

Önceki gün Monica'nın bir çocuğun bacağındaki kırığı düzeltmesine şahit olduğu odanın yanından geçerek sonraki odaya girdi. Odada iki düzine hasta yatıyordu. Bazılarının tepesinde asılı olan serum torbaları odaya biraz olsun normal bir hastane havası katıyordu. Trent öyle olmadığını biliyordu.

Eskiden bir bekleme odası olarak kullanılan bu odaya üst üste istiflenmiş insanların normal bir tarafı yoktu.

Etrafa bakındı ve uçuştan tanıdığı bir hemşireyi duvar kenarına çökmüş halde buldu. Kızcağız uyuyakalmıştı. Onu uyandırmayı düşündü ama odadaki hiç kimsenin yardım için çığlık atmadığını fark etti, o yüzden yürümeye devam etti. Üst katta, tek bir görevlinin bulunduğu küçük bir oda buldu. Belki de bir hemşireydi ve yarım düzine hastası vardı.

Trent yutkundu. Hastalar tek sıra halindeki sedyelerde uzanıyordu. Yerli halkın koyu kahverengi ten rengine alışkın olduğundan griye dönmüş pek çok yüz görmek onu çok şaşırtmıştı.

Tedirginliğinden sıyrılarak görevlinin yanına gitti. "Affedersiniz. Amerikalıyı arıyorum. Doktor Klein nerede biliyor musunuz?"

Masanın arkasındaki kadın hastaların ilerisindeki kapalı kapıyı işaret etti. "Ameliyatta."

Trent elini ensesinde gezdirerek odaya bakındı. "Bir hemşireye Port Lucia'ya kadar eşlik etmem gerekiyormuş."

Kadın omuz silkerek işine döndü.

Doktoru rahatsız etmek mantıklı gelmediğinden Trent arkasını dönüp hastanenin çıkışına doğru ilerledi. Uyuyan hemşireyi buldu ve kadının başında dikildi.

Onu uyandırıp uyandırmama konusunda düşünürken arkasındaki biri ondan önce davrandı.

Hastanın inlediğini duyan hemşire dikkat kesildi, kadının bakışları dünyadan kopmuş gibiydi. Gözleri odayı taradı ve Trent'in başında dikildiğini fark etmeden önce yüzünü panik kapladı.

"Aman Tanrım, uyuyakalmışım."

Trent kadının ne kadar yorulduğunu hayal bile edemiyordu. "Bir dakika önce geldiğimde ortalık sessizdi."

Ayağa kalkan hemşirenin kucağındaki not panosu yere düştü. Trent panoyu almak için eğildi. Kızın dudaklarında mahcup bir tebessüm belirdi.

"Teşekkürler."

"Önemli değil. Dinle. Port Lucia'ya götürmek için bir hemşireyi buradan almam gerekiyor. Kim olduğunu biliyor musun?"

Esmer kadın başını salladı. "Ben değilim. Monica birkaç saat önce ortadan kayboldu. Doğuda bir yere gönderileceğini söylemişti."

Trent dudaklarında bir tebessümün belirdiğini hissetti. "Onu nerede bulabilirim?"

Hemşire karşı tarafı işaret etti. "Dinlenmemiz için küçük bir oda ayarladılar. Dört kapıdan geç, merdivenlerden bir kat yukarı çık ve sola dön. Doktorların dinlenme salonunu göreceksin. Kızlarınki sağda, erkeklerinki ise solda."

Trent, "Teşekkürler," diyerek arkasını dönüp uzaklaştı.

Hemşirenin bahsettiği dört kapıdan her biri sefalet dolu odalara açılıyordu. Güneş yüzünü göstermemesine ve odalara kesinlikle güneş ışığı girmemesine rağmen Trent güneş gözlüğünü çıkarmadı. Etrafındaki görüntülerin hepsini engellemesi mümkün olsaydı bunu yapardı.

Dinlenme salonuna çıkan merdivenler sessiz ve boştu. Kapının dışında durup kapıyı çalmalı mıyım, diye merak etti. İçeride uyuyan hemşireler varsa bir tanesi yerine hepsini birden uyandırabilirdi. Risk alarak kapıyı hafifçe araladı ve içeriye göz attı.

Beklediği gibi küçük alanda birkaç portatif karyola vardı ve yatakların hepsi doluydu. Odaya hızlıca göz gezdirerek Monica'yı buldu. Monica giysileriyle uyuyakalmıştı. Bir eli başının üstündeydi. Sarı saçları omuzlarına dökülmüştü, önceki gün yüzünde gördüğü sert çizgiler uyurken silinmişti.

Trent yolcusunun yanına varmak için bir eşya torbasının üstünden atladı, az kalsın karyolalardan birine çarpıyordu. Monica'nın ne kadar süredir uyuduğuna dair bir fikri yoktu ama onu uyandıracağı için kendini kötü hissetti.

Kızın yanına eğilerek adını fısıldadı. "Monica?"

Bir kıpırtı yoktu.

"Monica?" dedi sesini biraz daha yükselterek.

Monica'nın eli alnından düştü.

Odadaki diğer kadınlar kımıldamadı.

"Monica?" Trent elini kızın omzuna koyup onu hafifçe sarstı.

Monica öyle hızlı kalktı ki, Trent geri çekilecek vakit bulamadı. Kafa kafaya çarpıştılar ve ikisi de iç çekti.

Monica, "Ahhh," diye bağırarak odadaki herkesi uyandırdı. Trent'e bakarak gözlerini birkaç kez kırpıştırdı. "Ne..."

Trent ayağa kalkarak başını ovaladı. "Seni kimseyi rahatsız etmeden uyandırmaya çalışıyordum."

Odadakilerden biri, "Çok geç," dedi ve arkasını dönüp uyumaya devam etti.

"Özür dilerim," diye mırıldandı Trent.

"Saat kaç?" Monica'nın sesi uykudan çatallanmıştı.

"Yediye geliyor."

Monica kendini karyolasına geri bıraktı. "Beni Port Lucia'ya arabayla götürecek kişi sen misin?"

"Evet."

Monica iki eliyle yüzünü ovalayarak bacaklarını yataktan sarkıttı. "Bir dakika içinde hazır olurum."

Trent Monica'nın sözlerinden odadan çıkmasını istediğini anladı. Koridordaki bekleyişi on dakikadan az sürdü. Monica

odadan çıktığında saçları Trent'in onu önceki gün gördüğü gibi atkuyruğuyla toplanmıştı. Trent saçlarını açık bırakmasından hoşlandığına karar verdi. Aklının bu kadının saçlarını nasıl kullandığına neden kaydığını ise bilmiyordu.

Aslında biliyordu. Ondan etkilenmişti. Karnındaki kıpırtı görmezden gelebileceği bir şey değildi.

Monica eliyle ağzını kapatarak esnedi ve kapıyı sessizce kapattı.

Çantasını omzuna asmak üzereyken Trent ona doğru ilerleyip çantaya uzandı. "Ben alayım."

"Ben hallettim." Monica çantasının kemerini koluna astı.

Trent tekrar çantaya doğru uzandı. "Ellerim boşken bir kadının çantasını taşımasına izin verecek şekilde yetiştirilmedim."

Monica onunla tartışacakmış gibi başını yana doğru eğdi. Sonra çantayı kolundan indirip Trent'e verdi.

"Annenin iyi niyetini baltalamaktan sorumlu tutulmak istemem."

Annesinin kadınlara çantaları konusunda yardım etmesini veya onun için kapıyı tutmasını tekrar tekrar söylediği zamanlar Trent'in zihninde canlandı. "Annem olsa sana teşekkür ederdi."

Trent, Monica'nın şaşırtıcı derecede ağır çantasını tek eline aldı ve Monica'nın merdivenlerde önünden gitmesini işaret etti.

Monica'nın arkasından ilerlerken onun kalçasının nazik salınışı dikkatini çekti. Monica hastane üniforması giyiyordu ve bol pamuklu kumaş ince hatlarının çoğunu saklamıştı. Ama hepsini değil. Pamuklu gömlek ince belini örtüyordu, fakat narin boynu ve dolgun göğüsleri gözden kaçmıyordu.

Monica merdivenlerin dibindeki kapıyı açarak arkasını döndü. İyi ki güneş gözlüğü Trent'in gözlerini gizliyordu. Trent

kapıyı açık tutarak Monica'nın geçmesini sağladı. Monica Trent'in yanına gelmesini bekledi ve konuşmaya başladı.

"Peki, Trent. Trent'ti değil mi?"

"Her ne kadar Yalın Ayak hoşuma gitmiş olsa da adım Trent."

Monica gülümsedi. "Onun için üzgünüm. Uçuşta adını duymamıştım."

"Daha kötü isimler de takıldığı olmuştu." Trent yerde uyuyan bir adamın etrafından dolaşarak Monica'yı kapıdan çıkardı.

Monica gri gökyüzüne bakarak somurttu. "Peki, Trent," diyerek baştan aldı. "Yabancı sağlık ekibinin adada ulaşımını sağlayan tek kişi sen misin?"

Trent başını salladı. "Birkaç kişi daha var. Neden?"

Gözlerini yerden ayırmayarak Monica'nın sorgulayan bakışlarından kaçındı.

"Sadece merak ettim."

Trent bunu yutmamıştı. "Sadece merak mı?"

"Beni kliniğe *herhangi biri* arabayla götürebilir."

Trent onu hastanenin arkasına, sonra da kısa bir yolda yürüterek helikopterinin beklediği yere götürdü. "Seni herhangi biri *arabayla* götürebilir."

Monica helikopteri görünce duraksadı. "Beni *arabayla* götüreceğini söylediğini sanmıştım."

"Doğru. Arabamın park edildiği yere kadar sürecek kısa bir uçuşun ardından."

Monica kendi etrafında döndü. "Sadece arabayla gitsek olmaz mı?"

Trent Monica'nın önüne geçti, güneş gözlüğünü çıkardı. "Havaalanına kısa bir uçuş olacak, sonra da arabayla otuz dakika daha yolumuz var. Elbette yollar açıksa."

"Sadece—" Monica mavi gözlerini Trent'in gözlerinden bir an bile ayırmıyordu.

"İlk seferinde seni öldürmedim, Monica. Bu kez de öldürmeyeceğim."

Monica yutkundu.

"Beni *götürebilecek* tek kişi olduğundan ziyade götürmek için *gönüllü* olduğunu düşünmek daha iyiydi."

Kızın gözlerindeki gerçek korkuydu. "Nedenmiş o?"

"Flört etmeyi uçmaya tercih ederim."

Trent'in dudaklarına yavaşça bir tebessüm yerleşti. O anda Monica'nın adada bulunduğu kısa süre içinde bir ara da olsa onu düşündüğünü kesin olarak anlamıştı.

Gözlüğünü takarak Monica'nın eline uzandı. "Her ikisinden de birazına ne dersin?"

Monica, "Lanet olsun," diyerek Trent'in onu helikoptere doğru sürüklemesine izin verdi. Trent yolcu kapısını açarak Monica'nın çantasını hızlıca içeri tıktı.

Helikoptere bindiğinde Monica'nın üstünden uzanarak yolcu kapısını kilitledi. "Ben de halledebilirdim," dedi Monica.

Trent güneş gözlüğünün üzerinden Monica'nın gözlerine bakarak göz kırptı. "Bu, uçuşumuzun flört kısmı olacak."

Bunun üzerine Monica kahkahayla güldü. Üstelik attığı kahkaha, ağzından kaçarken Monica'yı şaşırtan histerik bir kahkahaydı.

Trent yedek kulaklığı Monica'ya uzatarak kemerini bağladı.

Monica kulaklığı taktığında Trent onun soluklarının hızlandığını duyabildi. Motoru çalıştırdı ve telsizle hava trafik kontrole bağlandı.

"Burası Brava Papa bir."

"Sizi duyuyorum, Brava Papa bir, tamam."

"Size doğru yola çıktım. Hava durumunu öğrenebilir miyim? Tamam."

Trent rüzgâr raporunu dinledi ve sisin kalktığına dair *tehlike geçti* onayını aldı.

Helikopterin sesi onu sıcak bir karşılamayla sarmalamıştı. Monica'ya göz attığında kızın yumruklarını kucağında sıktığını gördü.

"Yardımcı pilotluk yapmak istiyor musun?"

Monica gözlerini yuvarladı. "O numaraya bir kez kandım, Yalın Ayak. İkinci kez kanacak kadar saf değilim."

Yine Yalın Ayak olmuştu işte. "İlk uçuşu aklından çıkar." Trent paketinden bir sakız çıkararak sakızı Monica'ya uzattı.

"Ne yani, bu kez de sakız mı işe yarayacak?" Sakızı alarak paketini açtı.

"Hayır ama kulaktaki basıncın açılmasına yardımcı olur."

Monica sakızı ağzına atarak derin bir nefes aldı.

"Hazır mısın?"

Monica başını salladı. "Arabayla gidemeyeceğimize emin misin?"

Trent Monica'nın dizine bir çocuğa yapacağı gibi hafifçe vurdu. "Sana kendini daha iyi hissettirecekse, on dört yaşımdan beri uçuyorum. Araba kullanmamdan tam iki yıl daha uzun süredir."

"Faydası olduğundan emin değilim."

Trent gülümseyerek helikopteri havalandırdı. Ağaçların üstüne çıktığında helikopteri döndürerek havaalanına doğru yöneldi.

Trent kendine Monica'nın beyazlaşan parmak boğumlarının uçuşu yüzünden olmadığını hatırlattı. Onu sakinleştirmeyi umarak, "Ne zamandır hemşirelik yapıyorsun?" diye sordu.

"Üç yıldır... Neredeyse dört olacak."

Trent önceki gün şahit olduklarına bakarak daha uzun zamandır hemşirelik yaptığını sanmıştı.

"Annenin izinden mi gittin?"

Monica kahkaha attı. "Pek sayılmaz."

Anlam yüklü bir cevap. "Annen hemşire değil mi?"

"Hiçbir şey değil. Çalışmakla arası yoktur. Kocalarıyla da."

Çoğul *kullandı.*

"Ya sen? Baban pilot mu?"

"En iyilerinden biriydi."

"Artık uçmuyor mu?"

"Öldü."

Trent, Monica'nın bakışlarını üzerinde hissetti. "Üzgünüm."

Trent omuz silkti. "Bazı babalar çocuklarına bisiklet sürmeyi veya top atmayı öğretir. Benim babamsa bize uçmayı öğretti."

"İddiaya varım arkadaşların kıskançlıktan delirmiştir."

Trent annesiyle babasının, o ve ağabeylerinin uçması için duydukları arzuya her zaman minnet duymuştu. Şöyle bir göz attığında Monica'nın ellerinin kucağında serbestçe durduğunu fark etti. Konuşmaları Monica'yı oyalıyordu. Trent neredeyse hiç yapmadığı bir şey yaptı. Geçmişinden bahsetti. "On sekizinci doğum günümde arkadaşlarımdan biri beni helikopteri gizlice alıp gezmeye ikna etti."

"Gezmek mi? Bunlardan biriyle mi?" Monica'nın sesi korkuyla yükselmişti.

"Helikoptere birkaç kız aldık. Yeteneklerimle hava atacağımı düşündüm."

"Kızlara caka satmak mı?"

"Bazı erkekler arabalarıyla hava atar. Bense babamın helikopteriyle hava atacaktım."

Monica hâlâ havada olduğunu fark etmiş gibi pencereden dışarı baktı. "Kaçak gezintinizde de yere bu kadar yakın mı uçtun?"

"Hayır. Açık bir sonbahar günüydü."

"Açık sonbahar günleri daha yüksekten mi uçmana imkân veriyor? Yoksa kafayı yememi engellemek için mi yere bu kadar yakın uçuyorsun?"

"Alçaktan uçmak kafayı yemeni mi engelliyor?"

"Hayır," dedi Monica gülerek.

"Bugün alçaktan uçmak bir gereklilik." Trent onu uçuş şartlarıyla endişelendirmek istemiyordu, o yüzden açıklamalarını basit tuttu. "Oysa on sekizinci doğum günümde değildi."

"Peki ne oldu? Yeteneklerin sana şans getirdi mi?"

İnsanın bir yabancıyla gençliği hakkında konuşmasının masum bir tarafı vardı. "Az kalsın hapsi boyluyordum."

"Cidden mi?"

"Özel uçuş pistindeki güvenlik, babama kuşunun kaybolduğunu bildirmiş. Babam ağabeylerimi bulup sorguladıktan sonra helikopteri birilerinin çaldığını düşünmüş. Benim alabileceğim hiç aklına gelmemiş."

"Uçarı bir çocuk değil miydin?"

Ah, kesinlikle uçarıydı. Sadece ne kadar uçarı olduğuna dair anne babasının pek bir fikri yoktu. "Fena değildim."

"Sana neden inanmıyorum acaba?" Monica sataşıyordu ve Trent ona baktığında yavaş, düzenli soluklarının göğüslerini kıyafetine yapıştırdığını fark etti.

"Her neyse. Yere indiğimizde polisler bekliyordu ve bizi kelepçelediler."

"Neden acaba? O kızı bir daha gördün mü?"

İleride pistin ışıkları belirdi. "Ailesi yasakladı."

"Bu durum genellikle ergenleri bir şeyi yapmaktan alıkoymaz."

Trent helikopteri yatırarak geniş bir dönüş yaptı. "Sanırım onu caydıran şey kelepçelerdi."

Monica gülümsedi. "Kelepçeler daha ikinci randevuda pek iyi görünmez. Elbette kız o tür şeylerden hoşlanıyorsa başka."

Trent dönerek ona baktı ve yutkunmak için Monica'nın kelepçelerle... Şu tüylü olanlarla görüntüsünü zihninden silmek zorunda kaldı.

Beşinci Bölüm

Edepsizce cilveleşme! Monica Trent'in helikopterinden ikinci kez inerken başını sallayarak kendini azarladı. İtiraf etmeliydi, bu uçuş ilkinden çok daha iyi geçmişti. Belki de yükseklik korkusunu yenmesinin anahtarı cinsel gerilimdi. Bir de kelepçeler hakkında konuşmak. Ah, *o* tür kitapları okumuşluğu vardı, fakat bir kez olsun orada yazılanları *yapmamıştı*. Pilot koltuğundan gelen delici bakışlar şakalara ve kinayeli sözlere değmişti. Son otuz saatin stresi önceki gece, daha doğrusu önceki sabah uyumasından önceki kadar ağır gelmiyordu artık. Saat birden sonraya kadar karyolasına uzanamamıştı.

Monica Trent'i izleyerek helikopter pistinden çıktı ve bir araba parkına doğru ilerledi. Trent'in kendinden emin adımları ve küçük seksi tebessümünü görünce onun aklından geçenleri bilebilmeyi diledi. Ona yetişip konuşmaya devam etti. "Helikopteri gizlice alıp gezdiğin gençlik zamanlarından sonra geçimini kazanmak için uçmaya mı karar verdin?"

"Öyle de denebilir."

Trent'in iki kapılı cipinde başınızı örten ama geri kalan kısmı açıkta bırakan tavanlardan vardı. Trent Monica'nın çantasını arka koltuğa atıp kapısını onun için açtı.

Monica'nın binmesini bekledikten sonra kapısını kapattı. *Evet, annesi iyi eğitmiş.* Trent cipe bindiğinde Monica, "Hiç farklı bir işte çalışmayı düşündün mü?" diye sordu.

"Bir süre yöneticilik yaptım."

"Seni takım elbise, kravat ve klasik ayakkabı giyerken düşünemiyorum."

Trent'in omuzları kahkahasıyla büküldü.

"Bu kadar komik olan ne?"

"Ağabeyim Jason her gün şort ve parmak arası terlik giydiğimi hayal etmekte zorlandığını söyler." Trent motoru çalıştırarak arabayı helikopterde sergilediği ustalıkla harekete geçirdi. Yola çıkmadan önce bir güvenlik kulübesine benzeyen yapının yanında duran bir grup insana el salladı.

"Ağabeyinle yakın mısın?"

"Birbirimizi kollarız."

Monica Jessie'yi düşündü. Jessie, Jack ile evlenmeden önce Monica ile ablası hiç ayrılmazdı. Jessie Teksas'ta yaşıyordu, fakat ziyaret etmek için sürekli gelirdi. İnsanın kocasının kendi uçağı varken hiç zor olmuyordu.

Ancak uçağı Jack kullanmıyordu. Bu işi yapacak pilotları vardı.

"Ya sen? Kardeşin var mı?"

"Ablam, Jessie. Buraya geleceğimi söylediğimde endişelendi."

Havaalanından sonraki yol iki araba şöyle dursun, tek araba için bile küçük sayılırdı. Yine de birkaç küçük model araba yanlarından geçerken yol kenarlarına kayıyordu.

"Bu karmaşaya dalmak büyük cesaret ister."

Monica omuz silkti. "Bazen gerçeğin ağır bir dozu için şahsi hayatını geride bırakmak insana önemli şeyleri hatırlatır." *Lanet olsun, bu da nereden çıkmıştı?* Monica ağzından çıkan sözleri düşündü ve ne kadar da doğru olduklarını fark etti.

"Çoğu insan adaya yaşantılarından kaçmak için gelir."

O da öyle miydi? Trent de *gerçek hayattan* mı saklanıyordu?

"Bu hafta hariç."

Yanlarından küçük bir araba daha geçti. "Tanrım, burası çok dar bir yol."

"İnsan alışıyor."

Adada bulundukları yer tsunami dalgasının arkasında bıraktığı selin hasarına maruz kalmamıştı. Anlaşılan birkaç kaya yerinden oynamıştı, Trent kayaların arasından geçti. "Depremin burada yarattığı hasar nedir?"

"İnsanların çoğu evlerini kaybetti. Sanırım tam bir sayım yapıldıktan sonra yeniden inşa etmenin maliyeti çok büyük olacak."

"Ya senin evin? Yıkıldı mı?"

Trent başını salladı. "Benimki yeni tip binalardan. Ama pek çok insan evsiz kalmışken bir evimin olması kendimi suçlu hissettiriyor diyebilirim."

Yağmur yeniden başladığında Monica yanlarından geçtikleri ağaçları izlemeye başladı. "Hayatta kalanın yaşadığı suçluluk hissinin bir türü. Bu çok normal."

"Ne yani? Hemşireliğin yanında bir de psikiyatr mısın?" Trent'in sorusu alaycı olabilirdi ama aynı zamanda hayranlık yüklüydü.

"İşimin yarısı psikolojiktir; hastaları, aileleri sakinleştirmektir. Her şey çığrından çıkmışken soğukkanlılığını koruyabilmeyi gerektirir." İş yerindeki çalışanların bazıları ona Buz Kraliçesi veya Ana Kraliçe derdi. İlk başlarda, bu lakapların muhtemelen Monica'nın departmanda ona çıkma teklif eden erkekleri reddetmesiyle ilgisi vardı. Ancak Monica artık ortalık karıştığında sakinliğini korumasından kaynaklandığını düşünmekten hoşlanıyordu.

Monica Trent'in gözlüğünün arkasından onu izlediğini fark etti. "Kendini kaybettiğin oldu mu?"

"Hayır." Monica'nın cevabı çok hızlı gelmişti. Derin bir nefes aldıktan sonra, "Ama bu yer sabrımı sınıyor," dedi.

"Ah?"

Monica neyin içine dalacağını düşündü. Önceki günden daha kötü olacaktı. En azından ana hastanede yardım alabileceği başka doktorlar ve hemşireler vardı. Donald ondan bir savaş bölgesine resmen eli boş gitmesini istemişti. "Gittiğimiz yerde neyle karşılaşacağımı bilmiyorum ve bunu yanımda kahve olmadan, duş bile alamadan yapacağım. Uykusuzluğa değinmeme gerek yoktur herhalde."

"Arkandan bir doktor gelmeyecek mi?"

"Hemen değil."

"Lanet olsun."

"Doğru biliyorum, değil mi? İki elim ve bir beynim var. Elimden ancak bu kadarı gelir." Monica düşündükçe, Port Lucia'ya yanında bir doktor bulunmadan gitme fikrinden daha az hoşlanıyordu.

Trent ana yoldan saparak daha dar bir yola girdi. Bu yol daha bakımlıydı, fakat başka arabaların geçmesi için hiç yer yoktu.

Bir dönemece geldiklerinde Trent arabayı yavaşlattı ve Monica camdan tek katlı geniş bir ev gördü.

"Neredeyiz?"

Trent arabayı durdurarak gözlüğünü orta konsola koydu. "Kahve ve duş ihtiyacını karşılaman yirmi dakikanı alır."

"Ama Port Lucia?"

"Yirmi dakika bekleyebilir. Orada sular kesik bile olabilir. Ben de ise var. Jeneratörü çalıştırıp ikimize kahve yaparım."

Monica ağzı açık öylece oturdu ve Trent'e baktı. "Burası senin evin mi?"

Trent başıyla onaylayarak kapısını açtı. "Hadi gel, Monica. İçimde bunun birkaç gün içinde alabileceğin son duş olduğuna dair bir his var. Fırsatın varken değerlendirsen iyi edersin."

Monica bakışlarını tekrar Trent'in evine çevirdi. Evin dışını açık kirişli bir veranda çevreliyordu. Monica çatının ilerisinde okyanusu görebiliyordu. Duş... Kahve... Düşüncesi bile cennet gibiydi. "Seni tanımıyorum bile."

Trent güldü. "Havadayken seni öldürmedim, ayrıca kelepçem yok."

Monica gözlerini sımsıkı kapatarak yanaklarına yayılan sıcaklığa aldırış etmemeye çalıştı. "Ah, her neyse."

Trent arabadan indiğinde kocaman, kızıl bir köpek yanında bitiverdi. Köpek selamlamak için zıpladığında Trent, "Ginger, otur," diye bağırdı.

Ginger kuyruğunu neşeyle sallayarak havladı.

"Çok uslu sayılmaz ama ısırmaz."

Monica Ginger'ın koklaması için elini uzattı. "Çok güzelmiş."

"Ayrıca, şımarık. İçeri gel. Duşta nokta kullanımlı su ısıtıcı var. Jeneratörü açtığımda suyun ısınması beş dakikadan kısa sürer."

Monica Trent'i izleyerek içeri girdi. Ön kapı kilitli değildi. İçeride, eşyaların bazıları yere saçılmıştı. Monica bir cam yığınının üstünden atladı.

"Deprem olduğundan beri temizlik yapacak vaktim olmadı." Trent bir elektrik düğmesine bastı ama bir şey olmadı.

"Sanırım o zamandan beri elektrikler de kesik."

Ginger Monica'nın elini dürterek onu okşamasını istiyordu.

Monica boyun eğdi.

"Neden kontrol etme zahmetine girdiğimi bilmiyorum. Hatlar her yerde kesik."

Monica Trent'i izleyerek mutfağa açılan geniş bir odaya girdi. Cumbalı pencerelerden okyanusun nefes kesici manzarası görülebiliyordu. Sel evinin çok aşağılarında kaldığı için Trent çok şanslıydı. Aslında, Monica durduğu yerden tsunami dalgasının açtığı hasarı göremiyordu, sadece turkuaz mavisi ve yeşilin göz alabildiğine uzanan manzarası vardı. Şu anda griydi ama açık bir günde manzaranın saatlerce sükûnet sağlayabileceğini hayal etti. "Ne muhteşem bir manzara."

"Manzarayı seviyoruz. Öyle değil mi, Ginger?"

Ginger adını duyunca tekrar havladı.

"Burada kalabilirsin. Ben gidip jeneratörü çalıştırayım." Trent arka verandanın Fransız kapılarını açtı.

"Trent?"

"Efendim?"

"Teşekkür ederim."

Trent omuz silkti. "Önemli değil."

İyi niyete giden yol anlaşılan molozlarla döşenmişti. En azından bu hafta Jamaika'da öyleydi.

Monica elinde bir fincan sert kahveyle Trent'in cipinin yolcu koltuğunda gevşemişti, yirmi dakikalık molası yüzünden kendini biraz suçlu hissediyordu. Sadece birazcık. Donald bile fırsat bulduğunda mola vermesini söylemişti.

Yolda bir çukura daha denk geldiklerinde Trent, "Ada çevresindeki ana yol sular yüzünden büyük hasar gördü. Tepeden aşağı doğru sadece yirmi dakikalık yolumuz var," dedi.

"Neden dört çeker bir aracın olduğunu anlayabiliyorum," dedi Monica. "Adadaki tüm yollar böyle kötü mü?"

"Turistik alanlardaki yollar iyi. Aslında çoğu iyi. Burada tepede ve taşrada ise berbat durumda."

"Yolların üzerinden sürekli uçarak geçiyorsan sanırım senin için fark etmiyordur." Pilot olmanın bir artısı.

Cip tekrar sağa doğru, sonra aniden sola doğru yalpaladı. Monica camdan baktığında sarsıntılı yolculuğun sebebi yol değilmiş gibi görünüyordu. "Yavaşla," dedi Monica.

"Araba kullanmam seni korkutuyor mu?"

Monica başını salladı. Birleşik Devletler'in deprem merkezi olan Güney Kaliforniya'da büyümüştü. Bir deprem sizi evinizde veya bir binada salladığında genellikle savrulmadan çok önce binaların hareket ettiğini duyardınız. Araba kullanıyorsanız sessizlik olurdu ve lastik patlamış gibi hissederdiniz. "Hayır, arabayı durdur."

Monica camdan dışarı bakarken Trent yavaşladı. Etrafları ağaçlarla ve yol boyunca uzanan bir elektrik hattıyla çevriliydi. Tepelerine yıkılacak yüksek yapılar yoktu.

Trent arabayı durdurduğunda kesinlikle sallanmaya devam ettiklerini hissettiler. Monica, dökülmesin diye kahvesini önünde tuttu. Sarsıntı sadece birkaç saniye daha sürdü, fakat Monica'ya orada bulunma sebebini hatırlattı. "Muhtemelen dört şiddetindeydi," dedi Monica.

Trent camdan dışarı göz attıktan sonra gözlerini kısıp Monica'ya baktı. "Seni hiç rahatsız etmedi mi?"

"Deprem mi?"

"Evet."

"Hayır. Küçük bir depremdi, gece yarısı yataktan kalkmama bile değmez."

Trent bariz bir şekilde ürpererek tekrar yola koyuldu.

"Yani, depremin şiddetini tahmin edebiliyor musun? Sismografa gerek yok mu?"

Monica güldü. "Üçün altındaki bir depremde bir şey hissedemezsin. Elbette yüzeye yakın değilse ve tam üstünde durmuyorsan. O zaman belki..." Monica kahvesini yudumlayarak açıklamaya devam etti. "Üçün üst ve dördün de alt kuvvetlerinde arkanı dönüp uyumaya devam edersin. Beşli katlara geçmeye başladığında daha da kötüleşecek mi, diye merak etmeye başlarsın. Altılar, sarsıntılı olanlar seni sallar... Eğer sert bir depremse yine sallanırsın ama çok hızlı değil. Altı buçuğun üstünde gerçek anlamda sallanırsın. Yedi buçuktan sonrasında ise oluşan hasarı gör. Dokuzluk veya Tanrı esirgesin on şiddetinde bir depremin neye yol açacağını merak etmene yol açar."

"Bunu epey düşünmüşsün."

Monica omuz silkti. "Güney Kaliforniya yerlisiyim. Bölgenin gerçeği bu."

Bir köşeden döndüklerinde yolun toprak kayması yüzünden kapandığını gördüler. Önlerinde birkaç araba vardı ve yolcular arabalardan inmişti, enkazı temizlemeye çalışıyorlardı.

"Sanırım evinde yirmi dakika mola verdiğim için suçlu hissetmeyi bırakabilirim," dedi Monica.

Trent arabayı durdurdu. "Arabada kal. Ben yardım ederim."

Monica kahvesini bitirip koltuğunu geriye doğru eğdi. Trent ve yarım düzine yerli neredeyse bir saat boyunca kayaları iterek, tekmeleyerek yolun kenarına taşıdı. Bir ara Trent sıcaktan dolayı gömleğini çıkardı. Gergin kasları geniş göğsüne yayıl-

mıştı ve ince beliyle sıkı kalçalarına doğru incelerek devam ediyordu. Monica elinde olmadan cazibesinin tadını çıkardı.

Her karşılıklı çekimin geçici olması gerektiği gerçeği onu caydırmadı.

Monica Mann geçici şeylere alışkındı. O şekilde daha az karmaşık olurdu. Bel bağladığı veya ona bel bağlayan kimse olmazdı.

Böylesi mükemmeldi.

Altıncı Bölüm

Klinikte veya klinikten geriye kalanlarda önceki ihtişamından eser yoktu. Trent arabasını ana yapının olabildiğince yakınına çekti. Monica'ya içeri kadar eşlik etmesini ister mi diye sormadı. Monica'nın çantasını alıp ona yolu gösterdi. En azından ana hastanede biraz olsun nizam vardı. Buradaysa yoktu.

Binaya yaklaştıklarında Monica, "Buranın doğru yer olduğuna emin misin?" diye sordu. Birkaç yerli yaklaşırken onları izliyordu, bakışları şüpheliydi.

Trent birkaç çift gözün Monica'ya kilitlendiğini fark edince ona iyice yaklaştı.

Baştaki doktor onu buraya tek başına gönderirken ne düşünüyordu? Yerel turist yetkilileri bile ziyaretçileri değerli eşyalarını kilit altında tutmaları ve sokaklarda tek başlarına dolaşmamaları konusunda uyarmıştı. Monica açık renk teniyle ve sarı saçlarıyla yerlilerin arasında göze batıyordu. Ayrıca bir cüzdandan veya kamera çantasından çok daha değerliydi.

Bulutlar dağılarak arkalarında sıcak havayı bırakmıştı. Kliniğin iki tarafındaki tuğla binaların çökmesi, içerideki yolu engelli parkura çevirmişti.

Trent, Monica'nın elini tutarak bir moloz yığınının üstünden atlamasına yardım etti. İnsanların bariz feryatlarını duydukları anda ise Monica tekrar sorgulamaya başladı.

Bir grup insan üç sıra halinde kliniğin dışına yığılmıştı. Bir grup insan da birkaç kamyonetin arkasında duruyordu, binanın dış duvarının dibine sedyeler sıralanmıştı.

Trent Monica'ya baktı. Monica'nın gözleri büyümüştü. Yüzünde tebessümden eser kalmamıştı.

"Lanet olsun."

"Buradan kimin sorumlu olduğunu biliyor musun?"

Monica başını salladı. "Anladığım kadarıyla klinik doktoruna depremden beri ulaşılamamış."

Trent Monica'yı arkasına çekti, insanların arasından makas yaparak ilerledi.

"Yardım edin." Konuşan kişi kapıya en yakın duvara yaslanmıştı. "Doktor musunuz?"

Monica hastaya gülümsedi. "Ben bir hemşireyim. Dayanın, tamam mı?"

"İki gündür buradayım. Lütfen, hanımefendi."

"Hadi, Monica. Buranın sorumlusunu bulalım."

Adamın yanından geçip içeri girdiler. Odanın her köşesinden daha fazla insan akın etmeye başladı.

"Burada bir hemşire var mı?" diye seslendi Trent.

Bir sürü kafa onlara doğru döndü, içlerinden birkaçı başka bir kapıyı işaret etti.

Monica kendi kendine söyler gibi, "Kimseye öncelik sınıflandırılması yapılmamış anlaşılan," dedi.

Odalardan birinin ortasında, bir kadının göğsünü bandajlayan birini buldular. Monica odadaki iğrenç koku yüzünden içtiği kahveyi çıkarmamak için yutkunmak zorunda kaldı.

Monica kadına yaklaşarak, "Merhaba," dedi.

Kadın omzunun üzerinden baktı, ikisine de hızlıca göz attıktan sonra işine geri döndü. "Yardım etmek için mi geldiniz?"

Kadın Jamaikalıydı, fakat çoğu yerli gibi ağır bir aksanı yoktu.

"Amerikalı hemşireyim."

"Tanrıya şükür. Ya siz? Doktor musunuz?"

Trent kadının ciddi olduğunu düşündü. "Ben sadece şoförüyüm."

Kadın homurdandı. "Yürüyorsunuz. Ayakta duruyorsunuz. Yardım edebilirsiniz."

Trent odaya göz attı. Odadaki kötü kokuyu atlatsa bile kan ve sefaleti görmek zorunda kalacaktı.

Monica hastanın yanına giderek başucunda asılı duran serum torbasına baktı. "Hemşire misin?"

Kadın ofladı. "Sekreterim. Hemşire, *acil* hastaların yanında."

Monica'nın eli yanına düştü. "Sadece tek bir hemşire mi var?"

"İki... Ama diğeri dinlenmek zorundaydı. Bana şu gazlı bezi uzatın." Sekreter iki eğreti sedyeyi ayıran masayı işaret etti.

Monica, eli kirli bandajların üstüne gelince tereddüt etti. "Temizleri yok mu?"

"Yeterince yok. Bunlar işimi görür."

Trent, Monica'nın dudaklarındaki itirazı görebiliyordu. Monica bir şey söylemek yerine sargı bezini uzattı ve hastaya gülümsemeye çalıştı. "Adın ne?"

"Freya."

"Ben Monica, bu da Trent."

Freya işini bitirerek hastaya arkasını döndü. "Gelin. Size her şeyin yerini göstereyim."

"Bekle," dedi Monica onu durdurarak. "Buranın sorumlusu kim?"

Freya elini sertçe beline koydu. "Şu anda, bu odada sorumlu benim. Sadece birkaç kişiyiz ve hiçbirimiz bu iş için eğitim görmedik."

"Hastaları kim sınıflandırıyor? Kararları kim veriyor?" Monica'nın sesi yükseliyordu, aynı zamanda Freya'nın çenesi de giderek sertleşiyordu.

"Elimden gelenin en iyisini yapıyorum."

Monica derin bir nefes aldı. "Öyle olduğuna eminim. Doktor veya eğitimli yardımcılar olmadan hiç kolay değildir. Sadece şu âna kadar neler yapıldığını anlamaya çalışıyorum."

Odadaki görüntüye bakılırsa pek bir şey yapılmamıştı. Bazı hastalar oturuyordu, fakat bir sedyede veya düz bir zemindeydiler. Diğerleriyse inleyerek ileri geri sallanıyordu. Trent ise kulvarının tamamen dışındaydı ve bunun farkındaydı.

"Belki de gitme vaktim gelmiştir," dedi Trent.

Monica başını ona doğru öyle hızlı çevirdi ki Trent o başın tam tur dönebileceğini düşündü. "Sakın ha."

Trent boyun eğerek ellerini havaya kaldırdı. *Bu kadar kolay olamazdı.* "Bir hemşire, doktor, hatta bir klinik sekreteri bile değilim."

Artık hem Monica hem de Freya ters ters bakıyordu.

Monica gözlerini kıstı. "*Acil* hastalara bakan hemşire nerede?"

"Klinikte."

"Klinik burası değil mi?" Monica gözlerini Trent'ten bir saniye bile ayırmıyordu. Sanki arkasını dönerse Trent'in sıvışacağını biliyor gibiydi.

"Burası bekleme salonu."

"Göster bana. Ve sen," Monica parmağıyla Trent'in göğsünü dürttü. "Benimle geliyorsun."

"Ama—"

Monica elini havaya kaldırarak Trent'i susturdu. Monica gözlerini birkaç kez kırptıktan sonra, "Birkaç saat. Bu sayede ana hastanedeki yardım ekibime tam olarak neye ihtiyacım olduğunu söyleyebilirsin," dedi.

"Birkaç saat mi?"

Monica iki parmağını kaldırdı.

"En fazla iki saat."

Acil hastaların yanındaki hemşire Tauni, Monica'yı görünce memnun oldu ama uyumak için klinikten hemen ayrılamayacak olması nedeniyle memnuniyeti öfkeye dönüştü.

Monica toplu yaralanma vakaları konusunda sahip olduğu yeteneklerin hepsini kullanarak hastaları durumlarının ciddiyetine göre sıraya dizdi. Acil bakıma ihtiyacı olan hastalar kliniğin kırmızı odasındaydı. Işıkların çalışmasını sağlayan bir jeneratör vardı ve oksijen tankları hâlâ doluydu. Ancak Monica tankların ne kadar süre dolu kalacaklarına dair tahmin yürütmek istemiyordu.

Tauni de Monica gibi genç bir hemşireydi, fakat işinin tamamı klinik içerisindeydi. Lisansı Amerika'daki uygulamalı hemşirelik lisansına eşdeğerdi. Diğer hemşire Shandee, Monica'nın gelişinden dört saat sonra kliniğe döndü. Shandee yardım gelmesinden memnun olsa da Monica'nın sorumluluğu devralmasından hoşlanmamıştı.

"Bu iş için eğitim gördüm," demişti Monica ona.

"Ben de yirmi yıldır burada çalışıyorum." Shandee elli yaşlarındaydı; koyu saç tutamlarının arasına yer yer griler yerleşmişti. "Senin yaşından daha uzun süredir hemşirelik yapıyorum."

"Yeteneklerimi yaşım belirlemez."

Shandee'nin gözleri Monica'nın bedeninde gezindi, sanki kliniğin sorumluluğunu devralmasını engellemek için Monica'nın üstüne oturabileceğini ima eder gibiydi. "Bu insanları tanıyorum."

Shandee bu konuda haklıydı. Monica olduğundan daha savunmacı davranmamaya çalıştı. Monica'nın, onun Birleşik Devletler'den gelen genç, cılız bir sarışından başka bir şey olmamasına sevinecek huysuz bir hemşireninki dahil, alabileceği her yardıma ihtiyacı vardı.

Monica sesini alçalttı, derin bir nefes aldı ve baştan başladı. "Bak, Shandee, bu işi burada yardımcı olan çok az sayıdaki insanla yürütmek zorundayız. Senin kırmızı odayı alman gerekiyor, Tauni sarı odaya, Freya da yeşil odaya geçecek. En ciddi durumdakileri binaya aldığımızda daha iyi idare edebiliriz." Aslında Monica bundan şüpheliydi. Kritik durumdaki iki hasta zaten kırmızı odadaydı ve hayati belirtileri düşüyordu. Röntgen cihazını çalıştırmaya yetecek elektrik yoktu ve elbette bilgisayarlı tomografi yoktu. Hastanın yaralarının ciddiyetini bilseler bile onu ameliyat edecek bir cerrah da yoktu zaten.

"Kırmızı oda mı?" Shandee etrafına bakındı ve insanların onları izlediğini fark etti.

Gülümsemeye başlamanın ve Shandee'ye duymak istediği şeyleri söylemenin vakti gelmişti. "Bana yetenekli bir hemşire olduğun söylendi. Bu insanlar yardımına muhtaç. Ben sınıflandırmaya odaklanacağım."

Shandee topuğunun üstünde dönerek kırmızı odaya yöneldi.

Monica nefesini öfkeyle bıraktı. *Uzun, berbat bir gün olacak.*

Monica olabildiğince çok hastayı basitçe sınıflandırırken Trent sonraki birkaç saat boyunca onu izledi. Yaklaşık on beş hastadan sonra iki genç çocuk —Tauni'nin kardeşi Jerrick ile Shandee'nin oğlu Arcus— hasta sınıflandırmasının esaslarını yardım edebilecek kadar öğrenmişlerdi.

"Eğer çok hızlı nefes alıyorlarsa beni bulun. Yaralarının altındaki deri solmuşsa beni bulun. Mantıksız konuşuyorlarsa veya bilinçsiz durumdalarsa onları Shandee'ye götürün."

Jerrick hastaların taşınmasına yardım etmeleri için birkaç arkadaşını daha getirdi. Arcus Trent ile Monica'nın karşı tarafında yaralıları incelemek için farklı bir istikamete yöneldi.

Monica bir hastanın uzandığı kamyonetlerden birinin arka kasasına çıktı. Adamın omzuna elini koydu ve omzunun sertleştiğini, hareket etmediğini gördü. Bir kez bakması zaten bildiği şeyi doğrulamaya yetti. "Kahretsin," diye fısıldadı kendi kendine.

Bu hasta ne kadar süredir dışarıdaydı? Buraya geldiğinde hayatta mıydı? Ailesi neredeydi? Kamyonetin sahibi kimdi? Sıcağa rağmen titremeye başladı.

Monica kamyonetin kasasından yere atlarken Trent klinikten çıkıyordu. "İçeri mi, dışarı mı?" diye sordu Trent.

Monica sırtını dikleştirdi. "O-o ölmüş."

Trent, Monica'nın arkasına baktı, yüzündeki buruk gülümseme soldu. "Ah."

"Sen iyi misin?"

"İyiyim. Biz, ah... Onun için bir yer bulmalıyız." Monica yutkundu. Muhtemelen başkaları da vardı. Belki de Shandee ölüleri çoktan belli bir noktaya... Bir yere yerleştirmişti.

Monica ellerini yumruk yaptı, titremeyi kesmek için çırpınıyordu. Yorgunluk yüzünden aklını kaçırmak üzereydi. Şu anda bunun hiç zamanı değildi.

"Hey?" Trent ılık elini Monica'nın omzuna koydu. "Geçti. Herkesi kurtaramazsın."

Monica izin verirse Trent'in huzur veren sesi ve rahatlatıcı eli yüzünden kendini komple bırakabilirdi. Buna engel olmak için soğuk bir ifadeyle geri çekildi. "Biliyorum. Buz gibi olmuş. Muhtemelen biz daha buraya gelmeden önce ölmüş."

Trent irkilmiş gibi geri çekildi.

Tebrikler, Buz Kraliçesi. "Üzgünüm. Dinle, bana yardım etmeye çalıştığını biliyorum ama şu anda tüm bunları düşünemem. Odağımı kaybetmemeliyim. Tamam mı? Anlıyor musun?"

Trent'in yardımına ihtiyacı vardı, fakat merhametini istemiyordu. En azından henüz.

"Anladım."

"Güzel." Monica başıyla onayladı ve bir damla gözyaşının yanağından aşağı süzülmüş olduğunu fark etti. Gözyaşını sildi, ağladığı için kendine kızmıştı. "Belki Shandee ölüleri nerede tuttuklarını biliyordur."

Saatler sıcak ve sefalet içinde akıp geçti. Monica ona verilen protokolleri kullanarak ciddi durumdaki hastalara damar yoluyla enjeksiyona başladı ve Walt, Donald veya herhangi bir doktor gelene kadar minimum dozdaki enfeksiyon karşıtı ilaçların işe yaramasını umarak hastalara antibiyotik verdi. Kırmızı odadaki hastalar hastaneye gönderilemeyecek kadar kötü durumdaydı. Monica Jamaika'nın arka yollarındaki yolculuğa dayanamayacaklarını biliyordu.

Tauni uyumak için eve gitmişti, Trent ise klinikte bir yerlerde dolanmaya devam ediyordu. Trent kalmayı seçmişti ve yerli-

lerin hastaları kamyonetlerle ana hastaneye transfer etmelerini sağlıyordu. Monica'nın yapması gereken tek şey yardım beklemekti. Ve ellerindeki malzemenin yetmesi için dua etmek...

Ertesi gün vakit öğleni biraz geçe iki küçük mucize Monica'nın dünyasını aydınlattı. Walt bir ambulansla geldi, tam donanımlı gerçek bir tıbbi destek ünitesi gibiydi, portatif bir monitörü ve malzemeleri vardı. İkinci mucizeyse elektrikti. Rüzgârdan elde edilen zayıf elektrik değil, gerçek elektrikti. Monica kırmızı odanın duvarının yanında birazcık kestirmekten fazlasını yapamadığından sersemlemiş gibiydi.

Bir zombi gibi Walt'u bir hastadan diğerine götürdü, yaptığı her şeyi açıkladı. "Antibiyotikler kritik derecede az. En kötü durumdakine bir gram Ancef verdik ve bu dört hastaya ikinci dozu verebildik," dedi odadakileri işaret ederek. "Dün gece tetanos aşımız bitti. Sargı bezimiz, antibiyotikli kremimiz, ateller... Her şey tükenmek üzere. Hiçbir şeyden herkesin ihtiyacını karşılamaya yetecek kadar yok."

Walt başını sallayarak onu bir kenara çekti. "Mari'yi ana hastaneye göndermeliyiz." Mari karnından yaralı, otuz iki yaşında bir kadındı. Her geçen saat kadının hayati bulguları azalıyordu.

"Bir kamyonetin kasasında yolculuğa dayanabileceğini düşünmedim."

Walt, Monica'nın kararlarını desteklediğini göstermek ister gibi sırtını sıvazladı. "Her halükârda başaramayabilir. Onu burada ameliyat edemem. Burası Donald'ın düşündüğünden daha kötü. Kimse ona binanın yarısının çöktüğünü söylememiş."

"Shandee enkazın altında kalan tek şeyin bir depo olduğunu söyledi."

Monica esnememek için elini ağzıyla kapattı.

"En son ne zaman uyudun?"

Monica halsizleşiyordu ve bunun farkındaydı. "Bir süre önce."

Walt sorgular gibi başını yana eğdi.

"Ana hastanedeyken. Ama duvar kenarında biraz kestirdim."

"Burada gidebileceğin bir yer var mı? Sessiz bir oda?"

"Dalga mı geçiyorsun? İnsanlar sokaklarda kalıyor. Çoğu, evlerini kaybetti. Dışarıyı gördün. Trent olmasaydı geldiğimizden beri duş bile alamayacaktım."

"Trent kim?"

Monica odaya bakınarak Trent'i aradı. Trent gece birkaç saatliğine ayrılmıştı ve kahveyle dönmüştü. Tanrı'ya şükür.

"Pilot. Buralarda bir yerde."

Trent adının seslenildiğini duymuş gibi kapıda belirdi.

Monica ona el salladı.

"Trent, Doktor Eddy'yi hatırlıyor musun?"

"Walt," diye düzeltti doktor.

İki adam tokalaştı.

"El attığın için teşekkürler," dedi Walt.

"Yapabileceğim çok şey yok."

Walt Monica'ya ve Trent'e baktı. "Senden bir iyilik isteyebilir miyim?"

"Elbette."

"Monica'yı bir süre için buradan çıkarabilir misin? Biraz uyuması gerek."

Monica karşı çıkmak istedi. Trent'e zaten yeterince rahatsızlık vermişti. Zavallı adamın pek seçeneği yoktu. Hal böyleyken Monica sıhhati yerinde olan herkese bir görev vermişti. Ancak Trent'te geri kalanlarda olmayan bir şey vardı. Sağlam kalmış bir evi ve bir duşu vardı. "Yapmak zorunda değilsin," dedi Monica ama yorgun sesinin biraz mola arzusunu ele verdiğini biliyordu.

"Saçmalama. Ne zaman yığılıp kalacaksın diye bekleyip duruyorum."

Walt güldü. "Bizim Monica düşmez. Energizer pil reklamındaki pembe tavşanın hayat bulmuş halidir." Monica'yı dirseğiyle dürttü. "Çık git buradan. Seni en az on saat görmek istemiyorum."

Monica'nın gözleri büyüdü. "Ama—"

"Yeni bir tıbbi yardım grubu geldi. Donald'a daha fazla yardım gönderteceğim." Walt elleriyle kışkışlama işareti yaptı.

"Öyle diyorsan."

"Gidin."

Arkalarını döndüklerinde Monica Trent'in gülümsediğini gördü.

"Ah, Monica?"

"Efendim?"

"Harika bir iş çıkardın."

Yedinci Bölüm

Trent yataktan fırladı, kalbi hızla çarpıyordu, çarşafları terden ıslanmıştı.

Rüyasını hatırlamıyordu. Buna gerek yoktu. Bedeni hatıraların, kayıp rüyaların tatsız sızısını tanıyordu. Rüyalarından biri onu yataktan kalkmaya en son iki yıl önce zorlamıştı.

Neden şimdi?

Ama biliyordu. Evinde bir kadın uyuyordu. Güzel, akıllı, hatıraları canlandıran ukala bir kadın.

Uykusu tamamen dağılan Trent üzerindeki örtüyü itti, depremden beri yatakta uyumaya alışmış olan Ginger ile karşılaştı ve odada yalın ayak dolaştı. Evin içine hafifçe ay ışığı yansıyordu, bu sayede duvarlara çarpmadan ilerleyebildi. Bir eşofman altı giyerek konuğunun odasının yanından sessizce geçti ve arka verandasına çıktı.

Karayipler'in ılık havası hoş bir teselliydi. Burada, okyanusu tepeden gören verandasında etrafında gerçek anlamda parçalanan dünyayı unutabilirdi. Burada, çok aşağıdaki dalgaların sesini ve geceye haykıran cırcır böceklerini dinleyebilirdi.

Burada unutabilirdi.

Burada şifa bulabilirdi.

Ginger, Trent'in ayaklarının dibinde daire çizip başka bir noktada top gibi kıvrılarak uykuya daldı.

Jamaika eskiden Trent'in mabediydi, şüphesiz son bulmak üzere olan uzun bir tatildi. Adanın eski haline dönmesi ve turistlerin buraya yeniden gelmek istemeleri yıllar sürecekti.

Eğer buradan ayrılmak isterlerse Alex ile Betty'yi başka bir yere yerleştirebilirdi. Blue Paradise Helikopter Turları ada yeniden inşa edildiğinde geri dönebilirdi.

Yapacak iş olmadan, zihnini meşgul edecek bir şeyler yokken Trent kendini muhtemelen suçlu hissederdi ve çok uzun süredir o sinir bozucu duygudan kaçınmıştı.

Son beş gündür ise o duyguyu bolca hissetmişti.

Daha beş gün mü olmuştu?

Adada kalırsa gelecekte bir süre daha kendi içinde katlanarak artacak olan beş uzun, zorlu gün.

Ginger, Trent'in ayaklarının dibinde sızlanarak ayağa fırladı. Cırcır böcekleri sustu ve gece durmuş gibiydi.

Yeryüzü sallandı, başlamasıyla bitmesi bir olan küçük bir sarsıntıydı. Trent, sarsıntının konuğunu uyandırıp uyandırmadığını merak etti. Monica gözlerini açıp geri mi uyumuştu? Ginger çoktan uyumak için tüylü bir top gibi kıvrılmaya başlamıştı. *Ah, köpek olmak varmış...*

Evden gelen gürültü ve Ginger'ın başını kaldırması Trent'in Monica hakkındaki sorularını cevaplandırdı.

Monica açık Fransız kapıdan çıkmadan önce Trent gözlerinin üstünde olduğunu hissetti. "Yani dörtlük bir deprem miydi?" diye sordu Trent.

Monica güldü. "Pek sayılmaz. Sadece uyuyamadım."

Trent Monica'ya baktı ve nefesini tuttu. Monica'nın saçları uykudan karışmıştı, gözleri hâlâ yarı açıktı, yarı uykuluydu demek daha doğru olurdu. Minik bir uyku şortu ve göğüslerinin üzerinde "Zarif" yazılı uçuk pembe bir tişört giymişti. Göğüs-

lerinde sutyen yoktu. Trent ince kumaşın altındaki şuh meme uçlarını fark ettiği anda Monica'yı süzdüğünü kendine itiraf etmek zorunda kaldı.

Bakışlarını evinde duran güzel kadına değil de manzaraya çevirdikten sonra, "Uyumayacak kadar güzel bir gece," dedi.

Monica Trent'in yanından dolanarak minderli sandalyeye geçti ve otururken bacaklarını altında topladı. "Burası çok hoş," dedi fısıldarcasına.

"Yaklaşık otuz dakika içinde daha da güzel olacak."

"Ah?"

"Gün doğumu."

Monica iç çekerek başını geriye attı. "Daha önce güneşin doğuşunu seyrettiğimi sanmıyorum. West Coast'ta bir sürü gün batımı seyretmiştim."

"Okyanus kenarında mı yaşıyorsun?"

"Hayır. Kıyıdan bir buçuk saatlik mesafedeyim. Daha yakına taşınmak fena olmazdı ama kıyı yaşantısı çok pahalı."

Bir süre sessizce oturdular. Monica aklından her ne geçiyorsa düşüncelerinde yalnızdı, Trent ise Monica'nın çıplak bacaklarına ve rahat oturuşuna kaçamak bakışlar atıyordu. Eğer Monica şu anda yanında olmasaydı onun nerede ve ne yapıyor olduğunu merak edeceği kafasına dank etti.

Burun kemiğini tutup sıkarak bu düşünceyi aklından uzaklaştırdı. *Bu sadece kimya.* Başka bir şey değil, dedi kendi kendine. Adada kalırken yaşadığı kısa ilişkiler her zaman bir, belki iki haftalığına ziyarete gelen turistlerle olmuştu. Asla karşısına oturup evinde gün doğumunu izlediği bir kadınla sonuçlanmayan karşılıklı cinsel hazdan ibaret olmamıştı.

Monica bir turist değildi ve kesinlikle zevkine bir gezinti için orada bulunmuyordu, fakat o da *diğerleri gibi* geçiciydi.

Monica, "Düşünüyordum da—" diyerek Trent'in düşüncelerini sekteye uğrattı. "Helikopteri turistler için uçuruyorsun, değil mi?"

"Evet."

"Bu karmaşa işsiz kaldığın anlamına mı geliyor?"

Pek sayılmazdı. Ama Trent Monica'nın ne sormak istediğini anlamıştı. "Bir bakıma. Turistler yakın zamanda geri dönmeyecektir."

"Burada mı kalacaksın? Evini kaybedecek misin?" Monica'nın sesine gerçekten tedirginlik hakimdi.

"O kadar vahim değil. Blue Paradise'ın başka yerlerde de şubeleri var."

"Ah, yani seni transfer edeceklerini mi düşünüyorsun?"

Trent güldü.

"Komik olan ne?"

"Blue Paradise'ın kısmi ortağıyım."

Monica'nın dudakları şaşkınlıkla büzüştü. Bakışı yeniden okyanusa çevrildi. "Burada kalıp yeniden inşaya yardım mı edeceksin?"

Trent omuz silkti. "Muhtemelen hayır. Market alışverişi sorun olacak ve jeneratörle idare etmek uzun vadede kamp yapmaya benziyor."

"Evini terk etmek zorunda olman çok kötü."

Ve de mabedini. "İyi olacağım."

Bunun üzerine Monica usulca güldü. "Şortlar ve parmak arası terlikler için başka bir yer mi bulacaksın?"

"Belki."

Karanlık gökyüzü ışığa doğru ağır dansına başlamıştı. Mavinin soluk parıltısı ufka yayıldı ve uzaktaki bulutlardan turuncu

ve kızıl ışınlar sızana kadar sürekli arttı. Trent başını çevirdiğinde Monica'nın yüzündeki merakı gördü. Parlak buz mavisi gözleri doğanın açılış töreninden bir an bile ayrılmıyordu. Güneş doğarken cırcır böcekleri bile nefeslerini tutmuş gibiydi ve kuşlar sabah şarkılarına ara vermişti.

"Vay canına," diye fısıldadı Monica.

Trent ürperdi. Sadece Monica'nın ona farklı bir tür çekim göndermesini izliyordu.

Monica Trent'i ona bakarken yakaladı ve gülümsedi.

Trent Monica'ya bulaşmasının cinsel rahatlama amaçlı basit bir tecrübe olmayacağını o anda anladı. Hayır, karmaşık... Çok karmaşık bir hal alacaktı.

Aniden, "Biraz kahve hazırlayacağım," diyerek kendini Monica'nın gözlerinin çekici bakışlarından kopardı ve verandadan ayrılıp eve girdi.

Monica lise futbol takımının soyunma odasına dalan amigo kızmış, Trent de oyun kurucuymuş gibi onun verandadan kaçışını izledi.

Ginger bile Trent'in gidişini izlemek için başını patilerinin arasından kaldırıp bakmıştı.

"Sorunu ne?" diye sordu Monica köpeğe.

Ginger derin bir nefes vererek geri yattı.

Monica dikkatini güneşin doğuşuna geri çevirerek gülümsedi. Gerçekten görülmeye değerdi. Bir an için Jamaika'da bulunma sebebini unuttu ve sadece gökyüzünün tadını çıkardı.

Evin arkasından gelen gürültü Trent'in kahve hazırlayabilmek için jeneratörü çalıştırdığını gösteriyordu.

Kahve düşüncesi Monica'nın ağzını sulandırdı.

Bacakları hareket etme ihtiyacıyla seğirmeye başlamıştı. Tüm işi Trent'in üstlenmesine izin vermek doğru gelmiyordu. Monica sandalyeden kalkarak içeri yürüdü. Trent lavabonun önünde duruyordu, iki elini de lavabonun kenarlarına dayamıştı. Pencereden dışarı bakıyordu, kendi düşüncelerinde kaybolmuştu.

Milyonlarca kilometre uzaktaydı... Ve Monica onu rahatsız ediyordu.

Ginger havlamak için tam da Monica'nın dışarı çıkmak üzere olduğu o ânı seçti.

Trent'in Monica'ya kayan gözleri kısılarak vücudunda dolandı.

Monica onun bakışlarında hayranlık mı yoksa memnuniyetsizlik mi olduğunu anlamıyordu, fakat gün doğumunu izlemek için adımını dışarı attığı andan itibaren adamda bir şeylerin değiştiğini biliyordu. Monica kollarını göğsünde kavuşturdu, kadınlı erkekli bir ortam için, özellikle de samimi olmadığı biri için uygun giyinmediğini ilk kez fark etmişti. "Uykun mu var?"

Trent başını sallayarak arkasını döndü, mutfak dolabını açtı. "Yeterince uyudum." Sesi tersti.

Monica aniden çıplakmış ve istenmiyormuş gibi hissetti. "O halde duş alacağım," dedi hızlıca.

"Su henüz ısınmadı."

"Sorun değil, soğuk duş beni kendime getirecektir." Dahası, bu oda onu üşütmeye yetecek kadar soğuktu. Soğuk suyla yalnız kalmak daha iyi gelecekti.

Monica konuk banyosuna doğru ilerlemeye başladığında Trent'in sesi onu durdurdu. "Monica?"

Beklenmedik ve istemediği yaşlar aniden gözlerini doldurdu. Duraksadı ve boğazının düğümlendiğini hissetti. Sesinde hafif bir titremeyle, "Bir daha düşündüm de," dedi. "Hızlı bir koşu da bugün ihtiyaç duyacağım enerjiyi verecektir."

Trent adını bir kez daha seslendi, fakat Monica uyuduğu odaya kaçtı ve kapıyı kapattı. İkisinden biri aralarında bariz olan kıvılcımlara göre hareket edemeden neyin değiştiğinden emin değildi ama bunun için memnundu. Gözyaşlarıyla ve gönül yarasıyla işi olmazdı. Önce sen onları üz. İkisinden biri önemsemeye başlamadan önce git, daha doğru bir tabir olurdu.

Görünüşe göre o ve Trent, "onu sadece düşünüp bırak," tabirine uyacaktı ve bu daha da iyiydi.

Muhtemelen Trent yatakta berbattır. Öpüşürken tükürük saçıyordur.

İki dakika sonra Monica odadan çıktı, koşu ayakkabılarını ve koşu şortunu giymişti. Trent'in evinin aşağısındaki sarp uçuruma inen merdivenleri görmüştü ve sabahın ilk ışıklarının ona yolu göstermesine izin verdi. Evden sessizce çıkarken hiç ses duymadı.

Ayakkabıları kumsala değdikten kısa süre sonra arkasında bir havlama duydu.

Ginger.

Neyse ki, Trent köpeğin arkasında değildi. Göğsünde hissettiği daralma hayal kırıklığı değildi, rahatlamaydı, en azından kendine öyle olduğunu söyledi. Hızlı bir koşu kafasını boşaltmasını sağlayacaktı; homeostazi dengesini eski seviyesine geri getirecekti. Hemşire okuluna gitmeden önce böyle bir kelimenin varlığından bile haberdar değildi. Olağan durumu hayatında her zaman bir şeylerden yoksun olmayı içermişti.

Jessie ve Danny ile yaşadığı yıllarda bile hayat asla gerçek anlamda eksiksiz gelmemişti.

Monica köpeğe seslendi ve hızla koşmaya başladı.

Jessie'yi düşünmek bile Monica'ya evi hatırlattı. Ev dediği yer Kaliforniya'nın iç kesimlerinde, para kazanıp kiralarını ödemeye çalışan başka insanlarla çevrili boş bir daireden başka bir şey değildi. Jessie Teksas'a taşındığından daire artık boştu ve Dean'in inşaat şirketi genişlediğinden Katie ve Dean de Teksas'a dönecekti. Taşınmaları mantıklıydı. Katie'nin de Dean'in de aileleri büyük eyalette yaşıyordu ve Katie ile Dean'in kızı Savannah'ı yeterince göremiyorlardı.

Ancak Monica'ya göre, Katie'nin yakınında olmaması ve Jessie'nin Kaliforniya'da giderek daha az vakit geçirmesi kendini tuhaf şekilde boş hissetmesine yol açıyordu.

Bu onu hangi konuma sokuyordu?

Gidecek bir kapısının olmadığı bir yerde annesine çok yakın bir konumda oluyordu.

Yeryüzünde onu anlamayan tek bir insan varsa o da Renee idi. Annesi sıradaki adam her kimse onunla yaşamaya başlardı ve cinsel hayatı sıkıcı bir hal aldığında sonrakine geçerdi.

Monica babasını tanımıyordu bile. Monica bebek bezi kullanmayı daha yeni bıraktığında babası evi terk etmişti ve onu kesinlikle hatırlamıyordu. Babası tam bir muammaydı. Faydasız bir gizemdi, yine de Monica'nın hayatında büyük bir soru işaretiydi.

Kısacası, onun için bir anlam ifade etmesi gereken herkes hayatına devam etmişti.

Monica tsunami dalgasının sürüklediği enkazın üzerinden atladı ve koşmaya devam etti. Ginger bunun bir oyun olduğunu sanmıştı ve önden koşarak duruyordu, hızlı hızlı soluyordu, Monica ona yetiştiğinde ise koşmaya devam ediyordu.

İnsanlar hayatlarına devam etmişti.

Tıpkı Monica'nın burada, adada rastladığı insanlarla yapacağı gibi.

Tıpkı Trent'le olacağı gibi.

Onu kaç gündür tanıyordu ki, üç mü? Trent'in evinden gitmesi için can atıyormuş gibi görünmesine neden taksındı ki?

Çünkü reddedilmek berbattı.

Şimdiye dek buna alışmış olmalıydım.

Monica bedenini daha da zorladı, yoluna hızla hücum eden köpüklü denizden kaçındı, koşmaya devam etti.

Önüne çıkan bir kaya çıkıntısı yüzünden deniz kıyısında ilerleyişi son buldu ve geri dönmek zorunda kaldı.

Aslında geri dönmeye hazır değildi, fakat yüzmek istemiyorsa Trent'in evine geri dönmeliydi, sert bir kahve içerken ve kliniğe geri dönerken Trent'in kayıtsızlığına katlanmak zorunda kalacaktı.

Sonrasında ise ondan kaçınmak için bir yol bulacaktı.

Ve iyi olacaktı. Buz Kraliçesi dağılmamıştı.

Trent evine çıkan merdivenlerde oturmuş onu bekliyordu.

Monica, Trent'in yanına yaklaşırken yavaşladı, fakat ondan kaçınmak için duş alma ihtiyacı mazeretiyle yanından hızla geçmeye hazırdı.

Trent'in onu gördüğünü biliyordu ama Trent gözünü denizden ayırmıyordu. Yanına varmasına iki metre kala Trent Monica'nın ayaklarına baktı. Elinde bir fincan vardı. "Muhtemelen soğumuştur," dedi Trent.

Monica fincanı yine de ondan aldı. "Buzlu kahve evi hatırlattı." Trent'in jestine aldırmamaya çalıştı.

Kahveden bir yudum içtiğinde Trent'in hazırladığı kahveye özen göstermiş olduğunu anladı. Soğuk olmasına rağmen sert

java kahvesine karıştırılmış hafif bir şeker tadı vardı. "Teşekkürler," dedi Monica.

Monica Trent'e dönerek kahvesinden bir yudum daha içti.

"Gitmişsin," dedi Trent sonunda.

"Kafamı boşaltmam gerekiyordu. Çılgın bir güne hazırlanmalıydım." *Seninle başlayan ama Tanrı bilir neyle bitecek olan gün.*

Uzun bir sessizliğin ardından Monica kaçma ihtiyacı hissetti.

"Duş alacağım. Sonra beni kliniğe geri götürebilir misin?"

Monica dün gece bunu sorma gereği bile duymuyordu ama nedense şu anda kendini sormak zorunda hissetmişti. Hayatındaki kontrolsüzlük onu sarsıyordu. Taksi çağıramaz mıydı ya da herhangi birinden rica edemez miydi? Walt'un numarası vardı, fakat Walt'un hâlâ klinikte olduğuna veya onu aldırabileceğine dair bir garanti yoktu.

"Elbette," dedi Trent ayağa kalkarak.

Monica'nın boğazı yeniden daraldı. *Koşarak kafamı boşaltmak buraya kadarmış.*

Trent basamakta kımıldamadan duruyordu, o yüzden Monica etrafından dolanmayı denedi. Trent'in eli kolunu yakaladı. Dokunuşu ateş gibi yakmıştı. Kendine has bir sıcaklık dalgası vardı.

"Monica?"

Monica durdu, etrafındaki havanın yok olduğunu hissetti. Trent yakınında duruyordu, nefes alamayacağı kadar yakındı. Bakışlarının çekiminden kaçamıyordu. Monica baktığında Trent'in gözleri ona kilitlenmişti.

Trent'in bakışlarında acının izleri vardı.

Trent elini gevşetti ve parmaklarını Monica'nın kolunun içinde hafifçe gezdirdi.

Monica ürperdi ve nefesinin yeniden kesildiğini hissetti. Bir barda veya bir eğlence mekânında olsaydı içinde dolanan ve derinlerine yerleşen bu duygu hoş gelebilirdi. Fakat burada, sahilde az önce gün doğumunu izlemişken, insanın hayal bile edemeyeceği kadar çok yaşam ve ölüm dünyasının her köşesini doldururken Monica bunu hoş bulmuyordu.

Onu çıplak ayaklı bir pilotla bir helikopterde dünyanın sonuna doğru yol almaktan daha fazla korkutuyordu.

Onu hayatı tek başına yaşamaktan daha fazla korkutuyordu. Monica gözlerini kapattı.

Trent'in sıcak eli Monica'nın koluna tırmandı ve Trent ona daha da yaklaştı.

"Bu kötü bir fikir," diye fısıldadı Monica. Kıvılcımları inkâr etmenin anlamı yoktu. Trent'in Monica'nın ne demek istediğini anlamadığını söyleyerek onu aptal durumuna düşürmemesini umuyordu.

Monica Trent'in gözlerine bakamadı. Çikolata kahvesi gözleri içini görürdü ve içindekileri okurdu.

Trent'in eli düşünce Monica tuttuğunun farkında olmadığı nefesini bıraktı ve merdivenleri koşarak çıktı.

Sekizinci Bölüm

Sessizlik iki şekilde gelirdi; sakin ve acı verici, sakin ve rahatlatıcı. Monica, Trent'le rahatlatıcı sessizlikten "beni bu lanet arabadan indir" tarzı sessizliğe nasıl geçtiklerini bilmiyordu. Trent'in direksiyonu kavrayışı, Monica'nın bir an önce oradan uzaklaşması gerektiğini gösteriyordu.

Monica gözlerini kapattı ve kliniğe son birkaç kilometre kala dinlenmeye çalışıyormuş gibi davrandı. Son köşeyi döndüklerinde ve artık tanıdık gelen kasaba göründüğünde kalbi yeniden çarpmaya başladı. İnsanlar çoğalmıştı ve Jamaikalı polisler köpeklerle molozları tarıyordu. Artık hayatta kalmış birilerini bulma şansı çok azdı, fakat bu durum sevdikleri insanları aramaya devam edenlerin toplu çabalarını durdurmuyordu.

Trent cipi yavaşlattı, Monica hızlıca kaçmayı umarak emniyet kemerini çözdü.

"Yatak için ve dün gece buradan kaçabilmemi sağladığın için gerçekten çok minnettarım," dedi. Şu anda her ne kadar huzursuz olsa da cidden minnettardı.

"Önemli değil."

Trent arabayı durdurdu, park etti.

Monica kapıyı açmak için kapı koluna uzandı, diğer eliyle de sırt çantasını aldı. "Her şey için teşekkürler, Trent. Seni tanımak bir zevkti."

Trent'in alnında bir şaşkınlık dalgası belirdi. "Daha sonra uğrarım..."

Monica gülümsemeye çalışarak, "Hayır, gerek yok. Walt bugün daha fazla yardımın geleceğini söyledi, dedi. *Ayrıca geri gelirsen gelecek sefere seni reddedemem.* "Ama teşekkürler... Her şey için."

Daha sonra kaçtı, Trent'in veda ettiğini duymak istemiyordu.

Monica koşmadığı için kendini kutladı. Yine de kliniğe girdi, sırt çantasını bıraktı ve tanıdık bir yüz aramaya başladı.

Doktor Eddy kritik durumdaki bir hastayla birlikte ana hastaneye dönmüştü, onun yerine yardıma Tina gelmişti. Ambulans ekibiyle birlikte gelen Tina fırsattan istifade ederek yolda uyumuştu.

Monica hızla işe koyuldu ve Trent'i aklından uzaklaştırdı. Olan olmuştu. Onu ve olabilecekleri düşünmek enerji kaybından başka bir şey değildi.

Gün içerisinde sıcaklık otuz dereceye yaklaştı, nem katlanılmaz boyuttaydı, ama en kötüsü kokuydu. Monica yüzüne bir maske takarak hastaları ve aile üyelerini de maske takmaya teşvik etti. Sayılamayacak kadar çok olan ölü ile çoğu binadaki sıhhi tesisat sorunu yüzünden, sıradaki acil sorun bulaşıcı hastalıklar olacaktı.

Doktor Eddy ona önleyici bir tedbir olarak antibiyotik almaya başlaması için talimat bırakmıştı. Monica ülkesindeyken hastaları tedavi ettikten sonra yaralanmalardan payını almıştı, fakat burası farklıydı.

Birkaç saat sonra birkaç dakika mola verebildi. Arka tarafa kaçtı ve bir ağaç gölgesi buldu.

Trent'in hayalini kurmaya başlayınca kendi kendine küfretti ve telefonunu aldı.

Jessie telefonu ikinci çalışında açtı. "Mo?"

"Selam, Jessie."

"Ah, Tanrım... Çok endişelendim. Haberler gösteriyor, kahretsin, sana söylememe gerek yok. Nasılsın? Orası çok mu korkunç?"

Monica ablasının zırvalamasını dinledi ve endişelerini anladı.

"İyiyim," diye yalan söyledi. "Ve korkunçtan da kötü. Bu zavallı insanlar neredeyse her şeylerini kaybetti. Sokakları dolduruyorlar ve evlerinin kalıntılarının yanında uyuyorlar. Tam bir kaos."

"Orada olduğuna inanamıyorum."

"Birileri burada olmak zorunda."

Jessie hattın diğer ucunda sesli bir şekilde nefes verdi. "Seninle gurur duyuyorum, Mo."

"Ah, kes şunu."

"Hayır, gerçekten. Hayatında bir yerlere geldin ve gerçekten bir fark yarattın. Seninle ne kadar gurur duyduğumu anlatamam."

Monica ayaklarına baktı ve yanaklarının ısındığını hissetti. "Teşekkürler, Jessie. Peki, orada her şey nasıl? Danny nasıl?"

Jessie, Danny'nin onu götürdüğü bir anne-oğul dansı hakkında dakikalarca konuştu. Herkes kovboy şapkası ve botu giyiyormuş. Jessie evlendiğinden beri Danny bu giyim tarzını benimsemişti.

Monica ablasının oğluyla şaklabanlıklarına gülmeye çalıştı, fakat ablasını dinlemek çok hoşuna gitse de konsantre olmakta zorlanıyordu. Trent'in nerede olduğunu merak edip duruyordu. O da onu düşünüyor muydu? Onu tekrar görecek miydi?

"Mo?"

Uçuyor muydu? Verandasında oturup Ginger ile dalgaları mı izliyordu?

"Monica?"

"Efendim?"

Jessie duraksadı. "İyi misin? Kendinde değil gibisin."

"İyiyim. Biraz yorgunum ama iyiyim."

Belki aradaki mesafe yüzündendi, belki de Monica zannettiğinden daha iyi bir oyuncuydu, fakat Jessie mazeretini yuttu ve konuşmaya bir süre daha devam etti.

"... ah, bir de Jack yarın orada olacak. Sence orada daha ne kadar kalacaksın?"

"Bekle. Ne? Jack mi geliyor?"

"Söylediğim hiçbir şeyi duymadın mı? Adada bir Morrison Hotel var. Destek vermek ve etkilenen insanlara otel yardımı sunmak için sadece bir gece kalacak."

Jack ile ailesinin adadaki otellerden birinin sahibi olacağı Monica'nın aklına bile gelmemişti. Ama Tanrı aşkına, onlar Morrison ailesiydi. Elbette adada bir otelleri olacaktı.

"Burada daha ne kadar kalacağımızı bilmiyorum. Sanki beni bir ay meşgul edecek kadar çok iş varmış gibi görünüyor."

"O kadar uzun kalmayacaksın, değil mi?"

"Eğer kalırsam döndüğümde gidebileceğim bir işim olmaz. Ancak, ne zaman çekileceğimizi henüz görüşmedik."

En azından birkaç gün daha sürerdi. Monica bile bir yardım girişiminin tam anlamıyla bir *girişim* olduğunu biliyordu. Temelli olarak kalamazdı. Yerleşik halk şimdiden ona gelip evsiz kalmalarıyla ilgili ne yapabileceğini sormaya başlamıştı. Sanki Monica bu konuda yardım edebilirmiş gibi.

"İstersen Jack'le birlikte eve dönebilirsin."

"Saçmalama. Takım döndüğünde döneceğim."

Jessie yeniden iç çekti. "Dikkatli ol, Mo."

"Hep öyle değil miyimdir?"

Aslında, ortak yaşantılarında Monica daima en dikkatli kişi olmuştu. Pervasız bir davranışı destekleyebilirdi belki, fakat bir kez bile gerçek anlamda tehlikeli bir risk almamıştı.

Mantıklı Monica. Aklına bir hedef koyardı ve o hedefi başarırdı.

Daima.

Örneğin Trent'in ona ihtiyaç duyulmadığını anlamasını sağlamak gibi.

Halledildi.

Ya şimdi Trent neredeydi?

"Seni seviyorum, Monica."

"Ben de seni seviyorum, Jessie."

Monica telefonu kapatıp yuva kuran iki kuşu izledi. Damarlarında bir uyuşma hissetti ve dişlerini sıktı.

Belki de Buz Kraliçesi tam da namına uygun yaşamaya başlıyordu. Belki de günün birinde bir yuvasının... Veya yuvasını birlikte kuracağı birinin olup olmamasını önemsemiyordu.

Tauni kliniğin içinden seslenerek Monica'nın düşüncelerine bir son verdi.

"Onu bulmalısın, Jack."

Jessie kocası ona çoktan hayır demiş gibi parmağını kocasına doğru uzatmıştı. Aslında Jack ona asla karşı gelmezdi. "Sesinden anladım. Monica hiç iyi değil. Ne dediği umurumda değil."

"Hayatım, eminim sadece streslidir..."

"Ah, stresten daha fazlası var. Monica'yı tanırım ve o iyi değil. Bir şeyler yolunda değil."

Jack başını salladı. Az önce duş aldığı için ıslak olan kahverengi saçlarından akan sular göğsüne iniyordu. "Orada çok büyük bir felaket var, Jessie. Elbette bir şeyler yolunda değil."

Jessie kocasıyla sık sık tartışmazdı, fakat şu anda Jack'in omuzlarına yapışıp onu sarsmaya hazırdı. "Daha fazlası var. O... Kendinde değil. Gerçekten değil. Sesinin böyle geldiği tek bir seferi hatırlıyorum. Annemin yanından taşınmamdan hemen önceydi. Monica da birkaç ay sonra yanıma taşındı."

"Monica henüz lisede değil miydi?"

O sırada Jessie, Danny'yi doğurmuştu ve annesinin çatısının altından ayrılmalıydı. Monica elinde bir valizle kapısında belirdiğinde Jessie onu geri çeviremedi. Renee onu dışarı atmış filan değildi, sadece Monica annelerinin hayatındaki belirsizliklere dayanamıyordu. Erkeklere, değişkenliğe. Bugün Monica da Jessie de anneleriyle görüşüyordu. Mükemmel bir ilişki sayılmazdı, fakat birlikte yaşamadıkları sürece geliştirebilecekleri bir ilişkiydi.

"Ayrıca yanıma taşınmaktan başka çaresi yoktu. Sesi öyleydi işte... Çaresiz."

Jack omuz silkti. "Muhtemelen sadece stres yüzündendir."

"Stresten daha fazlası var!" derken kocasının onu dinleyip dinlemediğini düşündü!

Jack gamzeli gülüşünü takındı, onur nişanı gibi takındığı Teksas kurumuyla salınarak yürüdü. Jessie'yi kollarına çekti.

Jessie geri çekilmeye çalıştı.

Jack kaçmasına izin vermedi. "Hayatım, endişelenme. Kendini daha iyi hissettirecekse Monica'yı kontrol edeceğim."

Jessie sakinleşti.

"Sahi mi?" İçinde bir duygu seli birikmeye başladı.

"Ona söyledin mi?"

"Yapamadım. Sesi çok üzgün geliyordu."

Jack ellerini karısının sırtında gezdirerek beline indi. "Onu neşelendirebilirdi."

"Doğru zaman değildi. Ben söylemedikçe sakın ona bebekten bahsedeyim deme."

Jack burnunu Jessie'nin burnuna sürterek dudaklarını karısının dudaklarına götürdü. Jessie hamileliğinin ikinci ayını doldurmuştu ve bu haberi aileyle paylaşmak için mükemmel zamanı bekliyorlardı.

"Sırlar konusunda iyiyimdir," dedi Jack.

Jack aslında The Morrison otel ve tatil köyü imparatorluğunun hissedarıyken ilişkilerinin ilk aylarını sabit bir işte dikiş tutturamayan çulsuz bir hayalperest kılığına girerek geçirmişti. Bunun tek sebebi Jessie'nin onu banka hesabındaki dolarları için değil de şahsı için sevip sevmediğini anlamaktı.

Jessie kocasının sır saklayabileceğini biliyordu.

"Sadece onu bul ve diline hâkim ol. Yanlış giden bir şey görürsen onu eve getir."

Jack, "Emredersiniz hanımefendi," diyerek göz kırptı.

"Ciddiyim." Jessie şu anda onun adına hormonlarının konuştuğunun farkındaydı. Neyse ki, Jack bir öpücükle ve tebessümle pes etmek dışında bir şey yapmadı.

Umurumda değil.

Trent'in aklında saatlerdir dolanan bu iki kelimeyi tekrar etmek kolaydı, fakat duymak zordu.

Monica'yı kliniğe bıraktıktan sonra uçak pistine dönmüştü ve kendini yardım çabalarına vermişti. Askeriyenin ve çeşitli yardım ajanslarının adada malzemeleri taşımak için çok daha büyük kargo kapasiteli helikopterleri olsa da Trent havada kalmak için bir sebep bulmuştu. Aslında birden fazla sebep bulmuştu. Artık otobüslerle kaçan insanlar olsa da adayı arkalarında bırakabilmeleri için turistleri havaalanına geri götürmüştü.

Onca gidip gelmesine rağmen sonunda Trent'in havada kalması için sebepleri tükenmişti.

Evindeki mabedi daha çok bir nezarethane hissi veriyordu. Eve dönmek yerine Alex ile Betty'i arayıp buluşmayı önerdi. Blue Paradise'ın geleceği hakkında konuşmadıkları halde Trent, çifti çaresiz bırakılmayacakları konusunda temin etmek istiyordu.

Trent'in çalışanlarıyla buluştuğu özel bir pilot salonu vardı.

Betty'ye sarıldı, Alex'in elini sıktı. "Nasılsınız bakalım?"

Önce Alex konuştu. "Daha iyi." Alex karısının elini tuttu. "Şanslı olduğumuzu düşünüyoruz."

"Neredeyse suçlu," dedi Betty.

Trent o duyguyu anlıyordu. "Bizler şanslı olanlarız. Çok erken olduğunu biliyorum, fakat bundan sonra ne yapmak isteyebileceğinizi düşündünüz mü?"

Betty kocasına, ardından Trent'e baktı.

"Bize seçeneklerimizi söyleyebileceğini umuyorduk," dedi Alex.

Trent gülümseyerek içlerini rahatlatmak için elinden geleni yaptı. "Yeniden inşa işlemlerinin veya turistleri geri getirmenin

ne kadar süreceğini hayal bile edemiyorum. Kaç şubemiz olduğunu biliyorsunuz ve buradan ayrılmak isterseniz size bir yer bulabileceğime eminim. Kalmak isterseniz her şey yeniden inşa edilirken bir şeyler bulabiliriz. Siz karar vereceksiniz."

"Kızımız Florida'da. Bir süre onu ziyaret etmeyi düşünüyorduk. En azından adadaki temel ihtiyaçlar giderilene kadar. Evde elektriğimiz bile yok." Alex elini kel kafasında gezdirdi. "Yiyecek stoğumuz bitmek üzere. Betty salgın hastalıklar konusunda endişeli."

"Gemiyi terk ediyormuşuz gibi geliyor," dedi Betty.

"Sonuçta hayatınız boyunca burada yaşamadınız," diye hatırlattı Trent. Adaya depremden bir yıl kadar önce taşınmışlardı ve "uzun bir tatil" boyunca çalışmak istediklerini açıkça belirtmişlerdi. Alex asker emeklisiydi, Betty ise bir uçuş eğitmeniydi. İkisinin toplam uçuşu tek bir tam zamanlı iş ediyordu... Ve çoğu kısmında Alex uçuyordu.

"Bana ne yapmak istediğinizi söyleyin, ben de yaparken size yardım edeyim. Seçeneklerinizi düşünmek için Florida'ya gitmek ve bana ordayken kararınızı bildirmek isterseniz benim için mahsuru yok. Hiçbirimiz bu felaketin geldiğini görmedik ve hayatın normale dönmesinin ne kadar süreceğini kimse bilmiyor."

Betty, "Teşekkür ederim," derken kadının gözleri yaşlıydı.

"Sen ne yapacaksın?" Alex sandalyesine yaslanarak kahvesini yudumladı.

"Ben de tam olarak emin değilim."

"Güzel bir evin var," diye hatırlattı Betty.

"Sizin gibi ben de evinin içinde yürüyebilen tek kişi olduğum için kendimi suçlu hissediyorum."

İnşa ettirdiğinden beri evi gözüne ilk kez çok büyük ve çok boş görünüyordu. Trent yerinden kalktı. "İkiniz konuşun ve

kararınızı bana bildirin. İsterseniz mekân değiştirme konusunda Jason'a birkaç telefon görüşmesi yaptırırım. Söylemeniz yeterli."

Vedalaştılar ve Trent arabasına doğru ilerledi. Midesi ona sabahtan beri bir şey yemediğini hatırlattı. Çoğu kişiden daha fazla stoğu vardı, fakat eninde sonunda onun da yiyeceği tükenecekti. Hükümet halk için aşevleri kurmuştu, Trent her ne kadar Jamaika'yı yuvası olarak görse de yerli değildi ve çaresiz de değildi.

Burada kalmak zorunda değildi.

Ginger onu karşıladı ve evde dolanırken peşinden geldi.

Trent sade bir akşam yemeği için sandviç hazırlamaya koyuldu. Ekmeği koklayıp çöpe attı. "Anlaşılan konserve yahni ve kraker yiyeceğiz," dedi köpeğe.

Ginger kuyruğunu sallayarak yemeğini yedi.

Trent verandada yiyerek yanındaki boş sandalyeye bakıp durdu.

Her şeyi mahvetmişti. İnsanlar fedakârlık ederken en azından bir kişinin acısını dindiriyor olabilirdi ama hayır, Trent anıların onu yutmasına ve kendini insanlara kapattırmasına izin vermişti.

Monica geri gelmesini istemediğini açıkça belirtmişti.

Monica ne yiyordu?

Bir şeyler yiyor muydu?

En az bir hemşirenin kritik durumdaki bir hastayla Birleşik Devletler'e döneceğini duymuştu. O hemşire Monica mıydı?

Yahni Trent'in midesine taş gibi oturdu.

"Soyadını bilmiyorum." Monica'nın evine güven içinde döndüğünden nasıl emin olacaktı?

Cep telefonu çalınca düşüncelerini böldü.

Arayan kimliği hattaki kişinin Jason olduğunu bildiriyordu.

"Merhaba Jason." Trent neşeli görünmeye çalıştı.

"Arayacağını, gelişmeleri bildireceğini sanıyordum."

"Ben iyiyim." Trent ağabeyinin onu azarlamaya devam etmesine izin vermedi. "Sorduğun için teşekkürler."

"Lanet olsun, Trent. Annem ve babam senin için endişelenmek üzere aramızda olmadığına göre bu iş bana kalıyor."

Anne ve babası gözünün önüne gelince Trent ürperdi. "Ben iyiyim. İşler..." İşler tamamen berbattı. "Karmaşık. Ama aramana sevindim."

Jason uzun bir nefes verdi. "Sonunda aklın başına geldi ve eve dönmeye mi hazırlanıyorsun?"

"Evimdeyim zaten," sözleri dilinin ucuna kadar gelse de Trent bir şey demedi. Bunun yerine, "Seninle Alex ve Betty hakkında konuşmam gerekiyordu," dedi. Jason'dan vefalı çalışanları için seçenekler bulmasını istedi.

"Onlardan kısa süre sonra sen de oradan ayrılacakmışsın gibime geliyor."

"Çantalarımı henüz toplamadım," dedi Trent. "Klinikler dolu ve insanların yardıma ihtiyacı var."

"Ne yani? Sen de onlara bakıcılık mı yapıyorsun?"

Aslında...

Trent, Monica'nın kişisel yardımcısıymış gibi talimatlar yağdırırken yanında dolaştığı önceki günü hatırladı. Trent aldırmamıştı. Monica ne yaptığını biliyordu ve hepsini tek başına yapmasına imkân yoktu.

"Orada daha fazla kalamayacağın belli," dedi Jason daha sakin bir sesle. "Keşiş hayatı yaşaman onları geri getirmeyecek, Trent."

Trent'in teni yanmaya başladı, bakışları alevlendi. "Sence burada yaptığım şey bu mu?"

"Ne düşünmemi istiyorsun? Kazadan hemen sonra gittin. Anne babamıza yeni veda etmiştik ve sen de gitmiştin. Glen ve ben anne babamızın yanı sıra kardeşimizi de kaybetmişiz gibiydik."

Eski yaralar göğsüne oturmuştu. Trent bunu düşünmemişti. "Eğer babamı onu eve götürmeye zorlamasaydım asla havalanmayacaklardı."

Connie o hafta sonu Trent'in ailesiyle tanışacaktı. Ticari bir havayolu şirketinde hostesti. Kötü hava yüzünden hava trafiği durduğunda havaalanında tanışmışlardı, New York'ta bir kar fırtınası sırasında ikisi de taksi bekliyordu. İkisi bir taksiyi, geç saatte yenen bir yemeği, sonra da bir yatağı paylaşmıştı. Connie Chicago'da yaşıyordu, Trent ise Connecticut civarında yaşıyordu.

Trent şu anda, ölümünden yıllar sonra Connie'yi düşündüğünde onun gerçekte kim olduğunu geceleyin gökyüzündeki ay kadar net görüyordu. O zamanlar sadece neşe dolu gülümsemesini ve yaşama sevincini görüyordu.

Egzotik mekânlarda veya hiçliğin ortasındaki dinlenme tesislerinde buluşurlardı. Gelecekleri hakkında konuşurlardı ve kısa süre sonra Trent hayatlarını birleştirmenin bir yolunu bulmak istedi.

Trent babasının orta büyüklükteki Lear 60 uçağıyla hafta sonu için onu almaya giderek Connie'yi şaşırtmıştı. Connecticut'a indiklerinde Connie sadece ikisinin olacağı samimi bir hafta sonu olacağını sanıyordu. Ancak, Trent'in anne ve babası Beverly ile Marcus oğullarının hayatının daimî bir parçası yapmak istediği kadınla tanışmayı arzuluyordu.

Trent onu bir restorana götürdüğünde ve ailesiyle tanıştırdığında Connie şaşkınlığını veya hoşnutsuzluğunu saklamamıştı.

Yemek gergin geçmişti. Yemeğin yarısında Connie izin isteyip kalkmıştı ve Trent onu izlemişti.

Connie öyle hızlı ters dönmüştü ki Trent böyle olacağını hiç tahmin etmemişti.

Trent ne halt ediyordu?

Sadece iyi vakit geçiriyorlardı ve neden gidip işleri karmaşık hale sokmak zorundaydı?

Connie yanından ayrılırken hep Trent'i ne kadar çok özleyeceğini ve ilişkilerinin farklı olmasını istediğini söyleyebilirdi. Ama köşeye sıkıştığında bir ilişki bile istememişti. Sonra da kısmi bir gerçekle Trent'e yandan bir darbe indirmişti.

Chicago'da başka biri vardı.

Trent donup kalmıştı.

Masaya dönmüşlerdi ve kısa süre sonra Trent babasından Connie'yi uçakla evine götürmesini istemişti.

Marcus yaradılışı gereği iyiliksever olduğundan seve seve kabul etmişti ve Beverly kocasının geri dönüşte yalnız olmasını istemediğinden onlara katılmıştı.

Uçak Chicago'ya asla varamadı.

Ve Connie'nin *başka biri* dediği kişi kocasıydı.

Yani evet, Trent hayattan saklanıyordu. Yaralarını sarıyordu, ne olmuş yani? Gerçeği görme yeteneksizliği yüzünden hayatındaki en önemli insanlardan ikisini kaybetmişti.

Jason konuşmaya devam ediyordu ve Trent'in ağabeyinin söylediklerine odaklanması biraz zaman aldı. "Hayatını heba etmeni istemezlerdi. Ve kesinlikle seni suçlamazlardı."

Ağabeyinin haklı olmasından nefret ediyordu.

Onunl a olan bitenler hakkında son konuştuğu zamanla şu an arasında bir şeyler değişmişti. Trent'in içindeki bir şeyler çözülmüştü.

Jason onu, "Eve gel," diye cesaretlendirdi.

"Orası artık evim mi bilmiyorum."

"Belki değildir. Fakat orada kalırsan asla bilemeyeceksin."

Belki de hayatına devam etmesinin zamanı gelmişti. Fakat Jamaika'yı terk edemezdi, en azından şimdilik.

"Düşüneceğim."

"Gerçekten mi?" Jason'ın sesi umut yüklüydü.

"Evet." Vedalaştılar ve Trent gevşemeye çalıştı.

Fazla uzun sürmedi.

Yanındaki boş sandalyeye son bir kez baktı ve ayağa fırladı. "Hadi gel, Ginger. Arabayla gezintiye çıkalım."

Dokuzuncu Bölüm

Bir çocuk gülüyordu ve mutlu ses Monica'yı şaşırttı. Son birkaç gündür hayatında kahkahaya yer yok gibiydi. Başını kaldırdığında Ginger'ın annesinin yatağının yanında oturan küçük bir kızın elini yaladığını gördü.

Trent?

Trent kapıda duruyordu, dikkatini Monica'ya yöneltmişti, gözleri güneş gözlüğünün arkasına saklanmıştı.

Neden burada?

Trent Monica'ya doğru yürüdü, çocuğu ve köpeği sevmek için sandalyesinden kalkan başka bir genci eğlendirmesi için Ginger'ı arkada bıraktı.

Trent yaklaşınca Monica, başkaları da adamın dik bakışını, dudaklarının ince bir çizgiye dönüşmesini fark etti mi diye anlamak için etrafına bakındı. Monica onun öfkeli mi yoksa mutlu mu olduğunu anlayamıyordu. Trent yanına gelince oturduğu yerde kıpırdandı.

Trent onu duyacak kadar yakına geldiğinde, "Selam," diyebildi Monica.

"Bir dakika konuşabilir miyiz?"

Monica iç çekti, kendine güvenmiyordu. "Şey..."

"Sadece bir dakika."

Monica yutkunarak ayağa kalktı. Çizelgeyi masaya bıraktı ve stetoskopunu boynuna doladı.

Trent köpeğine doğru döndü. "Kal."

Ginger kıç üstü oturdu, Monica, Trent'i arka kapıya götürürken onları izledi.

Hava kararmaya başlamıştı. Kapıdan çıkmadan önce Monica aralarına mesafe koymaya çalıştı. "Geri gelmene gerek olmadığını söylediğimi sanıyordum."

Kapı Trent'in arkasından kapanınca Monica arkasını döndü. Trent güneş gözlüğünü çıkarttı, gömleğine astı. "Geri gelmek zorundaydım," dedi.

Monica'nın tepesine dikildi, dudaklarında hafif bir tebessüm belirmişti.

"Neden?"

İlerledi ve Monica geri çekilme fırsatı bulamadan kolunu beline dolayarak onu kendine çekti. Monica nefes alamadı ve Trent ona düşünecek zaman vermedi.

Dudakları Monica'nın dudaklarını öylesine hızla ve tamamen ele geçirdi ki Monica'nın dünyası alt üst oldu. Genç kadın gün boyunca onu düşünmüştü. Bedeninin bedenine yakınlığını, parmaklarının kolundaki yumuşak dokunuşunu ve en azından nasıl öpüştüğünü görmeyi ne kadar da çok istediğini düşünmüştü ve şimdi Trent onu kollarına almıştı. Trent hiç tereddütlü görünmüyordu. Monica'yı yüzlerce kez öpmüş gibi ve onu istediği zaman istediği yerde öpebilirmiş gibi davranıyordu. Trent'in dudaklarını kararlılıkla ele geçirmesi, dilinin Monica'nın diliyle birleşmesi baştan savma veya beceriksizce değildi.

Cennet gibiydi.

Monica gözlerini kapattı, ellerini uzatıp Trent'in omuzlarına, boynuna dokundu; sonra da parmaklarını saçına geçirdi.

Kendini canlı, tamamlanmış hissediyordu ve bedenindeki her hücrenin kollarındaki adama uzandığının farkındaydı.

Trent'in gözlüğü Monica'nın göğsüne battı. O aralarındaki engelden yakınma fırsatı bulamadan adam elini ikisinin arasına sokup gözlüğü ayaklarının dibine attı.

Monica, Trent'in dudaklarının altında sırıtarak ona daha fazla yaklaşmaya çalıştı.

Trent de Monica'nın göğüsleri arzuyla titreyene ve bedeni gevşeyene kadar onu soluksuzca öptü.

Bu çılgınlığı başlatan Trent'ti, dakikalar sonra dudaklarını yavaşça ayıran da o oldu.

Trent onu usulca öpüp dudaklarını şakaklarına götürdüğünde Monica iç çekti.

Birbirine sarılarak ve soluklanarak öylece dikildiler. Trent kulağına, "Tadına bakmadan gitmene izin veremezdim," diye fısıldadı.

Monica, Trent'in sesindeki acıyı duyabiliyordu. "Henüz gitmiyorum."

Trent bir yorum yapmadı. Bunun yerine, "Soyadın ne?" diye sordu.

Eliyle Monica'nın sırtını okşuyordu. "Mann. Monica Mann."

"Seni ne zaman geri gönderecekler?"

"Henüz bilmiyorum."

Trent geri çekildi, ellerini Monica'nın yanaklarına koydu ve onu bir kez daha kısaca öptü. "Kaçabilir misin?"

Monica başını salladı. "Hayır." Yapılacak çok iş vardı ve sadece tek bir hemşire daha çalışıyordu.

Trent'in gözleri genç kadının gözlerini inceliyordu. "Bana söylemeden gitme."

Monica gülümseyerek, "Tek bir öpücükle bana ne yapacağımı mı söylüyorsun?" diye sordu.

"Lütfen."

Sıcak havaya rağmen Monica'nın teni ürperdi.

Trent'in başparmağı dudaklarında gezindi, yüzünden aşağı doğru kayarak boynuna ve omzuna inerek Monica'dan ayrıldı. Bunu yapmak çok zor geliyormuş gibi ondan uzaklaştı. Trent arka kapıyı açarak ıslık çaldı. Ginger ayağa kalkıp sahibinin arkasından arabaya gitti.

Monica'nın elinden gelen tek şey adamın gidişini izlemekti.

Parmaklarını dudaklarına götürdü ve Trent hızla uzaklaştıktan çok sonra bile öpücüğünün gücünü hissetti.

Trent ertesi sabah pilot salonundaki kahvenin tadı yüzünden suratını buruşturdu.

"O kadar kötü mü?" Soruyu soran kişi otuz dakika önce inen özel bir jetin pilotuydu. Adamın eli kahve dolu demliğin üstünde öylece kalmıştı.

"Kalp masajı gerek," dedi Trent.

Pilotun demliği bırakıverdi.

"Helikopteri kimin uçurduğunu bilmiyorsunuzdur herhalde, değil mi?" diye sordu.

Trent kahvesini itti. "Kendisine bakıyorsunuz."

"Patronumun adada dolaşması gerekiyor. Yolların açık olduğu, ancak trafiğin yavaş ilerlediği söylendi."

Trent pistteki jete göz attı. "Uçakta kahveniz var mı?"

Pilot güldü. "Evet. Her şeyimiz var."

Trent ayağa kalktı, elini uzattı. "Ben Trent."

"Roy. Gelin, sizi patronumla tanıştırayım."

Trent pistte Roy'u izleyerek lüks jetin basamaklarından çıktı. Parayı gördüğü zaman tanırdı ve bu Gulfstream jetin her yerinden para damlıyordu. Deri koltuklar, kanepe, Trent'in yatak odası olduğunu düşündüğü bir bölmeye açılan bir kapı. *Güzelmiş!*

Masada Trent'in yaşlarında, kovboy şapkası ve botları giyen bir adam oturuyordu.

İçeri girdiklerinde Roy, "Jack?" diye seslendi. "Pilotunu buldum."

Jack ayağa kalkarak elini Trent'e uzattı. "Jack Morrison."

"Trent Fairchild."

Jack'in tokalaşması sağlamdı, kendinden emindi. Bir erkeğin el sıkışma şekli insana çok şey anlatır. "Roy sana ne dedi, emin değilim."

Trent topuklarının üstünde geriye doğru sallandı. "Duyduğum tek şey kahveydi."

Jack'in konuşmasına Teksas aksanı hâkimdi. "Bunu halledebiliriz." Barın arkasına geçti, bir fincan buldu ve Nirvana gibi kokan kahveden doldurdu. "Nasıl alırsın?"

"Sade mi yoksa bu noktada damardan mı alsam?"

Jack güldü. "Tanıdığım birine benziyorsun."

"Bugünlerde buralarda kahve altından daha değerli."

Roy patronunun yanına giderek kendi kahvesini doldurdu. Görünüşe göre işveren/çalışan ilişkisi gereksiz, yapmacık davranışlara dayanmıyordu.

Jack kahveyi Trent'e verdi ve Roy uçaktan çıktı.

Güzel java kahvesinin tadı diline temas ettiğinde Trent enerjinin sistemine girdiğini hissetti. "Mükemmel." Önceki gece iyi

uyuyamamıştı. Monica'nın gecenin bir yarısında gitmesiyle ilgili düşünceleri rüyalarına musallat olmuştu. Diğer taraftan öpücüğü fantezilerini ateşliyordu.

"Yardımın için sana ödeme yapabilirim."

Trent başını salladı. "Gerek yok. Gezinti için geldiğini sanmıyorum."

Jack karşısındaki koltuğu işaret ederek yerine oturdu. "The Morrison kötü darbe almış. Duyduğuma göre deniz seviyesindeki bungalovlar sürüklenmiş ama ana otel sağlammış."

"Sen *o* Morrison musun?"

Jack güldü. "Aslında o Morrisonlardan biri."

Trent ağabeylerini düşündü, önünde duran adamla tanışıp tanışmadıklarını merak etti. "Sanırım ortak tanıdıklarımız olabilir," dedi Trent. "Fairchild Vacation and Charter Tours tatil işletmelerinizin çoğuyla ortak çalışır." Babaları hâlâ hayattayken yaptıkları kontrat bir kutlama sebebiydi.

Jack'in gözleri ışıldadı. "Sen *o* Fairchild mısın?"

Gülme sırası Trent'teydi. "İşi ağabeylerim yürütüyor."

"İşe bak. Dünya küçük, değil mi?"

"Kesinlikle. İnsanların kendi kanatları olduğunda daha da küçüldü." Karşısındaki adamın bebekliğinden beri özel uçaklara erişiminin olduğunu düşünmek mantıklı gelmişti.

"Sen de işini kontrol etmek için mi buradasın?"

"Burada yaşıyorum."

"Ah. O halde tanımam gereken kişi sensin. Otelin yanına inebileceğimiz bir yer var mı?"

Trent masada duran ada haritasını gördü ve haritayı kendine doğru çekti. İniş seçeneklerini değerlendirdi ve yolların durumundan bahsetti.

"Peki hastane nerede?"

"Burada," dedi Trent. "Umarım ciddi değildir." Jack'in adada birini kaybetmiş olabileceği Trent'in hiç aklına gelmemişti.

"Birine bakmalıyım. Başka hastaneler, klinikler de var mı?"

"Birkaç tane var ama adanın bu kısmında gerçek anlamda çalışan tek hastane burası. Port Lucia'da çalışır durumda bir klinik var."

Jack başını salladı. "O halde görünen o ki biraz uçmamız gerekecek. Müsait olduğuna emin misin?"

Trent kahvesini bitirdi ve fincanını bıraktı. "Bir haftadır yaptığım iş bu. Kendi yemeğini ve suyunu getir. Hiçbir yerde fazladan su ve gıda yok."

Onuncu Bölüm

Trent, Jack'i otelinin yakınında iniş için kullanılan açık bir alana uçurdu. Yıkım televizyondaki bir görüntüden daha net şekilde görülmeye başladığında adamın yüzündeki dehşeti görebiliyordu.

Otelin önündeki plaj metrelerce enkazla, sürüklenen yollarla, yıkılan ağaçlarla kaplanmıştı ve eskiden otelin eklentileri olan yapıların üstüne rastgele bir tekne yığılmıştı.

The Morrison Otel'in yöneticileri üstlerine çullanmadan önce Jack, "Tüm bunlarla nasıl başa çıkıyorsun?" diye sordu.

Trent etrafına bakındı, insanın bedeni dışında her şeyin düzeltilebileceğini düşündü. "Yıkılmış binalar işin kolay kısmı. Asıl başaramayanlar insanlar... Veya sadece yarısı başardı, asıl onlarla başa çıkmak zor."

Jack Morrison, Trent'in eve döndüğünde birlikte takılabileceği türde bir adamdı. Adada ara sıra edindiği arkadaşlıklar hep geçici olmuştu. Meslektaşları ve birkaç arkadaşı vardı, fakat tanıdığı kimse büyüdüğü dünyayı anlamıyordu. Multi milyon dolarlık uçakların alındığı, uçurulduğu ve tadının çıkarıldığı bir dünya. Fairchild ailesi Amerikan pastasından payını almış olsa da bununla asla böbürlenmezlerdi.

Annesi Beverly ev işlerini kendi hallederdi, yemeklerini pişirirdi ve çocukken onları okula götürürdü. Babası Marcus çok çalışırdı, hayatta sen sevdiği iki şey olan uçmayı ve seyahat

etmeyi birleştirmek için Fairchild Vacation and Charter Tours şirketini kurmuştu. Yatırımcılardan aldığı ve kendi birikimi parayı kullanarak hayalini sermayeye çevirmişti. Şirket büyüyünce Trent'i ve ağabeylerini uygun oldukları şekilde işlere dahil etmişti.

İş dışında da anne ve babası her zaman yanındaydı... Bütün kardeşlerin yanındaydı. Hiçbirinin isteği asla reddedilmezdi. Yakın bir aileydiler. Dünyanın her yerinde gülüp oynuyorlardı. Tanrım, Trent babasının gürleyen kahkahasını, annesinin mantıklı tavsiyelerini çok özlemişti. Anne ve babası evliliklerinde, hayatlarında delicesine mutluydu. Trent onları özlüyordu. Onların kaybı için kendini suçluyordu.

Jack otelde birkaç saat geçirmişti, kalan personelle konuşmuştu ve çalışanlarla ilgilenildiğinden emin olmak için şahsi desteğini sunmuştu. Notlar almıştı, insanların ellerini sıkmıştı... Ve birçok kadının omzunda ağlamasına izin vermişti.

Trent ise yanında durmuştu, izlemişti.

Jack hastanede dolaşırken Trent, Monica'nın burada çalışırken bulunduğu yere gitti. Uçuşlarından bildiği birkaç tanıdık yüz görünce sevindi, yardım ekibinin adadan henüz ayrılmaya başlamadığını teyit etmiş oldu.

Trent insan izdihamının arasında adının seslenildiğini duydu.

Sesin kaynağını aradı ve bir yatakta uzanan Kiki'yi buldu.

Çok heyecanlandı. "Kiki?"

Kiki elini Trent'e doğru uzattı. Her zamanki gibi gülümsüyordu. "Trent, arkadaşım."

Kiki'nin yanına gitti, kadının bedenini inceledi ve elini tuttu. Kiki, aman Tanrım, iyi misin?"

"Daha iyiyim."

Trent, Reynard'ı günlerdir görmemişti. "Reynard burada olduğunu biliyor mu?"

Kiki başıyla onayladı. "Beni dün buldu." Elini başına kaldırdı. Baygınmışım. Amerikalı doktor iyileşeceğimi söyledi."

Kiki'nin sol bacağına atel takılmıştı. Biraz sersemlemiş görünüyordu. "Reynard senin sıkı bir olduğunu söylemişti," dedi Trent göz kırparak.

"Cilve yapıyorsun."

"Deniyorum." Trent onu güldürmüştü. "Kocan nerede?"

Kadının kaşları çatıldı. "Evin kalan kısmı da dün yıkıldı. Kalacak bir yer arıyor. Çocuklarımızla annemin evine sığamıyız."

Trent evlerinin küçük olduğunu biliyordu ve Kiki'nin annesinin evinin daha da küçük olduğunu hayal edebiliyordu.

"Mükemmel," dedi Trent gülümseyerek. İyi bir mazeret bulması gerektiğini, aksi takdirde Reynard'ın gururu yüzünden asla kabul etmeyeceğini biliyordu.

"Ne?"

"Gittiğimde evimde kalacak birine ihtiyacım var. Sen, Reynard ve çocuklar orada kalabilirsiniz. Evime benim için göz kulak olabilirsiniz."

Kiki başını yatakta dümdüz yatarken yapabileceği kadar kaldırdı. "Trenton! Bu hiç..."

Trent parmağını Kiki'nin dudaklarına götürerek onu susturdu. "Ağabeylerimin evde bana ihtiyacı var. Eninde sonunda... Geri döneceğim. Eğer evi kimsesiz bırakırsam orman onu geri alacaktır."

Kiki başını salladı, fakat gözleri üstünden ağır bir yük kalkmış gibi yumuşamıştı.

"Ne zaman gideceksin?"

"Burada bana ihtiyaç kalmadığında. En fazla bir veya iki hafta sonra."

Bunu sesli olarak dile getirmek gerçek kılmıştı. Trent hayattan saklanıyordu ama o hayatı yeniden yaşamaya başlamanın zamanı çoktan gelmişti.

"Hastaneden çıktığında kocana sizi oraya götürmesini söyle. Çocukların hastalanmasını istemezsin." Trent bir annenin can damarına nasıl basacağını biliyordu. "Şu anda eve sadece uyumak için gidiyorum."

Gitmek için doğruldu.

Kiki yaşlı gözlerle Trent'in elini tuttu. "Annen seninle gurur duyardı."

Evet... Duyardı.

Trent, Jack'i dışarıda beklerken buldu. "Aradığın kişiyi buldun mu?"

Jack başını salladı. "Diğer hastanede olduğunu söylediler."

"O halde gidelim."

"Ne?" Monica, hâlâ California'da bulunan ve gündüz vardiyasında mola vermiş olan Deb'den bir telefon aldı.

"Pat burnundan soluyor. Gitmeden önce programını boşaltmadığını ve bunun senin sorumluluğun olduğunu söylüyor."

Monica'nın dişlerini sıkmaktan çenesi acıyordu. "Vardiyalarımdaki boşlukları doldurmuştum."

"Birileri hasta olduğunu söyleyip izin almış."

"Böyle bir şeyi ben nasıl düzeltecekmişim? İstihdamdakiler herhangi bir sorun çıkarsa halledeceklerini söylemişti."

"Pat öyle söylemiyor. Senin vardiyanda iki kez personel eksikliği yaşadık."

"Lanet olsun!" İşini kaybetmek bir yardım girişiminin getirilerinden biri olmamalıydı.

"Dahası var."

"Ne?"

"Söylentiye göre oradaki bir hasta hemşire hatası yüzünden ölmüş."

"Burada mı?" Monica'nın içi fokurdamaya başlamıştı.

Deb ona, adada bir yerde bir gazetecinin kurtulamayan zengin bir turist hakkında ve ailesinin sevdikleri kişinin ölümünden dolayı Sınır Tanımayan Hemşireler ve Doktorlar Örgütü'nü sorumlu tuttuğuna dair bir hikâyeyi takip ettiğini anlattı.

"Bu çok saçma," dedi Monica arkadaşına. "Kürdanlarla ve selo bantlarla hepimiz elimizden gelenin en iyisini yapıyoruz. Burası resmen savaş alanı gibi, Deb."

"Her halükârda, Pat fırsat kolluyor ve iyi bir amaç için değil."

Monica bu konuyu şu anda düşünemezdi. "Şu anda bunun için ne yapmam gerekiyor?"

"Sadece geri dönmeyi dert etmeni istemiyorum."

"Haftaya vardiyam var."

"Artık yok."

"Ne?"

"Pat seni çıkardı."

Şu cadı.

Monica'nın işi bağımsızlığıydı. Hayatıydı.

"Üzgünüm, Monica."

"Senin hatan değil. Döndüğümde ilgileneceğim."

"Dikkatli ol."

Monica telefonu kapattı ve binanın yalnız kalmak için kullandığı arka duvarına yaslandı. Bir hukuk ekibi programdaki doktorlarla ve hemşirelerle birlikte çalışıyordu. Walt ve Donald ona destek çıkardı, eğer Pat veya hastane Jamaika'ya gittiği için onu kovmaya kalkarsa kıyameti koparırlardı.

Yine de bu tür şeyleri buradayken düşünmek zorunda kalması berbattı.

Berbattı!

Monica saatlerce hastadan hastaya koşturdu. Evlerine dönmeye hazır olan ama gidecek evleri olmayan insanlar için açıklık bir alana çadırlar kurulmuştu. Başka bir çadırda ebeveynlerinin veya aile üyelerinin onları almasını bekleyen çocuklar kalıyordu. Çaresizlik Monica'ya ağır gelmeye başlamıştı.

Walt'un Jamaika'dan ayrılmalarıyla ilgili bir şeyler geveleğini duymuştu. Dört kişinin şimdiden yirmi dört saat içinde ayrılması planlanmıştı. "Ama hâlâ çok iş var."

"Biliyorum," demişti Walt.

"Sen ne kadar kalacaksın?"

"Bir hafta daha."

Monica, Jamaika'da kalamayacağını düşünmüştü, fakat eve döndüğünde gidecek bir işi olmadığına göre acelesi neydi? Pat onu sırf işini heba etmek için eve dönmeye zorlamış gibi olmaz mıydı?

Seçenekleri konusunda Walt'la konuşmalıydı, fakat Walt ana hastaneye dönmüştü. Zavallı adam Monica'dan daha fazla oradan oraya sürükleniyordu.

Monica genç bir kızın bacağını bandajlarken Tauni de bacağı tutuyordu. "Elimizde dörde dörtlük bandajlardan kaldı mı?" Kare bandajlar yok denecek kadar azdı.

Tauni, Monica'nın bandajı bağlaması için yer açmak amacıyla elini çekti. "Yarım kutudan az."

"Walt'u arayıp yarın geri geldiğinde biraz daha ayırabilir mi soracağım."

"Hükümet kısa süre içinde daha fazla alacağımızı söylüyor."

Tauni'nin dediği gibi hükümet *kısa süre içinde* pek çok şeyin sağlanacağına dair sözler veriyordu. Yine de *o kısa süre* bir türlü gelmiyordu. Silahlı korumalarla gıda malzemesi getirmişlerdi ve abartılı güç kullanarak insanları kamyonlardan uzaklaştırmada hiç sorun yaşamamışlardı. Resmen dehşet vericiydi. Açlık, sıradaki ulusal felaket haline geliyordu.

Monica kızın bacağını bırakarak gülümsedi. Kızın yanında oturan anneye, "İyi görünüyor. İyileşmesi mükemmel," dedi.

"Teşekkür ederim."

Tauni, Monica'nın omzunu dürterek kapıyı işaret etti. "Görünüşe göre ziyaretçin var."

Monica başını kaldırdığında Trent'i gördü. Trent'in yanında daha da tanıdık bir sima vardı.

Çığlık atarak koştu ve eniştesine sarıldı.

"Hey?"

Monica omzunda onu Jack'ten uzaklaştıran bir el hissetti.

"Hey mi?" Trent çok kötü somurtuyordu. Bir Monica'ya bir Jack'e bakıp duruyordu. "İkiniz tanışıyor musunuz?"

"Evet, o..."

Trent elini havaya kaldırarak Monica'yı susturdu. "Bilmek istemiyorum." Arkasını dönüp hızla uzaklaşmaya başladı.

"Bekle." Monica Trent'in kolundan tutup onu kendine çevirdi. BU adam niye böyle davranıyordu şimdi? "Sorunun ne?"

"Benim mi?" Trent, Jack'e ters ters baktı ve bakışını Monica'ya çevirdi. "Ya sen? Evde seni bekleyen birinin olduğunu bilseydim seni asla öpmezdim."

Monica'nın ağzı açık kaldı.

Jack'in, "Seni öptü mü?" dediğini duydu.

Monica parmağını Trent'in göğsüne batırdı. "Testosteronunu kapıda kontrol ettirmek isteyebilirsin, ahbap. Jack benim enişte*m*. Yani ablamın kocası."

Bu kez Trent'in ağzı açık kalmıştı.

"Ah!"

"Evet ya, ah! Sen de düşündün ki ben..." Tanrım, Trent onun hakkında kim bilir ne düşünmüş olmalıydı. Asla, Buz Kraliçesi olarak takıldığı zamanlarda bile aynı anda birden fazla erkeği idare etmemişti. Farklı erkeklerle randevuya bile çıkamazdı. Trent'e arkasını dönüp tüm dikkatini Jack'e verdi. "Merhaba."

Jack göz kırptı. "Merhaba, hayatım. Sen... Şey, aslında berbat görünüyorsun."

Monica, bakışı sırtında delikler açan adamın karnına yerleştirdiği çalkantıya rağmen güldü.

"Sadece *aileden* biri bunu söyler. Doğru bile olsa." *Aile* kelimesinin üç metre yakındaki herkes tarafından duyulduğundan emin olmak istemişti. "Aileden bahsetmişken, Jessie nasıl... Hani *ablam* olan? Yani *karın*?"

Jack, Monica'nın omzundan Trent'e karamsar bir bakış attı. "Başın fena halde belada. Monica kızdığında tam bir baş belası olur." Jack tekrar Monica'ya baktı. "Ve çok kızgın."

Monica, Trent'e doğru dönmedi bile. Jack'in koluna girip onu odadan ve arka kapıdan çıkardı. Belki Bay Testosteron ne ima ettiğini anlardı ve onları yalnız bırakırdı.

Ukala.

Monica, Jack'i mola alanı olarak belirlediği ağaç gölgesine sürükledi ve bir tutam çimen kopardı. "Jessie geleceğini söylemişti. Beni aramana gerek yoktu."

"Seni şahsen kontrol etmeseydim Jessie derimi yüzerdi."

Monica gülümsedi. Jack karısı için her şeyi yapardı. "Gerek olmadığını söylesem de tanıdık bir yüz görmekten ne kadar mutlu olduğumu anlatamam."

"Bunu nasıl yaptığını anlamıyorum, hayatım. Ablan seninle gurur duyuyor. Hepimiz öyle. Katie eve döndüğün gibi bir spa günü planladığını söylememi istedi."

Katie, Jack'in kız kardeşiydi ve Monica'nın kardeşi olmasa da öyle sayılırdı. "Ona dört gözle beklediğimi söyle. Görünüşe göre eve döndüğümde bolca zamanım olacak."

"Ah... Nedenmiş o?"

"Karmaşık bir mesele. Patronum beni çalışma çizelgesinden çıkarmış. Zaten beni kovmak için hep bir sebep arardı."

Jack'in gamzeli gülüşü soldu. "O ne yapardı dedin?"

Monica, Jack'in endişesini geçiştirdi. "Geri döndüğümde her şeyin düzeleceğine eminim." Aslında hiçbir şeyden emin değildi.

"Bunu yapmak için hayatını paramparça eden bir hemşireyi kim kovar?" Jack elini havaya kaldırıp insanları, çadırları ve yıkımı işaret etti.

"Düzelecektir."

"Avukatlarım var..."

"Ve işime son verilmesini sağlamaya çalışırsa avukatlarını üzerine saldırtmana izin vereceğim. Bırak önce kendi yöntemimle deneyeyim." Yüce Tanrım, hayatında ne büyük bir değişiklikti. Jessie'nin hayatında da. Büyürlerken ikisinin de hiçbir konuda güvenebilecekleri bir erkek yoktu. Monica, Jack'in boş

vaatlerde bulunmadığını biliyordu ve eğer babası Gaylord Morrison, Monica'nın sorununu duyarsa tüm hastane avukatlarla dolup taşardı.

"Söylemen yeterli."

Monica, Jack'le tanıştığı anda ondan hoşlanmıştı. Ablası için mükemmel erkekti. "Tamam."

Jack kollarından destek alıp yaslanarak başıyla kliniği işaret etti. "Peki, Fairchild'la aranda ne var?"

"Fairchild?"

"Trent."

"Ah, soyadı Fairchild mıymış?"

Jack gözlerini kıstı. "Adamı öpüyorsun ama soyadını bilmiyorsun."

Monica, Jack'in bacağını tekmeledi. "Tek bir öpücük. Ve isimler... Burada yararsızdır." Yine de Trent dün sırf Monica'nın soyadını öğrenmek için geri gelmişti.

"Yine de önce adını bilmen gerektiğini düşünüyorum. Aksi takdirde erkek kendini kullanılmış hisseder."

Monica içten bir kahkaha patlattı. "Erkekler öpüşmek için kullanılmaktan hoşlanır."

"O adam değil. Başka biriyle olabileceğini düşünmekten hoşlanmış gibi görünmüyordu."

"Evet... Kıskançlık kartını oynama hakkına sahip değil. Daha yeni tanıştık."

Jack bacağına tırmanmış olan bir böceğe fiske attı. "Bu her zaman önemli olmaz. Tanışmamızın hemen ertesi günü Jessie'nin başka bir erkeğe baktığını düşünmek bile büyük bir sorundu."

"O farklıydı."

"Ah, nedenmiş?"

"Bilmiyorum. Farklıydı işte." Jack ile Jessie'nin kaderinde sonsuza dek beraber olmak vardı. Monica kendisi için böyle bir kaderin yazıldığını düşünmüyordu. Ciddi güven sorunları vardı ve bunu kabul edecek ilk kişiydi. "Trent hakkında bu kadar konuşma yeter. Bana Danny'den bahset. Tayına binmeye başladı mı?"

Yeğeni ailede sürekli bir muhabbet kaynağıydı. Çocuk hayatı seviyordu ve çiftlikte herhangi bir çocuğun olabileceğinden daha mutluydu.

Bir süre daha ev hakkında konuştular ve Jack yavaşça ayağa kalktı. "Pilotuma karanlık basmadan buradan ayrılacağımızı söyledim."

Monica ayağa kalkarak eniştesine tekrar sarıldı. "Sevgilerimi ilet. Ayrıca Jessie'ye harika göründüğümü söyle, yoksa endişelenir."

"Yorgun görünüyorsun."

"Çok yorgunum. Ama hep böyle devam etmeyecek. Yakında uyuyacağım. Endişelenme."

Jack hırpani kılıklarıyla ortalıkta gezinen insanlara baktı. İnsanların ayakkabıları yoktu, üzerlerindekileri günlerdir giyiyorlarmış gibi görünüyordu. "Buradan hızlıca ayrılman gerekirse bir uçak gönderirim."

"Teşekkürler, Jack. Birinin arkamı kolladığını bilerek burada bulunmak kendimi daha iyi hissettiriyor."

"Bazen Katie kadar bir baş belası olabiliyorsun. İkinize de aynı şekilde kızabilirim."

Jack söylediklerinin tek kelimesinde bile ciddi değildi, Monica bunu biliyordu. Eniştesi kolunu Monica'ya dolayarak onu kliniğe geri götürdü.

Trent bir sandalye çekmişti, kapının yanında oturuyordu, bekliyordu.

Monica duraksadı.

"Arabada bekleyeceğim," dedi Jack. Monica'yı yanağından öptü. "Hoşça kal, hayatım. Dikkatli ol."

"Olacağım."

Jack sallanarak kapıdan çıktı.

Trent ayağa kalkarak ellerini ceplerine soktu. "Sanırım sana bir özür borçluyum."

Monica, Trent'in gözlerine baktı. "Sanırım borçlusun."

"Enişteni havaalanına geri götüreceğim. Seni buradan çıkarmak için geri geleceğim."

"Meşgulüm..."

"Tauni'ye göre bu gece yeterince yardım görevlisi varmış, yani çıkabilirsin. Bu hızla devam edersen hastalanacaksın."

"Tamam." Monica tartışamayacak kadar yorgundu. "Şu özür konusuna gelirsek..."

Trent'in gözleri genç kadını baştan aşağı yavaşça süzdü. Monica'nın bedeni Trent ona dokunmuş gibi ürperdi. Trent eğilerek dudaklarını Monica'nın kulağına yaklaştırdı. "Özrüm için mahremiyet gerekiyor."

Sonra da uzaklaştı... Yine. Monica ise olduğu yerde bakakalmıştı.

Sırtı beklentiyle ürpermişti.

On Birinci Bölüm

Trent elini son kez sıkarken Jack, "Bu noktada bir şey söylemem gerektiğini hissediyorum," dedi.

"*Teşekkür ederim* demeye ne dersin?"

Jack kaşını kaldırarak Stetson şapkasını hafifçe yukarı itti. "Monica kardeşim gibidir."

Ahh, Jack ağabeylik taslayacak.

"Çoğu insan iyi biri olduğumu düşünür."

Jack elini indirdi, arka cebinden bir kartvizit çıkardı ve kartı Trent'e verdi. "Eğer Monica'nın bir şeye ihtiyacı olursa, herhangi bir şeye, beni ara. Görünüşe göre Amerika'daki işiyle ilgili bazı terslikler yaşıyor. Buradaki operasyonun sorumlusunun kim olduğunu öğrenmek isterim."

"İşi mi, gerçekten mi?" diye sordu Trent.

"Herkes iyi değildir."

Trent kartı ön cebine soktu. "Neler öğrenebileceğime bakacağım."

"Memnun olurum. Getirdiğin için teşekkürler." Jack iyice doğrularak başıyla selam verdi. "Ona iyi bak."

"Sorun değil."

Jack özel uçağının basamaklarını hızla çıkarak uçağın içinde gözden kayboldu.

İyi biri. Ondan nefret etmek zorunda kalmamam iyi oldu. Monica'nın dediği gibi Bay Testosteron varsayımın dozunu aşmıştı ve az kalsın güzel bir şeyi mahvediyordu. Damarlarında testosteron vardı, damardan kafein almalıydı ve kahvesinin kalp masajına ihtiyacı vardı. Evet, aklında kesinlikle Monica vardı.

Trent asla bir kadının ülkesindeki hayatıyla ilgilenmezdi. Aslında, adada tanıştığı ve yatakta zaman geçirdiği her kadının hayatında başka birilerinin olduğunu düşünürdü. Bu, durumu kolaylaştırırdı.

Ama Monica'yla her şey farklıydı.

Bunun sebebini daha sonra düşünmek zorunda kalacaktı. Şu anda düşünmek başını ağrıtıyordu. Belki de açlık yüzündendi.

Söz konusu kadından dileyeceği özür çiçeklerden veya çikolatadan daha sade olmak zorundaydı... Adada şu anda ikisi de bulunmuyordu. Kahrolası ormanlara girip kendi toplamadıkça çiçek bulması imkânsızdı. Trent'in buna niyeti yoktu.

Cipine dönerek yeniden tepeden aşağı inmeye başladı. Bu kez Monica'yı evine götürecekti... En azından kısa bir süre için.

Hormonlar korkunç şeylerdi, insanın mantığını elinden alıp onu maskaraya çeviren küçük, çılgın yumurcaklardı.

Jessie, Jack'in onu yirmi bin fit yüksekten aradığını fark ettiğinde ağlamamak için kendini zor tuttu.

"Merhaba hayatım, nasılsın?" Jack'in sesi rahatlatıcıydı, tıpkı kendisi gibi güzeldi.

"Seni özledim."

"Sen uyanmadan yatakta yanına kıvrılmış olacağım," dedi Jack.

İşe yaramıştı. "Orası nasıl?"

Jack duraksadı. "Dehşet verici."

"Nasıl yardım edebiliriz?"

"Ortak merkezimiz vasıtasıyla bölgedeki sosyal yardım kurumuyla iletişime geçtim ve bir yardım fonu oluşturdum. Barınağa, çadıra, kıyafete ve yiyeceğe ihtiyaçları var. Temel gereksinimlerin hepsine."

"Ben de yardım etmek istiyorum," dedi Jessie.

"Eve döndüğümde bir şeyler düşünürüz. Monica selam söyledi," dedi Jack.

Kardeşinin adını duyunca Jessie'nin yüzü güldü. "Onu bulmayı başarmışsın."

"Tabii ki."

"Sence kötü mü görünüyordu?"

Jack kulağına, *hayatında biri var,* gibi gelen bir şeyler mırıldanırken hatta parazitlenme oldu, o yüzden Jessie emin olamadı. "Ne dedin?"

"Trent Fairchild. İyi biri. Monica'nın eniştesi değil de başka biri olduğumu sandığında öfkeden patlayacaktı."

Jessie gözlerini kapatıp başını salladı. "Bekle. Ne? Geri sar... Monica biriyle mi tanışmış?"

"Aynen öyle dedim. Ya bu adam canını sıkmıştı ya da sorun hastanenin Jamaika'ya gidişi konusunda iş birliği yapmaması."

Jessie'nin kafası karışmıştı. Jack'e her şeyi tekrar anlattırdı. Yavaşça.

Jack'in öğrendiklerini açıklamasından birkaç dakika sonra Jessie, "Bakalım doğru anlamış mıyım," dedi. "Monica işten kovulmuş ve Trent adında bir pilotla mı öpüşüyor?"

Jack güldü. "Evet, aslında kovulmamış, ama kovulmak üzere. Ayrıca bil ki Fairchild ailesi ülke çapında Morrison otellerde kullandığımız bir taşımacılık şirketinin sahibi. Babama onları sormalıyım."

Jessie bir kâğıt parçası alıp ismi not etti. "Ah, sorun değil, araştırma işini ben halledebilirim. Sen ve ben çıkarken takındığı tüm o *meraklı kız kardeş* davranışları yüzünden bu cezayı hak ediyor."

"Biz hiç çıkmadık," diye hatırlattı Jack.

Jessie güldü. Jack haklıydı... Çıkmamışlardı. Jessie buna izin vermemişti.

"Eve çabuk dön."

"Seni seviyorum, hayatım."

"Ben de seni seviyorum."

Jessie telefonu kapatıp göğsüne dayadı. Uzun bir iç çekişin ardından Katie'nin telefon numarasını tuşladı.

Katie telefonu ilk çalışında açtı.

Birbirlerine hâl hatır sorduktan sonra Jessie doğrudan konuya girdi.

"Trent Fairchild adında biri hakkında bulabildiğimiz her şeyi bulmalıyız."

"Öyle mi?" diye sordu Katie.

"Evet. Gerçekten öyle." Jessie bir erkeğin Monica'yı çıldırttığını düşününce gülümsedi.

Monica'nın birileriyle çıktığı onca yıl boyunca Jessie kardeşinin bir erkek için delirdiğini görmemişti. *Bu bir işaret olmalıydı.*

Monica, Trent'in ne tür bir özür planladığından emin değildi, fakat planında yiyecek, yatak... Ve duş olsa iyi olurdu.

Şu planı önce duş, sonra yemek ve yanında biri olmadan yatak yapalım, en azından uykusunu biraz olsun alana dek. Monica tıp fakültesinde okuyan doktorlara ve otuz altı saat içinde kaç saat uyuyabildiklerini saymaya tek elin parmaklarının yettiği staj dönemlerine karşı yeni bir saygı geliştirmişti.

Ayakları ağrıyordu, sırtı isyanlardaydı ve gözleri yanıyordu. Cidden daha önce hiç bu kadar yorgun hissettiğini hatırlamıyordu.

Walt'un telefonuna klinikten en az on iki saat uzaklaşacağını bildiren bir mesaj bıraktı. Bunun on saatinde doyasıya uyumayı planlıyordu.

Monica binanın yan tarafına yaslanarak Trent'i bekledi. Trent arabasını park ettiğinde Monica'nın gülümsemeye bile yetecek enerjisi kalmamıştı.

Trent arabasının önünden dolaşıp Monica'nın kapısını açarken, "Seni taşımamı ister misin?" diye sordu.

"Eğer beni duşa daha hızlı götürecekse helikopterine bile binerdim."

"Bu ciddi bir gereksinim."

Trent yola koyuldu, Nebraska büyüklüğündeki bir çukura girmemek için direksiyonu kırdı ve yola devam etti. Monica başını arkaya yaslayıp gözlerini kapattı. "İyi bir yol arkadaşı olamazsam beni bağışla."

"Seninle konuşmaya bile çalışmayacağım," dedi Trent.

Monica dalmaya başlamıştı. "Güzel, çünkü Jack'e verdiğin tepkiyi tartışmak için iki taneden fazla beyin hücresine ihtiyacım var."

Monica tepeye çıkan yol boyunca uyukladı ve Trent arabadan inmesine yardım ederken onun evine vardıklarını zar zor fark etti. Planı sadece kısmen gerçekleşti. Duş sıcaktı, fakat kendini yatağa bırakmadan önce saçını bile kurulayamadı. Yemek beklemek zorundaydı.

Parlak ve delici günışığı gözkapaklarının arkasına işleyerek onu uyandırdı. Monica gerindi, sahip olduğunu fark etmediği en az dört kasını hissetti ve yeniden yatağa yuvarlandı. Yumuşak yastık başını sarmalayarak onu bir süre daha uyku âleminde ağırladı. Uzanıyor olmak, yardım için seslenen birilerinin olmaması çok güzel bir histi.

Gözlerini birkaç kez kırpıştırdıktan sonra nerede olduğunu hatırladı. Üstüne bir tişört geçirmeyi başarmıştı, fakat altına bir şey giymemişti. Önceki gece saçlarını havluyla sarıp başını yastığa koymuştu. Hatırladığı son şey buydu. Havlu, odasının kapısının yanındaki sandalyede katlanmış halde duruyordu. Örtülerin üzerinde uyuyakalmıştı ama üzerine ince, pamuk bir battaniye örtülmüştü. Bacakları çıplaktı, altında sadece minik bir külot vardı.

Bir haftadır geçirdiği en iyi gece uykusu için Trent'e borçlanan Monica, üstünü örterken onu görmüş olmasına aldırış etmedi.

Midesinden gelen sesler öğünleri arasında geçen zamanı hatırlattı ve onu yataktan kalkmaya zorladı.

Banyoya girerek elektrik düğmesini açtı ve bir mucize eseri elektrik gelmişti. Kulağını kapıya doğru eğdiğinde gürültülü bir jeneratörün çalışma sesinin gelmediğini fark etti.

Birkaç dakika sonra bir koşu şortu ve tişört giyerek odasından çıktı. Kıyafetlerinin tümünün yıkanması gerekiyordu. Trent'in elektriği geldiyse belki de ona temel bir gereksinimi için daha rahatsızlık verebilirdi.

Trent oturma odasındaydı, büyük ekran televizyonda haber programı açıktı.

Monica, "Günaydın," diyerek Trent'in dikkatini kendine çekti.

Adamın yüzü yumuşadı. Güçlü cüssesiyle kanepeden kalktı. "On iki saat daha mı uyuyacaksın diye merak etmeye başlamıştım."

"On iki saat mi?"

"Saat sekiz civarı uyuyakaldın." Saatine vurarak, "On olmak üzere," dedi.

"Şaka yapıyorsun."

"Hayır."

Monica telaşlandı. On dört saat. "Geri dönmeliyim." Üstünü değiştirmeye gitmek için arkasını döndü. Pis kokulu korkunç kıyafetleri.

"Bekle. Dr. Klein adında biriyle konuştum."

Bunun üzerine Monica durdu.

"Bu sabah cep telefonunun odanda altıyı biraz geçe çaldığını duydum. Hiç kıpırdamadın."

"Sen de açtın mı?" Monica minnettar mı olmalı yoksa kızmalı mı emin değildi.

Öfke, enerjisini alırdı. Kendini dinlenmiş hissetmesine rağmen öfkelenmek istemiyordu.

"Evet. Ona komaya girmek üzere olduğunu söylediğimde kliniğe bu gece dönebileceğini söyledi. Uyandığında onu veya Walt'u aramanı istedi."

"Tamam o halde. Bu gece mi?" Yani kendine ayırabileceği en az altı veya sekiz saati mi vardı?

"Bu gece," diye doğruladı Trent. "Kahveye ne dersin?"

"Kahve için katil olurum."

"Şiddete gerek yok," dedi Trent gülerek. "Sen uyuduktan kısa süre sonra elektrik geldi. Artık hazır kahve yok. Sen otur, ben de kahve demleyeyim."

"Oturup rahatlamadan önce çamaşır yıkama ve kurutma makinen var mı? Giysilerim..."

Trent yatak odalarına açılan koridoru işaret etti. "Koridorun sonunda vestiyer odasının kapısını göreceksin."

"Jamaika'da bir vestiyer odası mı?"

"Kuzeydoğuda büyüdüm. Vestiyer odası bulunmayan bir ev inşa edemezdim. Makine ve kurutucu orada."

Beş dakika sonra Monica yüzünde güller açarak mutfakta Trent'e katıldı. "Temiz giysiler ve iyi bir gece uykusu. Kendimi suçlu hissediyorum." Meslektaşları için işlerin bu kadar iyi gitmediğini biliyordu.

"Suçlu mu?"

"Eğer Donald kliniğe tek başıma gitmem için beni tatlı diliyle ikna etmeseydi hâlâ hastanedeki ranzalarda uyuyor olacaktım." Ayrıca Trent'i tanıyamayacaktı. Ama bunu söylemedi.

"Hatırlat da Donald'a teşekkür edeyim." Trent, Monica'ya doğru bakıp kaşını kaldırarak kahvesini koydu, biraz şeker ekledi ve fincanı Monica'ya verdi.

"Teşekkür ederim." Monica kahve boğazından inerken inledi... Yatak odasında çıkarılacak türden bir inlemeydi. "Kahve konusunda cidden yeteneklisin, Trent."

Trent tezgâha yaslanarak fincanının üstünden Monica'yı izledi. "İyi kahve özrümün bir parçası."

Monica fincanını şerefe kaldırdı. "Güzel şov." Kahvesini tekrar yudumladı, son birkaç günün gerginliğinin biraz olsun dağıldığını hissetti. "Her zaman kıskanç biri miydin?"

Trent gözlerini kapatıp yüzünü buruşturdu. "Bunun hakkında konuşmak zorunda mıyız?"

Monica, Trent'in rahatsızlık duyması karşısında güldü. "Jack'in ablam için nasıl çıldırdığını bilseydin hatana sen de gülerdin."

"Seni bulmaya kararlıydı."

"Beni bulmasaydı muhtemelen Jessie başının etini yerdi de ondan. Ablam bir anne gibi endişe duyar."

"Senden çok mu büyük?"

"Sadece birkaç yaş. Birbirimize güveniriz. Aslında onun artık Jack'i var ama önceden... Ben hemşire okuluna giderken ve ablam oğlu Danny'yi tek başına büyütürken birbirimize yardım ederdik."

"Ya anne ve babanız?"

Monica fincanının içine baktı. "Babam biz küçükken çekip gitti. Onu hatırlamıyorum bile. Annem ise kendi hayatına odaklıdır." Annesinden veya babasından bahsetmek istemiyordu. "Her neyse. Eğer Jack beni bulmazsa muhtemelen Jessie onu şiddet göstermekle tehdit etmiştir."

"İyi bir adama benziyordu."

"Öyledir. Bütün aile öylesine aklı başında insanlar ki çok zengin olduklarına inanmak zor. Jetini gördün mü?"

Trent sırıttı. "Şık. Jetiyle hiç uçtun mu?"

"Kesinlikle evet."

"Ve seni rahatsız etmedi mi? Yüksekten korktuğunu sanıyordum."

Monica fincanının dibini buldu. "Jack'in uçağında pencereden dışarı bakmak zorunda kalmıyorum. Senin helikopterindeyse dışarıyı görmemek için gözlerimi bağlamalıyım."

"Yani asıl korkun uçmak değil, görüntü, öyle mi?"

"Aynen."

Trent, Monica'nın fincanını tekrar doldurdu ve şekeri ona doğru itti. "Aç mısın?"

Trent tam sorarken Monica'nın midesinden gürültülü bir guruldama yükseldi. "Sanırım cevabımı aldım," dedi Trent.

Monica yerinden kalkarak mutfakta Trent'e katıldı. "Enerji gofretinden başka bir şeylerin olduğunu söyle lütfen."

"Taze yiyecekler bozuldu. Epey konservem var." Trent kilerini açtı ve Monica içeriye göz attı. "Yerlilerin çoğunun tavuğu var, bu sayede birkaç yumurta almayı başardım."

Monica bir kutu tavuk ile bir salsa sosu kavanozunu gözüne kestirdi. Dolaptan avuç dolusu malzeme alıp malzemeleri tezgâha koydu. "Halledebilirim," dedi.

"Bir şeyler ayarlamamı istemediğine emin misin?"

"Hayır, hayır. Ellerimi hastalarımda bulduklarımdan daha az zehirli bir şeye sokmak iyi gelecek."

Trent izlemek için Monica'nın az önce kalktığı sandalyeye oturdu. Monica mutfağını ele geçirirken adamın gözlerinin üstünde olduğunu hissediyordu. "Birçok bekârda biftek, bira ve mikrodalga yemekleri dışında bir şey bulunmaz."

"Ben de o günlerden geçtim. Bir süre sonra bayıyor. Annem bize yemek pişirmenin bütün esaslarını öğretti."

"Aferin ona," dedi Monica gülümseyerek. "Depremden beri annenle hiç konuştun mu?"

Trent'in sessiz kalması yüzünden Monica ona doğru baktı.

"Annem ve babam birkaç yıl önce öldü."

"Ah, çok üzüldüm. Yaşları genç miydi?" Trent'in yüzündeki ifadeye bakılırsa ailesinin ölümü hâlâ canını yakıyordu.

"Evet."

Monica başka bir konuya geçti. Anlaşılan Trent anne ve babası hakkında Monica'nın kendi ailesi hakkında konuştuğundan daha fazla konuşmuyordu. Genç kadın onu anlıyordu. "Ailemizdeki aşçı Jessie'ydi. Çoğu zaman öylesine parasızdık ki dışarıda yemek bir seçenek olmazdı."

Trent güldü. "Şimdiyse bir Morrison ile evli."

Monica tavuğun kutusunu açıp içindekileri ocağın üstündeki bir tavaya boşalttı. "Çılgınca bir hikâye."

"Ne?"

"Jessie ile Jack'in tanışması. Ablam Jack'in Morrison otelde geçici süreliğine çalışan öylesine bir garson olduğunu sanıyordu. Jack ona lanet otelin sahibi olduğunu söylememişti."

"Ve bu sorun mu oldu?"

"Kesinlikle evet. Ablam Danny'yi düşünmeliydi. Kötü bir lise seçimi yüzünden erkenden anne olmuştu. Görünüşe göre en boş tipleri kendine çekiyordu. Sonra da bir serseri numarası yapan Jack geldi... Aslında tam olarak serseri gibi davranmıyordu, fakat Jessie'nin aklı başında birini bulmak istediğini biliyordu ve Jack'e göre bu ablamın parası olan birini istediği anlamına geliyordu."

"Jack'in parası var," dedi Trent.

"Hiçbir erkek bir kadının onunla parası için birlikte olduğunu düşünmek istemez. O yüzden Jack yalan söyledi."

"Jessie'ye beş parasız olduğunu mu söyledi?" Trent'in sesi neşeliydi.

"Gerçeği eksik söyledi. Beş parasız olduğunu söylemedi." Monica tavuğu karıştırdı ve ocağın üstünde bulduğu baharatlardan ekledi. "Jack onu kendine âşık etmeye kararlıydı. Jessie ise ona aldırış etmemekte kararlıydı."

"Anladığım kadarıyla işe yaramamış."

"Uzun sürmedi." Monica başını dolaba tekrar sokarak bir paket Meksika lavaşı buldu. "Bunları benden saklıyormuşsun, Yalın Ayak."

Trent gülümsedi. "Orada olduklarını unutmuşum."

Monica son kullanma tarihi için pakete baktı. *Tarihinin geçmesine daha birkaç gün var.* Monica ablasının hikâyesini bitirirken taze yumurtalar kırılmıştı ve tavada cızırdıyordu. "Sonunda ablam ve Jack bir araya geldi ve Jessie onun gerçekte kim olduğunu öğrendi. İlk başta tepesi attı elbette."

"Kimse kendisine yalan söylenmesinden hoşlanmaz."

"Doğru. Ancak, Jack'in bunu neden yaptığını anlayabiliyorum. Adamın ciddi miktarda parası var. Sanırım hayatına onunla sırf parası için evlenmek isteyen birden fazla kadın girmiş. Bir erkek için bu çok zor olmalı."

"Çok hoşgörülüsün." Trent Monica'yı mutfakta izlerken çenesini ellerine dayamıştı. Yüzündeki aptalca sırıtış, Monica'ya adamın aklından neler geçtiğini merak ettiriyordu.

Raftan iki tabak aldı ve tavuklu omletini tabaklara koydu.

"Birbirleri için deli oluyorlar. Jack'in ablam için doğru adam olduğunu Jessie'den çok önce anlamıştım. Onu bağışlamak çok kolaydır." Monica ocağı kapatarak tabakları Trent'in yanına götürdü. Trent'in yanına oturmadan önce kahvelerini yeniledi.

"Hemşire olmadan önce eli çabuk bir aşçı mıydın?"

"Okula giderken bir süre garsonluk yapmıştım." Monica yumurtasının üstüne salsa sosu döküp ilk yudumunu aldı. "Hımmm."

Trent ağzını doldurarak hızlıca başparmağını kaldırıp onay verdi. Yemeğini çiğnerken, "Güzel," dedi.

"Açlıktan ölüyorsan her şey güzel gelir. Peynir gerek." Yine de Monica'nın çok uzun süredir yediği en güzel yemekti.

"Mükemmel."

Mükemmel değildi, fakat Trent'in beğenmesi hoştu. "Büyürken sefil işlerde çalıştın mı?"

Trent başını salladı. "Pek sayılmaz. Liseden sonra üniversiteye gittim, mezun olunca da hemen aile işine başladım."

"Helikopterler mi?"

Trent yemeğinden bir lokma daha alarak ayrıntılara girmeden önce yutkundu. "Önceleri ofiste dolanıyordum. Pazarlama, halkla ilişkiler, o tür işler işte."

"Görünüşe göre fazla seçeneğin yokmuş. Aile işinde çalışman kaçınılmaz bir son muydu?" Monica, bu durum ebeveynlerinin herhangi bir yönlendirmesinin olmamasından daha mı iyiydi yoksa daha mı kötüydü, emin değildi.

"Başka bir yerde iş aramak zaman kaybı gibi gelmişti. Ayrıca, işletme kısmı bana uymazsa her zaman uçabilirdim."

"Sen de uçmayı seçtin."

Trent kahvaltısını bitirerek tabağını itti. "Uçmayı hep sevmişimdir. Helikopterler, jetler... Uçaklarla ilgili işler. Fark etmez."

"Uçağın düşmesinden hiç endişelenmedin mi?" Havada o kadar çok zaman geçirme düşüncesi bile Monica'nın ödünü patlatıyordu.

Trent sorusuna cevap vermek yerine, "Araba kullanırken hiç öleceğini düşünür müsün?" diye sordu.

"Hayır, pek sayılmaz."

"Aynı şey uçarken de geçerli. Düşeceğimi düşündüğüm tek gün havalandığım ilk gündü. Sonrasında aklıma bile gelmedi. O tür bir korkudan kurtulmanın en iyi yolu kontrolü ele almaktır."

"Ah, bilemiyorum."

"Sen bilirsin. Fakat kontrolü eline almayı seven bir kıza benziyorsun. Uçma korkunu tedavi edebilirsin."

"Tanrı uçmamızı isteseydi bize kanat verirdi."

Trent güldü. "Veya pilotlar."

Monica sandalyesinde gevşeyerek ellerini başının üstüne uzattı.

Hareketi Trent'in dikkatini çekti ve hoşnut tebessümü dudaklarına yayıldı. Monica'nın onunla tanıştığından beri her zamanki giyim tarzı olan bir tişört ile şort giyiyordu. Saçlarının kesilmesi gerekiyordu, fakat Amerika'daki sörfçüler gibi de görünmüyordu. "Pekâlâ, Bay Testosteron, insan bu adada ölüme meydan okuyan yükseklikte turistleri uçurmadığında veya doğanın yarattığı dağınıklığı toparlamadığında ne yapar?"

Monica, Trent'in öpüşmelerine önceki gün kaldığı yerden devam etmek istediğinden emin değildi. Onu önceki gece evine getirdiğinden beri Monica'ya hemen hemen hiç dokunmamıştı. Elbette Monica o sırada en iyi zombi yorumunu sergiliyordu ve zavallı adamın kollarında horlamak dışında bir şey yapamazdı.

Trent düşünüyormuş gibi çenesini ovuşturdu. "Boş bir günde eğlenmek için genellikle bir sürü teneke bandosu müziği ve rom karışımları bulunur."

"Bu aralar pek olduğu söylenemez."

Trent sandalyesinde döndü ve dizi Monica'nın dizine çarptı. Son derece masum bir temastı, yine de nefesi kesildi. Adamın eli Monica'nın baldırına düştüğünde öpüşmelerini ve Jack konusundaki hatasını telafi etme sözünü unutmadığını anladı. "Eğer kendi müziğimizi yapma konusunda ucuz bir numarayla geleceksen..."

Trent elini Monica'nın baldırının altından uzatarak sandalyesini tuttu ve kendine doğru çekti.

Monica kendini Trent'in bacaklarına değerken buldu ve onun ani bakışıyla karşılaştı.

"Numaraları atlamaya ne dersin?" dedi Trent.

"Numaralar ne istediğini bilmeyen insanlara göredir," dedi Monica.

Trent'in dudaklarında bir sırıtma belirdi.

"Bize hiç uymuyor."

Hayır. Trent ona adını söylediği andan itibaren Monica onu hayal etmişti. Ellerini Trent'in ellerinin üzerine koyup bacaklarının üstünde getirdi. Monica numaraları veya oyunları sevmezdi. "Bize uyan bir tanım var mı?"

Trent, Monica'nın başlattığına devam ederek ellerini çıplak teninde gezdirdi, her hücresine beklenti kıvılcımları yayıldı. Trent kalçalarını tutup hiç ağırlığı yokmuş gibi onu sandalyeden kaldırıp kucağına oturttuğunda Monica'nın dudaklarından bir çığlık koptu. Dengesini sağlamak için Trent'in omuzlarını tuttu ve adamın ellerinin kalçasını tutmasının zevkini çıkardı.

Trent'in akıllıca hamlesi sayesinde Monica bacaklarını iki yana açarak oturuyordu ve daha öpüşmeden aşırı arzu doluydu. "Tanıma ihtiyacımız yok." Trent'in ateşli nefesi Monica'nın dudaklarındaydı, bakışı öylesine arzu yüklüydü ki Monica gözlerini ondan alamıyordu.

Monica öne doğru eğildi, Trent'in tereddüt etmesine yol açan her ne ise onu beklemek istemiyordu.

Muzip Trent geri çekildi. "Emin misin?"

Monica cevap vermedi. Dudakları Trent'in dudaklarıyla buluştu, onu şehvetle öptü. İnleme sırası ondaydı.

Trent'in dokunduğu her yer alev alev yanıyordu. Eli Monica'nın tişörtünün altındaki tenini buldu ve belinden yukarı doğru tırmandı, göğüslerine ve sutyeninin içine doğru ateşten bir iz bırakarak ilerledi.

Trent'in dudakları çenesini ve boynunu öpmek için Monica'nın dudaklarından ayrıldığında, "Tenin muhteşem," diyebildi Trent.

Trent'in sıkı kasları Monica'nın avucuyla buluştu.

"Çok yumuşak," dedi Trent.

Monica kıpırdanarak iyice yaklaştı; sandalyeyi bedenini ona bastırma arzusuna karşın aralarında bir engel olarak görmeye başlamıştı.

Trent'in dudakları kulağının arkasındaki hassas noktayı buldu ve Monica'nın karnının altındaki titreşimler dayanılmaz bir hal aldı. "Ah," diye fısıldadı Monica.

Trent hafifçe gülerek Monica'nın boynunu tekrar öptü.

Monica zihninin gerilerinde Ginger'ın havladığını duydu. Trent onu kucağından kaldırıp mutfak tezgâhına oturttu. Monica aralarındaki engelden kurtulmasına yardım etmek için Trent'in tişörtüne uzandı.

Ginger yeniden havladı.

Lanet köpek.

Trent, Monica'nın tişörtünü çıkarmak için uzanırken Monica bir an önce birbirlerinin tenine dokunabilmekten başka bir şey düşünemiyordu. Oysa bir saniye sonra Trent tişörtünü düzeltip Monica'yı tezgâhtan indirdi.

İşte o zaman Monica gürültüleri duydu.

İnsanlar. Çocuklar... Ginger'ın havlaması.

Monica, Trent'in hülyalı gözlerine baktı. Trent de onun kadar hızlı nefes alıyordu.

Ön kapıya açılan koridordan birileri, "Trent?" diye seslendi.

"Misafir mi?" diye fısıldadı Monica.

Trent elini saçında gezdirip kendi tişörtünü de indirdi. Koca bir aile odaya doluşmadan önce toparlanmak için vakitleri yoktu.

Ginger neşeyle havlayarak odada koşuşturuyordu. Monica'nın anımsadığı bir adam bir kadının Trent'in evine girmesine yardım ediyordu.

"Reynard, Kiki?"

Reynard'ın Trent'e tek bakışı, Monica'ya adamın neyi böldüklerini anladığını göstermişti.

Trent'in Kiki diye seslendiği kadının yanakları kızardı. "Çok erken geldik," dedi kadın.

"Hayır, hayır." Trent, Monica'ya şefkatle bakıp elini tuttu. "Önemli değil."

Monica kendini gülümsemeye zorladı ve şehvetinin gökyüzünden üstüne buzlu su dökülmüş gibi soğuduğunu hissetti. Daha beş yaşında bile olmayan bir çocuk koşarak geldi ve Trent'in dizlerine sarıldı. "Trent Amca."

Ailenin akraba olmadığı belliydi. Yine de bu çocuk Monica'nın müstakbel sevgilisine düşkündü. "Micha. Bu benim arkadaşım Monica." Küçük çocuk başını kaldırıp Monica'ya gülümsedi.

"Monica, Reynard'ı adadaki ilk gününden hatırlıyorsundur." Trent takdimlere devam etti.

Ah, Monica hatırlamıştı. "Sizi tekrar görmek çok hoş," diyebildi.

"Çok erken geldik," dedi Kiki tekrar. "Gitmeliyiz."

Trent, Monica'nın elini çekiştirdi. "Hayır. Lütfen... Size gelmenizi ben söyledim." Trent Monica'ya dönüp açıklama yaptı.

"Evleri depremde yıkıldı. Reynard'la Kiki'den burada kalmalarını istedim."

"Ah," dedi Monica.

Micha, Ginger'la plastik bir kemik atma oyununa dalmıştı. Diğer çocuklar mutluluk içinde gülümsüyordu ve odadaki gerginlikten en ufak haberleri yoktu.

Kiki kocasına tutunarak birkaç adım daha ilerledi. Monica kadının solgun tenini ve bariz huzursuzluğunu fark ederek cinsel hüsranını bir kenara bıraktı. "İyi misiniz?"

"Hastaneden yeni çıktı," dedi Reynard. "Doktor yatması ve dinlenmesi gerektiğini söyledi."

Monica, Trent'e buruk bir tebessümle baktı. İçindeki hüsranı aynısı Trent'in gözlerinde de vardı. "Misafir odası mı?" diye sordu Monica.

Trent başıyla onayladı.

"Benimle gelin." Monica, Reynard ile karısını daha önce kaldığı odaya götürdü.

Özel vahaları ve baş başa geçirecekleri vakit buraya kadardı. Evin nüfusu dakikalar içinde dört katına çıkmıştı ve yakınlaşmayla ilgili tüm düşünceleri rafa kalkmıştı.

Lanet olsun!

On İkinci Bölüm

Trent, Reynard'ın ailesinin eşyalarını kamyonetten indirip eve taşımasına yardım etti.

"Burada bulunmamızın sorun olmayacağına emin misin?"

Trent çuvallardan birinin ipini omzuna asıp başka bir çuvalı da eline aldı. "Bu konuda tek kelime daha duymayacağım, Reynard. Eşine de söylediğim gibi yakında buradan ayrılacağım. Ben yokken evle ilgilenecek birileri olursa endişelenmek zorunda kalmam."

Reynard'ın bakışlarındaki gerginlik kaybolmaya başladı. "Sana parasını ödeyeceğim."

Trent başını salladı. "Paranı biriktireceksin ve evini yeniden inşa edeceksin." Ancak, Trent bunun nasıl mümkün olacağından ve ne kadar süreceğinden emin değildi. Ada ekonomisi asla çok iyi olmamıştı. Artık daha da kötüleşecekti.

Trent eve gitmek için arkasını döndüğünde Reynard onu omzundan tuttu. "Teşekkür ederim."

Eve girdikleri sırada Trent, "Gidene kadar kendi odamda kalacağım," dedi. "Gittiğimde de planlarımı size bildireceğim."

"Ne zaman gideceksin?"

Trent, Monica'yı düşündü ve başını salladı. "Emin değilim. Bir veya en fazla iki hafta sonra." Jack Morrison'a baldızına göz kulak olacağına dair söz vermişti ve Trent sözünden dönmez-

di. *Sadece* tamamen yabancı birine verdiği söz yüzünden adada kalacağını söylerse kendine yalan söylemiş olurdu. İşin aslı, hemşiresini son kez görmeye hazır değildi.

En azından henüz.

Evin içindeyse Monica tekrar mutfağa girmişti, bu kez bir konserve kutusundan çorba ısıtıyordu. Reynard'ın çocukları tezgâhta oturuyordu, böylesine büyük bir evde yaşamak ve kendi evlerinin çökmesi hakkında hararetle konuşuyorlardı. Sanki hayattaki görevleri Monica öğle yemeklerini pişirirken ona hayatlarının ayrıntılı hikâyesini anlatmaktı.

Monica çocuklara, "Bu büyüklükteki bir evi temizlemek için yardımınız gerekecek," dedi. "Annenizin birkaç gün yatakta kalması gerek."

Micha derin bir of çekti. "Yardım ederiz," dedi.

Monica dolaptan kâseleri çıkardı, çorbayla doldurdu. Reynard çantaları ikinci misafir odasına taşırken Trent çocuklarla Monica'nın sohbetini dinledi. Reynard'ın en büyük kızı Tanya on yaşındaydı ve en küçük kardeşini kucağında tutuyordu. Tanya çocuklara, "Annemin uyuması gerek, o yüzden sessiz olmalıyız," dedi.

Trent çocukların arkasına gelip kendi tavsiyesini sundu. "Dışarıda oynamak için kocaman bir alan var. Sadece birbirinize göz kulak olun."

Monica, Trent'e gülümsedi. Gözleri parlıyordu.

Çocuklara öğle yemeklerini çabucak yedirdi ve Kiki'nin yatağının yanına giderek onun da bir şeyler yemesini sağladı.

Trent, Monica'nın tatil olması gereken öğleden sonrasında yapmak zorunda kaldığı işler yüzünden kendini suçlu hissediyordu. Monica yarım saat sonra kurutucudan kıyafetlerini çıkardı, katlayıp sırt çantasına koydu. Gitmeye hazırlanıyor gibiydi.

Trent bir daha klinikten uzaklaşma fırsatı yakalayabileceklerinden emin değildi, o yüzden çocuklarla ve coşkuyla dolup taşan evinde kalmak yerine bir çantaya birkaç şişe su ile piknik malzemesi koydu. Çamaşır dolabının yanından geçerken bir plaj battaniyesi ile iki havlu aldı.

Monica onu koridorda köşeye sıkıştırdı. "Belki de beni kliniğe geri götürsen iyi olur. Ben..."

Trent parmağını Monica'nın dudaklarına götürerek onu susturdu. "Bugün senin izin günün," diye hatırlattı. "Daha yarım günümüz var." Elini Monica'nın omzuna koyup koluna doğru indirdi. "Sana sahilde turistlerin dolanmadığı, dalgaların neredeyse hiç dokunmadığı sakin bir yer göstermeme ne dersin?"

Monica duvara yaslanarak iç çekti. "Gezinti mi?"

Hayır, daha ziyade çocuklardan ve karmaşadan uzakta bıraktıkları yerden devam edebilecekleri tenha bir yer bulacaklardı. "Elbette, gezinti de diyebiliriz."

"Tamam."

Trent günlük tedariklerini cipe yükleyip Ginger'a evde kalmasını söyledi. İstediği son şey aralarına girecek bir havlamaydı.

Reynard'a o gece Monica'yı kliniğe bıraktıktan sonra döneceğini bildirdi ve Monica'yla birlikte yola koyuldu.

Park yolundan çıkarlarken Monica, "Beni şaşırtıyorsun, Yalın Ayak," dedi.

"Ah, nedenmiş o?"

"Burada tek başına yaşadığından bir an için kişisel duvarlarının çok yüksek olduğunu düşünüyorum, sonra bir bakıyorum koca bir aileyi yanına taşınmaya davet ediyorsun."

"Benim başka seçeneklerim de var. Reynard ile ailesinin yok."

Monica'nın camı inikti ve ılık hava estikçe saçını farklı yönlere uçuruyordu. Trent'in onunla geçirdiği zamanın çoğu kısmında sarı bukleleri atkuyruğuyla veya bir tokayla toplanmıştı. Gördüğü manzara Trent'in hoşuna gitmişti. Monica'ya vahşi bir görüntü katarak Trent'e ılık geceleri ve ateşli tutkuyu düşündürmüştü.

"Adadan gerçekten ayrılacak mısın?" diye sordu Monica.

"En azından bir süreliğine."

"Evine mi döneceksin? Yani East Coast'a?"

Trent omuz silkti. "Ağabeylerimi epeydir görmedim. Muhtemelen oradan başlarım."

Monica saçlarının uçlarını elinde toplayarak camdan dışarı baktı. "Hayatımda bağlayıcı bir şey olmadığını ve tüm dünyanın keşfedilmeyi beklediğini hayal bile edemiyorum."

"Seni bağlayan ne var?"

"Örneğin, işim. Ancak eve döndüğümde bir işim olmayabilir."

Trent ana yoldan çıkıp toprak bir yola girdi. Yerliler gözlerden uzak kumsalı ve kumsaldaki daha da gizli mağarayı bilirdi, fakat bu yol pek kullanılmazdı. Uzamış otlar Trent'e buralara bir süredir tek bir arabanın bile gelmediğini gösteriyordu. En azından son yağmurdan beri. "Jack işinin tehlikede olduğuyla ilgili bir şeyler söylemişti. Neler oluyor?"

"Patronum tam bir kaltak. Emin ol öfkemden öyle demiyorum. Hakkımda rapor tutmak veya bir şekilde yerimi değiştirmek için fırsat kollar dururdu. Anlam veremiyorum. Ona asla bir kötülüğüm dokunmadı. Geçen gün işten bir arkadaşım arayarak patronumun beni çalışma çizelgesinden çıkardığını söyledi. Buraya gelmem yüzünden açıkta kalan vardiyaları telafi etmediğimi söylemiş. Hastalarımı terk ettiğimi iddia et-

miş." Monica son sözlerini elleriyle iyice belirtmek için havada tırnak işareti yaparak söylemişti ve dudaklarındaki tebessüm ince, somurtkan bir çizgiye dönüşmüştü.

"Bakımını üstlenmediğin birini nasıl terk edebilirsin?"

"En ufak fikrim yok. Geri döndüğümüzde Walt kıyameti koparacak. Ama işin doğrusu şu ki ekipteki doktorlar hastane için çalışmıyor. Ya bireysel olarak çalışıyorlar ya da acil serviste olduğu gibi bir doktor grubuyla birlikteler. Walt için geçerli olan kurallar benim için geçerli değil. Ben hastane için çalışıyorum ve hastane bana izin vermek zorunda değil. İzin tarihim yaklaşmıştı ve yerime birini ayarladım."

"O halde sorun ne?"

"Ayarladığım kişi hastalık izni almış ve personel sorumluları açılan boşluğu doldurmamış."

Trent'in Jack'e iletmesi gereken isim Walt'muş gibi görünüyordu.

Trent, Monica'yı sakinleştirmeyi umarak, "Hemşirelere her yerde ihtiyaç var," dedi. Monica konuşurken kapının kenarındaki eliyle yan tarafı sımsıkı tutmuştu. "Seni California'da bekleyen başka ne var?"

"Dairem." Monica bunu söyler söylemez güldü. "Sanırım, bu sayılmaz. Arkadaşım Katie ile kocası Dean orada... Ama Teksas'a geri dönmekten bahsediyorlardı."

"Ablan Teksas'ta, değil mi?"

Monica suskunlaştı. "Evet. Sanırım böylece sadece annem ve ben kalıyoruz." Ürperdi.

Konuşmaları sona erdi. Trent'in Monica'nın yaşadığı yeri ve neden orada kaldığını biraz daha derinlemesine sorgulamasına sebep olduğu belliydi.

Arabayı döndürmeye zar zor yetecek kadar alanın bulunduğu bir noktada yol sona erdi. Trent dönerek durdu ve arabayı ağaçların gölgesine park etti.

Monica ona şaşkın bir bakış attı.

"Geldik mi?"

Trent güneş gözlüğünü Monica'nın gözlerindeki parlamayı görmesine yetecek kadar kaldırdı. "Buradan sonrasını yürüyeceğiz."

Monica arabadan atlayarak sırt çantasını aldı. "Sahilde bir gün için beni çalıştıracak mısın?" diye takıldı.

"Buna değecek," dedi Trent.

Monica arka cebine dokunup cep telefonunu çıkardı. "Biz yokken telefonum arabada şarj olabilir mi? Kapanmak üzere."

Trent koltuğun üstüne eğilerek orta konsoldan şarj aletini çıkardı ve telefonu şarja taktı. Daha sonra Monica'yı otlarla kaplanmış patikada yürüttü, Trent'in ayakları yağmurdan kalan ıslak toprağa batıyordu. Trent tsunami dalgasının ardından buranın üstünden uçmuştu ve dalganın burayı yok etmediğini gördüğüne memnun olmuştu. Koy adanın tsunami dalgasının vurduğu kısmının karşı tarafındaydı ve her iki tarafındaki kaya duvarlar sayesinde korunuyordu.

Patikada ilerlerken Monica, "Hiçliğin ortasındayız," dedi. "Orayı nasıl buldun?"

"Yerlilerden biri yolu gösterdi. Havadan görmüştüm, fakat yolu bulamıyordum." Devasa otlar Trent'in bacaklarına sürtünüyordu. Monica'nın geçebilmesi için birkaç otu kenara çekti. Bir muz ağacına baktı ve gövdesinden sarkan yeşil bir meyve demeti gördü. "Bekle." Çalılara dalarak çantasından bir çakı çıkardı.

"Muz mu?"

"Evet. Sararmış olanları için yerlere bakın. Ben daldakileri kesip giderken yanımızda götüreceğim."

Monica yerlere bakındı ve yenecek kadar olgunlaşmış birkaç meyve bulmayı başardı. Trent yeşil muzları geri dönerken almak üzere patikada bıraktı.

Dik yolda yürümeye başladıklarında da Monica'nın elini tuttu. Kumsala giden yolun yarısında manzara belirdi ve Monica durdu. "Vay canına."

Evet, Trent'in hakkı vardı. Turkuaz yeşiline, ardından koyu maviye dönen parlak mavi suların üstünde küçük, beyaz tepeli köpükler vardı. Koydaki kumlar bembeyazdı, kumsala vuran küçük dalgaların bıraktığı az sayıda moloz vardı. Ama molozlar kumsalın güzelliğinden hiçbir şey eksiltmiyordu.

"Yürümeye değer miymiş?" diye sordu Trent.

Monica'nın gülümsemesi Trent'in içini sızlattı. "Nihayet. İnsanın burada neden yaşamak isteyeceğini anlamama yarayan bir şey görüyorum."

"Dahası var," diye vaatte bulundu Trent.

Kumsala ulaştılar ve Monica çantasını yere bıraktı. Ayakkabılarını çıkarıp suya doğru koştu. "Çok sıcak."

"Sıcak olduğunu bildiğini sanıyordum."

"Sadece havaalanıyla kliniği gördüm. Senin plajında koşarken de suya hiç dokunmadım." Monica eğilerek okyanustan bir şey aldı. "Yüzmeliyiz."

Trent, Monica'nın çantasını yerden aldı, kumsalın aşağısını işaret etti. "Önce sana bir şey daha göstereyim."

Trent, Monica'nın arkasından koştuğunu duyabiliyordu. "Neymiş o?"

Girişin önünde durduklarında, "Bir mağara," dedi. Mağaranın ağzı bir buçuk metre yüksekliğinde ve iki metre genişli-

ğindeydi. Trent girişe sürüklenmiş olan bir kütüğü ayağıyla itti. İçeriden gelen hava akımını hissedebiliyordu.

Monica mağaraya girerek, "Bu çok havalı," dedi. Trent de onu izledi. Üzerlerindeki duvar birkaç metre sonra genişliyordu ve kafalarının en az on metre üstündeki tavanda bir çatlaktan ışık sızıyordu.

"Mağara ne kadar uzun?"

"Fazla değil. Sola açılan bir tünel var, fakat içinden geçemeyeceğim bir noktaya kadar daralıyor."

Monica yukarıdan damlayan suların oluşturduğu küçük su birikintisine doğru yürüdü. Suyu dudaklarına götürdü. "Temiz."

"Muhtemelen yağmur suyudur. Mağaranın üstünü araştırdım ve ne bir göl ne de bir dere bile bulabildim. Trent'in sesi mağaranın içinde yankılanıyordu.

Mağaranın içi dışarıdan on derece daha soğuktu. Sıcak bir günde yüzdükten sonra mükemmel bir sığınak olurdu.

Ayrıca mahremdi. Trent'in evinin şu anki halinden çok daha mahremdi.

"İnanılmaz. Dalganın burayı mahvetmemiş olmasına memnun oldum."

Tavandan gelen ışık Monica'nın bedeninin yarısını aydınlatıyordu. Trent'in melek hemşiresi. Dudaklarında bir tebessüm belirdi ve Monica da gülümseyerek karşılık verdi.

"Neler çeviriyorsun, Yalın Ayak?"

Monica'nın yanına gitti, eşyalarını yere bıraktı. Gülerek, "Kötü şeyler," diye uyardı onu. "Cidden terleten şeyler."

Monica dudağını dişlerinin arasına aldı ve Trent yaklaşırken yerinden kıpırdamadı.

"Terleten demek, ha?"

Monica'yı belinden tutup kendine çekti. "Şehvetli, terleten..." Monica'nın boynunun yan tarafını öptü. "Ateşli."

Monica, Trent'in kollarında eridiğini hissetti ve adam dudaklarını dudaklarının üstünde gezdirdi. Monica yüzebilirdi ama Trent içine dalmadan önce olmazdı.

Genç adam öpüşürken Monica'nın tadını aldıkça kendini kaybetti. Kadın esnek vücudunu ona bastırmıştı, yumuşak göğüsleri Trent'in sert göğsüne karşı savunmasızdı. Trent'in öpücüğünü, dokunuşunu hiç tereddüt etmeden kabul etti. Ellerini onun sırtında ve kalçalarında gezdirdi. Trent ise inliyordu. Şortu zaten bir engeldi, artık tamamen çıkmalıydı.

Monica'nın elleri Trent'in kalçalarında dolaştıkça inlemesiyle güldü. Tişörtüne asılarak sırtından çıkarıp kuma fırlattı. Bir öpücük için daha uzanırken küçük parmakları Trent'in göğsüne yayıldı. Şiddetlendikçe daha da şehvetli bir hal alan ateşli, ıslak öpücükler.

Monica geri çekilerek, "Battaniye getirdiğini söyle," dedi. "Kumda sevişmek abartılıyor."

Trent ona nereden bildiğini sormak istedi, fakat sormamaya karar verdi. Çantaya koyduğu plaj battaniyesini çıkarana kadar Monica'dan uzaklaştı. Battaniyeyi gölden yansıyan ışığın ilerisine ve mağaranın girişinden uzağa serdi. O kısımda aralarına girecek bol miktarda kum yoktu ve zemin daha sertti. Monica adamın battaniyeyi sermesine yardım etti ve battaniyenin ortasına oturdu. Trent'se öpücüklerini zevkle kabul ederek Monica'nın tişörtünü başına kaldırıp çıkardı. Kremsi beyaz göğüsleri pembe bir sutyenden fırlamıştı. Trent pembeyi sevdiğine karar verdi ve külotunun da aynı renk olup olmadığını merak etti. Kadın iç çamaşırlarındaki bir şey kanını kaynatıyordu. Bir kadının çok az kişinin gerçekten gördüğü kıyafetlerine gösterdiği özen, Trent onları kendi elleriyle soyma fırsatı bulduğunda

durumu daha da güzelleştiriyordu. Dudakları Monica'nın boynundan aşağı indi, sütyenine ulaştığında onun da en az kendisi kadar hazır olduğunu hissetti.

Monica altında kıpırdanarak adamı iyice delirtiyordu. Trent, Monica'nın sutyenini kenara çekti ve öpmeye devam etti. Monica çığlık atarken devam etmesini söylüyordu.

Trent gülümseyerek dediğini yaptı. Monica kalçalarını Trent'e doğru kaldırdı.

Trent Monica'nın sırtına uzandı, sutyenini çıkardı ve Karayip hediyesini keşfetmeye devam etti. Güzel bir kadınla mağarada sevişmenin nasıl olacağını hep merak ederdi. Monica'nın inlemeleri duvarlardan yansıyarak kafasının içini hazla doldurıyordu.

Monica, Trent'in adını fısıldadı ve o şortunun ipini açmak için doğrulduğunda adamdan ayrılmamak için ona doğru yaslandı. Monica'nın ince fiziği gıdasızlıktan kaynaklanmıyordu, Trent'in ağzını sulandırmaya yetecek kıvrımları ve zinde bir bedeni vardı.

Külotu sutyenine uymasa da olurdu. Güneşte yanmış teninin kokusu, dilindeki hafif tuz tadı Trent'in onu daha da çok istemesine sebep oluyordu.

Monica tepinerek şortunu çıkardı ve dirseklerine dayanarak doğruldu. "Senin sıran, Yalın Ayak. Şortun çok rahatsız görünüyor."

Trent lakabını sevmişti, çekici buluyordu.

Monica, Trent'in şortunu kalçalarından indirmesine yardım ederek gülümsedi. "Külot yok mu?"

"Külotlar kızlar içindir."

Monica kıkırdayarak tırnağını Trent'in kalçasında gezdirdi.

Trent'in tüm bedeni ürperdi ve Monica'ya doğru uzandı.

Monica duraksadı. "Prezervatif?"

Trent şortuna uzanıp cüzdanını çıkardı.

Monica soluk soluğa Trent'in tüm vücudunu okşadı. Onun elleri her yerinde gezinirken Trent başını arkaya attı ve gözlerini kapattı. Çok güzeldi. Monica son derece doğru geliyordu.

Monica doğrularak oturdu. Trent onun daha neyin peşinde olduğunu anlayamadan Monica'nın dilinin ucu araştırmaya başlamıştı. "Tanrım." Eliyle Monica'nın başının arkasını tuttu. Bu ilk seferleri olduğu için daha centilmence davranmalıydı ama Monica'yı itemiyordu. Monica'nın sıcaklığıyla Trent aniden sona ulaşma arzusunu bastırarak onun dokunuşunun hazzına odaklandı.

Bir lise öğrencisiyken okulda açık tribünlerin arkasında bir kızla ilk kez birlikte olduğundan beri kendini hiç bu kadar hazır hissetmemişti.

"Dur, Monica," dedi Trent. Nefes nefese kalmıştı.

Monica hafifçe çekilerek onu bıraktı ve Trent'in gözlerinin içine bakıp gülümsedi.

"Sorun ne, Yalın Ayak? Senin için çok mu fazla?"

Trent onu yeniden yere yatırdı, dizini baldırlarının arasına sıkıştırdı. Monica'nın nemli kuytularına değerken "Sensiz olmaz," dedi.

Parmağıyla Monica'nın külotunun kenarını yakaladı, meleği, beyaz ışığı dokunuşu için çoktan hazırdı. Pembe külot mağara zeminiyle buluştu ve Monica Trent'in cüzdanına uzandı.

Trent gülerek Monica'nın prezervatifi bulmasına yardım etti. Monica'nın bacaklarının arasına yerleşirip iyice eğildiğinde Monica sabırsızca, "Lütfen, Trent," diye yalvardı. Oysa Trent

dudaklarını ele geçirdi ve onu kıpırdanmaya başlayana kadar öptü. Monica'nın eli bedenlerinin arasına girip onu arzuladığı yere yerleştirdiğinde Trent nefes alamaz haldeydi.

Monica'nın her zaman soğuk görünen gözlerinin soluk mavisi mağaranın loş ışığında erimişti. Monica ona daha fazla yer açtı ve tüm hazzı içine aldı.

"Çok güzel," diye mırıldandı Trent.

Güzeldi. Monica da öyleydi.

Monica'nın elleri Trent'in kalçalarına uzandı, onu kendine bastırdı. Yavaş bir ritim, sakin bir tempo yoktu. O an tutkunun nihai hedef dışındaki tüm düşünceleri alıp götürdüğü andı. Trent onu sertçe öptü ve Monica'nın bacaklarının sırtına dolandığını, iyice sıktığını hissetti. Nefeslerinin hızlı ve kesik sesi tempolarıyla uyumluydu. İçinde ve dışında onu iyice sarmalamıştı ve sonra Trent, Monica'nın nefesindeki değişikliği duydu.

Sona iyice yaklaşmışken kendisini yine tuttu ve kadının derinliklerinden asla çıkmak istemediğini hissetti.

Monica adını haykırıp bedenine sıkıca sarıldığında kendini serbest bıraktı ve sıcaklığının kadının içine yayılmasına izin verdi.

Cennetin tadı böyle olmalıydı.

On Üçüncü Bölüm

Monica eskiden ablasıyla ve arkadaşlarıyla yaptığı ve cinsellikle içeren uzun sohbetleri hatırladı. İlk seferinde mükemmel olacağını tahmin etmişti. Aslında ilişkiye girmenin ilk seferinde acı verici olabileceğini belirtmişlerdi... Fakat doğru kişiyle iken duyulan acı çok az olurmuş ve kısa süre sonra acıyı zevk izlermiş.

Amma da saçmalık! Acı, "üstümden kalk lanet olası" dedirtecek kadar güçlü olan acı ilk seferde pislikten başka bir şeye dönüşmemişti. İlk sevgilisi Andrew sevişme sanatında pek deneyimli sayılmazdı. Neredeyse başlamadan bitmişti. Monica'nın lise son sınıftan sonraki yazında olmuştu. Bekâretlerini on ile on birinci sınıf arasında kaybeden arkadaşlarının çoğunun aksine Monica bekâretinden vazgeçmek için acele etmiyordu. Jessie'nin okuldayken hamile kalmış olmasının ve Monica'ya sürekli buna değmeyeceğini söylemesinin de katkısı vardı elbette. Jessie, Danny'yi gördüğü ilk andan itibaren çok sevmiş olabilirdi, fakat tek başına çocuk büyütmek sürekli mücadele gerektiriyordu. Monica cinsellik olayına girmeden önce okulu bitirmesinin ve bir hayat planı geliştirmesinin gerektiğini anlamıştı.

Andrew onunla kalmamıştı, ne büyük sürprizdi ama... Ve aylarca başka bir fırsat çıkmamıştı. Andrew'le sevişmeden çok önce doğum kontrol hapı kullanmaya başlamıştı ve hemşirelik

okulundaki ilk döneminden sonra bir kez bile prezervatifsiz ilişkiye girmemişti. Sonraki deneyimi stajyer bir doktorla olmuştu. Monica onunla birlikte olurken adamın çapkın olduğunu biliyordu. Bu durum onu biraz olsun rahatsız etmemişti. Sevişmekle ilgili onca yaygaranın neden kaynaklandığını bulmaya kararlıydı. Ona bunu bir bakışıyla kadınların külotlarının arzuyla ıslanmasını sağlayan birinden daha iyi kim gösterebilirdi? Adam çekiciydi, tatlı dilliydi ve yatakta Monica'nın devam etmesini sağlayacak kadar yetenekliydi.

Sonunda stajyer doktoru hayatına devam etti... Belki de devam eden Monica'ydı. Sevgilileriyle arasına hep mesafe koydu, onlarla yatak odası dışında pek görüşmedi... Çapkın olarak nam salanlar neden illa erkekler olmalıydı ki?

Serüvenlerinin bir tanesinde bile sevgilisinin üstünden inip kendi kendine, "İşte *bu* herkesin bahsettiği şey," diye düşünmedi.

Şu ana dek.

Trent'in yaşattığı orgazm bedenini stratosferde bir yere fırlatmıştı ve onu ancak NASA geri getirebilirdi.

"Yüce Tanrım, Yalın Ayak, *bunu* tekrar yapmalıyız."

Trent'in solukları henüz düzelmemişti ve boynuna gömdüğü başını Monica'ya bakmak için kaldırdı. Kendinden memnun bir gülümseme tüm yüzüne yayıldı.

Buz Kraliçesi'nin içindeki bir şeyler erimeye başlamıştı.

"Hemen mi?" diye takıldı Trent.

Monica, Trent'in sırtını tırmaladı ve parmak uçlarına kum geldiğini fark etti. "Dinlenmene izin vereceğim. Belki yüzdükten sonra."

"Ne kadar da naziksin," dedi Trent gülerek. Yana dönerek Monica'yı da kendine çekti. *Lanet olsun, bu inanılmazdı,* der gibi uzun bir nefes verdi.

"Biliyorum, değil mi?"

Trent karşılık olarak Monica'nın başının üstünü öptü.

"Kumu bile... Pek fazla önemsemedim." Her yeri kum kaplıydı. Trent'in dokunduğu her yerde tenine kum yapışmıştı.

"Kum berbattır."

Monica, Trent'in çenesini öperek ondan birkaç santim uzaklaştı. Bedeni enerji doluydu ve hareket etme ihtiyacı hissediyordu. "Yüzmeye ne dersin? Kumlardan temizlenmeye?"

Trent ellerini başının arkasına koydu, Monica'nın iç çamaşırına uzanmasını izledi. Yüzündeki tebessüm bir an olsun düşmedi. Onu durdurarak, "Çok güzelsin," dedi. Trent'in bakışı biraz sinir bozucuydu. Söylemek istediği ama söylemediği başka bir şey var gibiydi.

Monica elini onun bacağına koydu. "Sen de çok çekicisin, Yalın Ayak."

Bunun üzerine Monica'ya uzanarak onu öptü. Trent geri çekilirken sutyeni Monica'nın parmak uçlarından çekip kenara attı. "Buna gerek yok." Ayağa kalkarak Monica'yı da yanında götürdü. "Bir daha ne zaman bir kumsalda çıplak dalma şansı yakalayabilirsin?"

Monica bir teşhirci olduğunu düşünmüyordu, ama utanmıyordu da. Gülümseyerek, "Zemin insanın sırtını acıtıyor. Arkada kalan bir dahaki sefere altta olur," dedi. Daha sonra arkasını dönüp koştu.

Trent onu suyun kenarında yakaladı ve belinden tuttu. Birlikte suya düştüler.

Monica saçındaki suları silkeleyerek ve gülümseyerek su yüzeyine çıktı. Trent onu tutarak daha derine çekti. "Hiç adil değil. Suya aynı anda değdik."

"Pek sayılmaz. Önce benim ayaklarım suya girdi."

Monica, Trent'in yüzüne su sıçrattı. "Şımarık."

Bellerine kadar suya girdiklerinde Trent, Monica'yı kendine doğru çevirdi. Kadın, bacaklarını onun beline dolayıp bedenini serbest bıraktı. Arkaya doğru eğilip kollarını iki yanına bırakarak suyun bedenini okşamasına izin verdi. Trent onu sıkıca tutuyordu, çıplak bedenini süzüyordu. Parmak uçları Monica'nın göğüslerini buldu ve okşadı.

"Hayat bu işte. Sonunda burayı neden sevdiğini anlıyorum."

"Karayipler'in ılık suları, güzel bir kadın."

Güneşin gözlerini almasına engel olmak için Monica'yı döndürdü. "Kadınları buraya sık sık getirir misin?"

"Senin ilk olduğunu söylesem bana inanır mısın?"

Ah, evet... Buzlar eriyordu. "Bana yalan söyleyen biri gibi görünmedin."

"Asla yalan söylemem."

"Küçük beyaz yalanlar bile mi? Hani aslında iyi olmadığında iyiyim dediğin türden yalanlar."

"Aslında..."

"Veya aramayacağını bildiğin halde arayacağını söylediğin türden." Monica onu zarflıyordu ve bunu yaptığı için kendine küfrediyordu. İkisinin ilişkisi geçici bir şeydi. Farklı yerlerde, farklı hayatlar yaşıyorlardı.

Trent ona sarıldığında eriyen içten gözler biraz sertleşti. "Eğer birine arayacağımı söylersem ararım. Oyunları sevmem."

Bir dalga ikisini birden yakalayarak Monica'nın başının üstünden geçti. Trent yüzünü sudan çıkardı. Monica bacaklarını Trent'in belinden çözerek yanında doğruldu. "Oyunlardan ben de hoşlanmam," dedi. "Burada ne yaptığımızı ikimiz de biliyoruz... Şimdi—"

Trent, "Tam burada ve tam şu anda," diyerek cümlesini onun için tamamladı. Bunu düşünmek Monica'yı üzüyordu.

Trent'in dudaklarındaki tuz kısa bir öpücükle Monica'nın dudaklarıyla buluşmadan önce gözlerinden bir gölge geçti. Monica en azından yerini biliyordu. O anda olduklarından farklı bir ilişkileri olabilirmiş gibi davranmanın anlamı yoktu.

"Peki, California, sana şu üstteki pozisyon için ikinci bir şans vermeme ne dersin?" Trent onu yüzünde Monica'nın hoşlandığı kadar parlak olmayan bir tebessümle kendinden ayırdı.

"California mı?"

"Sen bana Yalın Ayak deyip duruyorsun. Benim de bir şey bulmam lazımdı."

Monica'nın hoşuna gitmişti. "Dinliyorum."

Trent kıyıdaki bir lagünün ortasında duran bir kayayı başıyla işaret etti. "Kayaya ilk gidip dönen kazanır."

Monica başını yana eğdi. "Oyunlardan hoşlanmadığını söylemiştin."

"Dostça müsabaka, oyun değil. Hatta sana avans vereceğim."

"Ne kadar?"

"Bilmiyorum. On, dokuz, sekiz..."

Monica suya dalıp ayaklarını çırptı. Kayaya önce o ulaştı, fakat Trent hemen arkasından hızla geliyordu. Faydasızdı. Trent daha güçlü bir yüzücüydü ve daha hızlı bir koşucuydu. Monica sahile ulaştığında Trent kayaya varmıştı ve nefessiz kalmış görünmüyordu. "Adil değil. Kendi sahanın avantajını kullandın." Monica kendini çocuk gibi hissediyordu, dünyayı umursamayan çıplak bir çocuktu.

Trent ona uzandı ve Monica elinden sıyrıldı. Kovalamaca devam etti. Monica ondan hızlı, beklenmedik manevralarla kaçmayı başarırken ikisinin de ayaklarından havaya kumlar

sıçrıyordu. Trent onu mağaraya doğru köşeye sıkıştırdı. Monica gülerek içeri girdi.

Kovalamaca eğlenceliydi, fakat yakalanma kısmı çok daha iyiydi. Mağaranın içinde su birikintisinin etrafında koştular. Monica dışarı kaçmayı düşündü ama içeride kalması daha güzel bir ödül getirebilirdi. Eğer Trent'le geçireceği zaman kısıtlıysa bu zamanı boşa harcamaya gerek yoktu.

Monica mağaranın ağzında durdu ve derin bir nefes aldı. "Bir beyefendi ikinci kez altta olmamı istemezdi."

Trent ellerini havaya kaldırdı. "Teslim oluyorum. Üstte olabilirsin."

Monica ona doğru bir adım attı. "Çok kolaysın."

Yer sarsılmaya başladığında ikisi de gülüyordu.

Sarsıntı ikisini de yere devirdi.

Trent neler olduğunu hemen anladı. Bu, arkanı dönüp uyumaya devam edebileceğin türde bir deprem değildi; bir uçağın bir binaya çarpmasına yol açacak gürültülü bir sarsıntıydı. Mağaranın içindeki gürültü yüzünden ayağa fırladı. Bir yerlerde bir şeyler düşüyordu. Depremden önce girişin yanında duran Monica'yı gördü. Monica yerdeydi ve kayalar üstüne düşüyordu.

Monica çığlık attı. Trent gücünü toplayıp yanına koştu. Yer sallanmaya devam ediyordu.

Dışarıdan sızan ışık gürültülü bir çatırtıyla kayboldu. Trent'in görebildiği tek şey düşen kayaların Monica'ya isabet ettiğiydi.

Yanına vardığında onu düşen kayalardan kaçırmak için ayağa kaldırmaya çalıştı. Monica dehşet dolu gözlerle onu omuzlarından yakaladı. Trent onu çektiğinde ise çığlık attı.

Monica'nın sağ bacağı bir kayanın altına sıkışmıştı.

Ortalık sessizleşti.

"Sorun yok," dedi Trent. "Ben buradayım." Monica'nın tepesindeki kayadan parçalar dökülmeye devam ediyordu. Küçük bir sarsıntıyla...

Trent kararan mağaraya bakındı, içeriye sadece tepedeki açıklıktan ışık sızıyordu, Monica'yı sıkıştıran kayaya uzandı. "Kıpırdayamıyorum," diye bağırdı Monica.

Trent kayanın altındaki kanın ilerisine bakıp Monica'nın bacağını iki eliyle kavradı. Bacağını çektiğinde birkaç metre ileride taşlar döküldü.

Monica elleriyle yüzünü örttü. Trent daha fazla kayanın ona çarpmasını engellemek için üstüne eğildi.

Etraflarındaki tozlar çökünce Trent kadının ellerini yüzünden çekti. "Dinle. Kazacağım. Kayayı kaldırdığımda bacağını itmek zorunda kalacaksın." Elbette, Trent kayayı kaldırabilirse.

Monica'nın gözleri dökemediği yaşlar yüzünden nemliydi. "Büyük bir depremdi, Trent. Artçı bir sarsıntı..."

Kaçınılmazdı. Trent de biliyordu.

Trent kadının bacağının çevresini deli gibi kazdı. Bacağın kumda kıpırdadığını hissettiğinde kayanın tekrar çökmesini engellemek için dayandı.

"Pekâlâ, kayayı tekrar deneyeceğim. Hazır mısın?"

Monica başıyla onayladı, dirseklerinin üstünde doğruldu ve sağlam bacağını büktü.

"Bir, iki, üç." Trent kayayı kaldırmaya çalıştı. Sırtı mahvolmuştu, kolları yanıyordu ama kaya kıpırdamıyordu.

Denemeye devam etti, alnından ter süzülüyordu.

Monica elini uzatarak onu durdurdu. "Hareket etmeyecek. Kazmamız gerek."

Monica elinden geldiğince doğrularak oturdu ve bacağının etrafındaki kumu kazmada Trent'e yardım etti. Adam onun çektiği acıyı düşünmek bile istemiyordu. Monica'nın baldırından kan damlıyordu ve ayağının geri kalanını kayanın altında göremiyordu.

Kazdıkça kaya da Monica'nın bacağına ve deliğe doğru indi. Kaya hareket ettiğinde Monica iki kez çığlık attı. Trent kazmaya devam etti. Monica'yı kurtarmaya yaklaştıklarını hissettiği anda artçı bir sarsıntı meydana geldi.

Mantığın yerini dehşet aldı ve Trent kayalar tekrar düşmeye başlayınca Monica'nın bacağını kazmış olduğu yere itti. Monica'nın parmak uçlarını gördü ve onu çekmek için omuzlarına uzandı.

Monica çığlık attı.

Trent mağaranın ağzının birkaç metre uzağında kucağında Monica'yla yere çöktü.

Monica'nın sıkıştığı yer kayalarla dolmuştu.

Trent ona sarıldı, ikisi de kıpırdayamayacak denli şoktaydı.

Ancak Monica inleyince Trent onu bıraktı.

"Geçti. Güvendesin." Ancak yine o kadar emin değildi. Bir mağaradaydılar ve tonlarca kaya onları dış dünyadan ayırıyordu. Mağaranın dik duvarları yüzünden tepeye tırmanıp dışarı çıkamazdı ve Monica tırmanmak bir yana, yürüyebilecek halde bile değildi.

"Beyaz yalanları o konuda iyi olan birine sakla, Yalın Ayak."

Trent ona tekrar sarıldı ve Monica'nın titrediğini hissetti. İkisi de kum ve toprak içindeydi ve Trent henüz bacağının durumuna bakmamıştı. Monica'nın altından çıkarak hasarı görmeye çalıştı.

Trent daha bakmadan Monica, "Kırılmış," dedi.

"Emin misin?" Trent bakarak bir şey anlamamıştı. Kayanın düştüğü yerde derin bir kesik vardı ve hızla şişiyordu. Ancak olmaması gereken yerde çıkıntı yapan bir kemik görünmüyordu... Bu iyi bir şey olmalıydı.

Monica arkalarındaki su birikintisine baktı. "Yaradaki pisliği temizlemeliyim."

Trent onu elinden geldiğince yavaş bir şekilde kaldırdı ve gölcüğün yanına oturttu. O gün için hazırladığı çantayı buldu, neyse ki çanta mağaranın dışında değildi. Çantadan havluları çıkardı. Özenle ve yavaşça Monica'nın yarasının yüzeyindeki tozu temizlemesine yardım etti. İkisinde de çizikler vardı, fakat Monica'nın bacağındaki hariç ikisinin de yaraları pek derin değildi. Bir süre sonra Monica havluyu Trent'in eline tutuşturup arkasına yaslandı. "Gerisini sen yapmalısın."

"Gerisini mi?"

Monica yutkundu. "Geri kalanını temizle." Bunu söylerken bile Monica'nın benzi atmıştı.

"Canın yanacak."

"Yapılması gerek."

"Emin misin?"

"Sen çığlık atmazsan ben de atmayacağım." Monica espri yapmaya çalışıyordu, fakat Trent canının yandığını biliyordu.

Yapabilirim. Gölcükteki suyla havlunun ucunu temizledi. "Dayan."

Monica Trent'in omzuna tutundu.

Trent işini bitirdiğinde derisinde tırnak izleri oluşmuştu ve Monica bembeyaz kesilmişti. Biraz zaman aldı, fakat Trent onu kısa süre içinde temizlemeyi ve giydirmeyi başardı. Monica'nın

sırt çantasında küçük bir bant ve üç tane sargı bezi vardı. "Bunlar olmadan evden dışarı adımımı atmam," dedi Monica.

Adaya geldiğinden beri enfeksiyon önleyici profilaktik antibiyotikler alıyordu, o yüzden endişelerinden biri azalmıştı.

Sadece bir tanesi.

Trent Monica'yı plaj battaniyesine yerleştirene kadar ikisi de gerçekler hakkında tek kelime etmedi.

"Şimdi ne olacak?"

Trent cep telefonunu cebinden çıkardı.

"Şebeke yok."

Monica'nın yüzündeki ifade değişmedi. "Burada çekeceğini zaten düşünmemiştim. Reynard'a nereye gideceğimizi söyledin mi?"

Trent başını salladı. "Eve dönmediğimizde bir terslik olduğunu anlayacaktır."

"Klinik personeli Walt'u arayacaktır."

Trent, Monica'nın yaslanması için duvar ile Monica'nın arasına geçti. "Biraz yiyeceğimiz var. Suyumuz."

Monica başıyla onayladı.

"Birileri bizi bulacaktır."

Birileri bulacaktı. Sormadıkları soruysa ne zaman bulacakları idi.

On Dördüncü Bölüm

Kıpırdamazsam... Nefes almazsam. Ne yaparsa yapsın Monica'nın bacağı çok acıyordu ve bundan kaçışı yoktu. Birkaç gün yetecek altı tane ibuprofen ile antibiyotiği vardı ama muhtemelen asıl ihtiyacı olanlar elindekiler değildi. Göletteki su temizdi ama Trent de Monica da o sudan içmenin iyi bir fikir olduğunu sanmıyordu. En azından hemen olmazdı.

Gece olduğunda ve tepedeki ışık solmaya başladığında Monica, Trent'e, "Şu söylemeye karşı olduğun beyaz yalanlar var ya?" dedi.

"Evet?"

"Aksini düşünsen bile iyi olacağımızı söylemene ihtiyacım var." Monica hayatı boyunca pek fazla korkmamıştı. Bu ise korktuğu nadir anlardan biriydi. Ya onları kimse bulmazsa? Yiyecekleri tükenince ne yapacaklardı?

"Arabam yolda duruyor. Biri fark edecektir."

Monica ona yolun ıssız göründüğünü hatırlatmak istemedi. Ayrıca adalılar bugünlerde oynaşacak yer arayacak durumda değildi. Çoğu sadece hayatta kalmaya çalışıyordu.

"Bu deprem ilkine kıyasla nasıldı?" diye sordu Monica.

Trent'in rahatlatıcı sesi Monica'nın kulağına, "Söylemesi zor," dedi. "Evimde çok fazla gürültü oldu ama duvarlar çökmedi."

Monica'nın gözleri mağaranın karanlığına alışıyordu, fakat girişi görmek yine de imkânsızdı.

"İlk deprem buradaki kayaları yerinden oynatmış olabilir. Bu kez düşmelerini kolaylaştırmıştır." En azından Trent'in sözleri Monica'nın kulağına iyi geliyordu.

Trent Monica'nın yanında kıpırdanınca Monica doğruldu. "Uzanman gerek. Sırtındaki duvar rahat değildir."

"Otursam uyanık kalırım."

Monica karanlıkta Trent'in yüz ifadesini göremiyordu. Onu rahatlatmayı umarak elini göğsüne koydu. Trent'in sesi sıkıntılıydı ve tüm bedeni kaskatı kesilmişti. "Uyumayı deneyebiliriz. Reynard eve dönmediğini fark ettiğinde bile kliniğin doktorları haberdar etmesi ve birilerinin bizi gerçekten aramaya başlaması zaman alacaktır. Arabanı karanlıkta kimse fark etmeyecektir."

Trent iç çekerek duvardan ayrıldı. Monica bacağını sırt çantasının üstüne koymuştu, Trent rulo yaptığı bir havluyu yastık olarak kullandı. Monica ise Trent'in omzunu kullandı.

Trent'in göğsüne yerleştiğinde kırık bir bacakla mağarada geçireceği bir gece için olabildiğince rahatlayarak gözlerini kapatmayı denedi.

Adamın da onun kadar uyanık olduğunu anlayabiliyordu.

"Aslında," diye fısıldadı Monica, "depremden ve duvarın üstüme çökmesinden önce gerçekten iyi vakit geçiriyordum."

Trent'in göğsü sessiz kahkahasıyla gürledi. "Bir kıza nasıl iyi vakit geçirteceğimi bilirim."

"Bu çılgın haftaya ait güzel hatıraların mümkün olabileceğini sanmazdım."

"Oysa şimdi sırf seni kendime istedim diye bir mağarada sıkışıp kaldın."

Monica, Trent'in kendinden bahsederken kullandığı ses tonundan dolayı yüzünü buruşturdu.

"Hey." Parmağıyla Trent'in göğsünü dürttü. "Ben de seni kendime istedim. Bunun olabileceğini bilmenin imkânı yoktu."

"Sabah bu söylediklerini hatırlatacağım."

Monica ona doğru kıpırdandı ve tıslayarak bacağını itti. Şu ağrı kesiciden hemen iki tane almak istemediğine emin misin?"

Monica hiçbir şeyden emin değildi. "Acıya dayanamaz hale gelene kadar bekleyeceğim."

Trent'in eli Monica'nın saçını, sonra kolunu okşadı. Ritmik hareketi Monica'nın gözlerini kapatmasını sağladı. Trent'in kulağına üç kelime mırıldandığını duydu.

"Özür dilerim, Monica."

Monica uykuya dalmadan önce, "Senin hatan değil," diye fısıldadı.

Telefon çaldı ve Jessie'yi rüyalar âleminden çıkardı. Yanında yatan Jack yatağın kendi tarafında duran telefona uzandı.

Jessie odanın karşı duvarındaki dijital saate baktığında saatin sabah 4:23'ü gösterdiğini gördü. Gecenin... Veya günün bu saatinde telefon asla iyi bir sebepten çalmazdı.

Jack telefonu, "İyi bir şey olsa iyi olur," diyerek açtı.

Jack susarak arayan kişiyi dinledi. "Ben eşiyim."

Jessie uzanarak lambayı açtı. Jack gözlerini kocaman açarak yatakta oturuyordu. Jessie'ye baktı ve yüzü asıldı.

Jessie telaşlandı. "Sorun ne?"

"Ah, şey." Jack elini kaldırarak Jessie'ye beklemesini işaret etti. "Aramadı mı? Onu en son ne zaman görmüşler?"

Monica!

Jessie'nin boğazı panikle düğümlendi. Tırnaklarını Jack'in bacağına geçirdi. "Monica mı?"

"Bekleyin," dedi Jack hattaki kişiye. "Monica dün gece kliniğe gitmemiş. Onu ve Trent'i dün öğlenden beri gören olmamış."

Jessie'nin ağzı açık kaldı. "Ne? Monica öyle bir şey yapmaz."

Jack dikkatini telefona geri çevirdi. "İkinci bir deprem olduğundan haberim yoktu," dedi arayan kişiye.

Bir deprem daha mı? Monica kayıp mı? Jessie örtüleri iterek yataktan kalktı. Şifonyerinin yanındaki çantasını buldu ve çantanın ön gözünden telefonunu çıkardı. Monica'nın numarasını aradı ve telefonun çalışını dinledi. "Hadi, Mo. Aç şunu."

Çağrısı Monica'nın neşeli sesinin arayan kişiye mesaj bırakmasını söylediği sesli mesaja düştü. "Monica? Lanet olsun, Mo neredesin? Bu mesajı alır almaz beni ara. Beni duyuyor musun? Mo?" Telefonu kapatırken Jessie'nin eli titriyordu.

Jack arkasından gelerek omuzlarını tuttu.

"Ne olmuş? Monica nerede?"

Jack başını salladı. "Arayan kişi doktorlardan biriydi. Ben oradan ayrıldıktan kısa süre sonra Trent'in evine uyumaya gitmiş. Sekiz saat önce kliniğe dönmüş olması gerekiyormuş. Gelmeyince klinikteki hemşire hastanedeki takım liderine mesaj bırakmış."

"Trent'in evine bakmışlar mı?"

"Orada değillermiş. Trent'in bir arkadaşı öğlen çıktıklarını ve geri dönmediklerini söylemiş. Artçı sarsıntıdan sonraki telaşın içinde gece yarısına kadar kimse onları aramayı akıl edememiş."

"Monica öylesine çekip gitmez. Aşırı sorumluluk sahibidir. Ah Tanrım, Jack. Onu bulmalıyız."

"Onu bulacağız. Şşş, her şey yolunda."

Ancak hiçbir şey yolunda değildi. İsterseniz kardeş içgüdüsü diyebilirsiniz ama Jessie kardeşini tanırdı ve Monica ancak yarı ölü haldeyse işten izin alırdı. İşe gitmemek mi? Aramamak mı?

Jack, Jessie'ye sarılmayı bıraktı. "Giyin. Pilotu ve bizimkileri arayacağım."

Jessie başıyla onayladı, giyinme odasına girdi ve eline geçen ilk şeyi aldı.

Monica uykusunda inliyordu ama uyanmadı. Trent gözlerini her seferinde sadece birkaç dakika kapatıyordu. Tepelerinden gelen dış seslere kulak kabarmıştı. İlk ışıkla beraber mağarayı biraz daha araştırmayı planlıyordu. Belki de deprem, çıkışı olan bir geçit daha açmıştı. Bir yerlerden serin hava geliyordu ve kesinlikle tepelerinden değildi. Aslında ılık hava sadece mağaranın tavanından geliyordu. Tepelerindeki bitki yapraklarından göledin içine sürekli damlayan su resmen bir işkenceydi. Her damlayla hayatta kalma şanslarından bir saniye daha eksiliyor gibiydi. Trent Monica'nın ihtiyaç duyduğu beyaz yalanlardan söyleyebilirdi, fakat aklından sürekli cehennem senaryoları geçiyordu.

Arabası ana yolun dışında duruyordu. Lagün ve mağarayı bilen çok az ziyaretçi vardı. Cennetten bu küçük parçayı ona gösteren kişi Reynard değildi ve arkadaşının buranın varlığını bilip bilmediğine dair en ufak fikri yoktu. Trent bölgenin hava-

dan görünüşünü gözünde canlandırdı. Cipinin yumuşak tepesi güneşte yansıma yapmazdı ve siyah rengi göze çarpmayabilirdi. Mağaranın dışındaki kumsal el değmemiş gibi duruyordu. Müstakbel kurtarıcılarına işaret verecek renkli bir havlu bile bırakmamışlardı.

Monica'yı buraya getirirken aklından ne geçiyordu?

Seks. Aklından geçen buydu. Sarışın meleğiyle sevişerek yalnız vakit geçirmek.

Monica'nın uykudaki haline baktı. *Yatıyoruz ve yalnızız.* Durum bu kadar vahim olmasaydı gülerdi.

Monica uykusunda tekrar inledi, bu kez fırlayarak uyandı. "Aman Tanrım!"

"Şşş." Trent, Monica'nın korkularını yatıştırmaya çalıştı.

Uyanırken Monica'nın bedeni gerildi. Trent yüzünü göremiyordu ve onun gözlerinde kendi korkuları görülmediği için minnet duyuyordu.

"Rüya değilmiş," dedi Monica.

"Şşş, yakında güneş doğacak." Karanlık, aşılması gereken bir sorun daha demekti.

Monica birkaç dakika sessiz kaldı, daha sonra omuzları titremeye başladı ve dudaklarından bir inilti kaçtı.

Trent'in içinde bir şeyler koptu ve kalan metanetini de kaybetmek üzere olduğunu hissetti.

"Ne oldu?" Ne olmadığı muhtemelen daha doğru bir soru olurdu.

"Ben- ben tuvalete gitmeliyim," dedi Monica boğuk bir sesle.

"Ah." Monica'yı böylesine basit bir şey için üzüntülü görmek onun ne kadar kırılgan olduğunu görmesini sağladı. Şimdiye dek Monica'nın bu tarafını görmemişti.

Trent doğruldu, Monica'nın oturmasına yardım etti, mağarayı aydınlatmak için telefon ekranının ortam ışığını kullanmak üzere telefonunu açtı. Işığı Monica'ya doğru tuttuğunda Monica başını çevirdi. "Hey." Trent parmağını Monica'nın çenesinin altına koyarak gözlerine baktı. "Sorun yok."

"Utanç verici."

"Her gün başkalarına yardım eden hemşire mi söylüyor bunu?"

"Hasta olmayı sevmiyorum."

Trent, Monica'nın yüzündeki karamsar ifadeyi yumuşatmaya çalışarak güldü. "Rol değiştirmece oynayalım. Nasıl yapmalıyız?"

Monica mağaraya bakındı. "Bir süre daha burada kalacağımızı var saymalıyız." Karanlık bir köşeyi işaret etti. "Duvara tutunabilirim."

Trent, Monica'nın gösterdiği yeri keşfe çıktı ve kumu ayakkabısıyla kazdı. Bir erkek olduğu için kendini daha önce hiç o kadar mutlu hissetmemişti. Monica'nın yanına döndü ve cep telefonunu ona verdi. "Yolu aydınlatırsın."

Trent onu olabildiğince dikkat ederek kaldırdı.

Monica inlemeye devam ediyordu.

"İyi misin?"

Monica başıyla onay verdi, fakat baş sallaması bile gerçekçi değildi.

Trent karşı tarafa geçip onu tek bacağı üstünde yere bırakana kadar her adımını dikkatle attı. Monica yaralı bacağını kaldırmıştı.

"Şimdi ne yapabilirim?"

"Ben hallederim." Monica bir elini duvara yaslayarak telefonu Trent'e verdi.

Trent kalıp onu tutsa mı yoksa Monica gerçekten onsuz başarabilir mi emin değildi ve kadını bırakırken tereddüt etti.

"Bırakabilirsin. Erkeklerin aksine kızlar yalnız işer."

"Emin misin?"

"Eminim, Yalın Ayak."

Trent onu bıraktı ve yavaşça çömelmesini bekledi.

Monica oturmuyordu.

Trent arkasını döndüğünde ise Monica boğazını temizledi. "Şey, bakmadan ışığı bu tarafa tutabilir misin?"

Trent birkaç adım uzaklaşarak telefonu Monica'ya doğrulttu ve bekledi.

"Konuş benimle. Fıkra anlat... Herhangi bir şey. Sen dinlerken yapamam."

Trent karanlıkta gülümseyerek aklına ilk gelen şeyi söyledi. "*Gilligan's Island* komedisindeki profesörün radyoyu nasıl çalıştırdığını hiç merak ettin mi? *Minnow* teknesinde pil istiflememişlerdi sonuçta."

Monica'nın tarafından bir kahkaha duyuldu. "Biri bana radyonun çalışmasını açıklayan bir bölüm olduğunu söylemişti ama hiç izlemedim."

"Ya sürekli bulmayı başardıkları kostümlere ne diyorsun?"

"Ya da Ginger'ın yüzünden hiç silinmeyen makyaja... Hey, Ginger. Yoksa köpeğine onun adını mı verdin?"

"Evet. Sanırım asırlık soruyu cevapladım, Ginger veya Mary Ann."

"Sence Mary Ann Profesörle mi yoksa Gillian'la mı sevgiliydi?"

"Genel kanıya göre Gillian."

"O halde Profesör de Ginger'a kalıyor."

Trent başını salladı. "Bence Profesör homoydu."

Monica karanlıkta güldü. "Ah, bilmiyorum. Gözleri sürekli kadınların üzerindeydi. Ayrıca, belki de Ginger ile Skipper birlikteydi."

"İğrenç."

Monica kıkırdadı ve sesi Trent'in içini ısıttı. "Tamam. İşim bitti."

Trent telefonu Monica'ya geri vererek onu kucağına aldı. "İyi ki doksan kilo değilim, hı?"

"Senin kilondan daha fazlasıyla üst göğüs çalışması yapıyorum."

"Ah, şu anda böbürleniyorsun."

Trent onu battaniyeye oturttu ama Monica omuzlarını sıkınca onu bırakmadı. Telefonun ortam ışığı ona Monica'nın acı seviyesiyle ilgili gereken kanıtı sunmuştu. Monica gözlerini sımsıkı kapatmıştı ve dudağını ısırıyordu. "Şu ağrıkesiciler nerede?"

Monica sıktığı dudaklarının arasından, "Sırt çantamda," dedi.

Trent telefonu elinden alarak eşyalarını karıştırdı ve sonunda içinde ilaçlar bulunan kilitli bir poşet buldu.

"Hangileri?"

"Turuncu olanlar."

Trent hapları poşetten çıkarıp bir şişe suyla birlikte Monica'ya verdi. Monica ilacı karşı çıkmadan aldı ve sadece bir yudum içip su şişesini Trent'e geri verdi. "Teşekkürler."

Telefon tepelerindeki yarıktan ışık girmesi için daha bir saat olduğunu gösteriyordu. Trent Monica'nın yanına yerleştikten sonra telefonu kapattı, telefonun şarjını olabildiğince uzun süre muhafaza etmekte kararlıydı.

"Bence Bay ve Bayan Howell şanslı olanlardı." Trent sohbete devam etti. "Bir adada mahsur kalan evli ve mutlu çift."

"Bir sürü paraları vardı ve harcayacak yerleri yoktu."

"Onca nüfuza rağmen önemseyecek kimse yoktu."

"Hayatın gerçek anlamını ortaya koyuyor. Bense dizinin bir komediden ibaret olduğunu düşünürdüm. Otuz dakikalık anlamsız eğlence. Sanırım yanılmışım."

Trent parmaklarını Monica'nın kolunda gezdirerek ona hafifçe masaj yaptı.

"Çok iyi geldi," dedi Monica.

"Düşüncelerini bacağından uzaklaştırıyor mu?"

"Yardımı oluyor."

İşte Trent'in dudaklarında yine o gülümseme belirmişti.

"Sence bizi aramaya başlamışlar mıdır?" diye sordu Monica.

"Kesinlikle."

On Beşinci Bölüm

Jack onu gelmemesi için ikna etmeye çalıştı, fakat kardeşi Karayipler'in ortasında bir adada kaybolmuşken Teksas'ta kalmasının imkânı yoktu.

"Kalacak otel yok," diye karşı çıkmıştı Jack.

"Umurumda değil. Uçakta uyurum. Burada kalmayacağım."

Katie ile Dean küçük kızları Savannah ile Houston'a gelmişti ve Danny ile Gaylord'un çiftliğinde kalıyorlardı. Jessie'nin kayınpederi Gaylord'a Monica'nın kaybolduğu bildirilmişti, fakat kendisi iş için Tokyo'daydı. Planı aramalara yardım etmek için Jack'le Jamaika'da buluşmaktı.

Ayrıca Trent Fairchild'ın ağabeyleri vardı. Katie ile Jessie beraberce Fairchild erkeklerinin nerede yaşadığını çoktan öğrenmişlerdi ve Katie bir iş telefonu bulmayı başarmıştı. Jack yerel yetkililerle konuşarak Trent'in en büyük ağabeyi Jason Fairchild'ın telefon numarasını doğrulattı.

Jack'in Jason'ı araması o sabah aldıkları çağrı kadar zor geçmişti.

Jason ve Glen Fairchild Jamaika'ya doğru yola koyulmuştu, Jack ve Jessie ile hemen hemen aynı anda orada olacaklardı.

Pilot, Jack ile Jessie'ye inişe geçmek üzere olduklarını ve kemerlerini bağlamalarını söyledi. Jack, Jessie'nin yanına oturarak elini sıkıca tuttu. "Onu bulacağız," deyip durdu.

"Biliyorum." Jessie umudunu kaybedemezdi. Aksini düşünemezdi bile. Yine de ada camdan göründüğünde adanın pürüzlü kenarları çoğu kısmını yok eden tsunami dalgasının kanıtlarını gözler önüne serdiğinde umudunun küçük bir parçası içinden kopup gitti. Jessie şaşkınlıktan yutkundu ve uçak inerken camdan dışarı bakmakla yetindi.

Pilot uçağı durdurmadan ve kapı açılmadan önce Jack Jessie'ye dönerek başını ellerinin arasına aldı. "Bana bir konuda söz ver."

"Ne?"

"Sen veya çocuğumuz için bir tehdit oluşursa Roy'la burada kalacaksın."

"Ne tür bir tehdit?"

Jack, Jessie'nin bir tutam saçını gözlerinin önünden çekti. "Temizlik sorunları var ve hastalıklar yayılıyor... Ölüler yüzünden."

Jessie karşı çıkmak istedi. Bunun yerine, "O benim kardeşim, Jack," dedi.

"Ve onu bulacağız. Ama kendini onun için tehlikeye atmanı Monica da istemezdi. Bebeğimizin sağlıklı olmana ihtiyacı var."

Aniden, hamile kalmak için uygunsuz bir zamanmış gibi geldi. "Buradan onsuz ayrılmayacağız."

"Kesinlikle."

Jessie başıyla onayladı ve ikisi güvenli uçaktan çıktı.

Jason Fairchild onlarla kontrol kulesinin yanındaki pilot salonunda buluştu. Jessie, Jack'in adamla tokalaşmasını ve onu tanıtmasını izledi.

"Bu Monica'nın ablası ve eşim Jessie."

Jason, Jack'ten iki santim kadar uzundu, koyu renk saçları Jack'in saçları kadar karaydı ve bakışı yalnızca tedbirli olarak

tarif edilebilirdi. Jason, Jessie'ye doğru dönerek başıyla selam verdi ve tokalaşmayı atladı. "Daha iyi koşullarda tanışmayı dilerdim."

Yılın en yetersiz kalan ifadesi. "Buradan biriyle konuşabildiniz mi?" diye sordu Jessie.

"Yeni geldik. Havadan arama yapabilmemiz için Glen helikopterlerin durumuna bakıyor."

"Glen kardeşiniz mi?" diye sordu Jack.

"Öyle. Güvenlik görevlilerinden biri Reynard'ın son bilgileri paylaşmak üzere bizimle burada buluşacağını söyledi."

Jack elini saçında gezdirdi. "Yani bekleyecek miyiz?"

Jessie bundan hoşlanmamıştı. "Peki ya dün gece bizi arayan doktor?"

Jack cep telefonuna dönüp doktorun önceki gece verdiği numarayı aradı. "Dr. Eddy, ben Jack Morrison... Az önce geldik." Jack sustu ve o konuşurken Jessie de Jason da ona merakla bakıyordu.

"Tamam. Bir araç bulacağız. Hayır, biz size geliriz. Teşekkür ederim. Aramanızı söylememe gerek yok. Tamam. Hoşça kalın."

Jack telefonu kapatıp Jessie'ye yorgun gözlerle gülümsedi. "Hâlâ bir şey bilmiyor. Monica'nın dün rapor vermiş olması gereken klinikteymiş."

"Onu aramıyor mu?" *Nasıl olur da Monica'nın burada tanıdığı insanlar dışarı çıkıp onu aramaz?*

"Yetkililere haber verilmiş."

Yeterli değildi. Jessie itirazını dile getirmek üzereyken yanlarına bir adam geldi.

Jason tanıdık bir selamlamayla adamın elini sıktı. "Reynard. Lütfen elinde bir şeyler olduğunu söyle."

Reynard umutsuz gözlerle salona bakındı. "Oturalım. Size bildiklerimi anlatacağım."

Jack, Jessie'nin oturmayı hiç istemediği bir sandalye çekip onu oturttu, kendi de yanına oturdu.

Jason, Reynard'ı Trent'in bir arkadaşı ve adadaki yardım organizasyonu ile nakliyeye yardım eden kişi olarak tanıttı.

"Eşim ve benim evimiz ilk depremden sonra yıkıldı. Trent bizden ailemizi evine götürmemizi istedi. Adadan birkaç gün içinde ayrılacağını söyledi. Kiki ve ben dün öğlen gittik. Kız kardeşiniz," dedi başını Jessie'ye doğru eğerek, "Trent'le evindeydi. Dün gece işine döneceğini söylemişlerdi. Trent sonrasında eve gelecekti."

Jessie öne doğru eğildi. "Ne oldu?"

"Hiçbir şey. Onları ne gördük ne de onlardan bir haber aldık. Öğle yemeği ve birkaç eşya alıp gitmişlerdi."

Jason gözlerini kıstı. "Pikniğe mi gittiler?"

"Muhtemelen. Karımla ben, onları rahatsız etmiş olabileceğimizi düşündük..." Reynard erkeklerle bakışırken adamın sesi canlılığını yitirdi.

Jack iç çekerek Jessie'nin elini tuttu. "Sana Monica'nın Trent'in yanında heyecanlandığını söylemiştim."

"Tamam, pekâlâ. Anlıyorum, birlikte takılıyorlar. Trent onu... Takılmak... için nereye götürür?"

"Sorun da bu, Bayan Morrison, hiçbir yer yok. Oteller konuk kabul etmiyor. Trent onu sevgililerin gittiği bir yere götürmüş olabilir ama herhangi bir yerde olabilir."

"Herhangi bir yerde olamaz. Mahrem bir yer olmalı. Monica'nın vardiyası için kliniğe dönebileceği kadar yakın olmalı." Jessie ellerini ovuşturmaya başladı.

Reynard adamlara sırayla baktı. "Kliniğe giden yolu defalarca aradık, sonra da hastaneye döndük."

"Ve?" *Tüm yaptıkları bundan ibaret olamaz.*

"Herkes adadaki diğerlerini arıyor, Bayan Morrison—"

Jason elini masaya vurdu. "Yani bir arama ekibinin olmadığını mı söylüyorsun?"

Reynard'ın gözleri büyüdü. "Trent'in arkadaşları arıyor."

Jessie yalvaran gözlerle kocasına döndü.

"Düşüp boynunu kıracaksın." Lanet olası aptal adam ve duvara tırmanma fikri. Tutunacak kökler veya ayak dayanakları olmayan mağara duvarı.

"Denemeliyim."

"Ne yani, sonunda ikimiz de yürüyemeyelim diye mi? Bu ne işe yarayacak, Yalın Ayak?" Monica öfkeli bir duruş sergileyemediğinden yüksek ses tonuyla yetindi. Trent'in mağaranın tavanına ulaşmaya çalışırken düşüp lanet boynunu kırmasından için için ödü patlıyordu. "Sana yükseklik korkumdan biraz gerek, o zaman tehlikeyi anlardın."

Trent mağaranın duvarlarını araştırıyordu, başparmağını bir iki çatlağa sokmayı başardı ama tırmanacak başka yer yoktu. Monica'nın elinden gelen tek şey Trent'in kafese konulmuş bir aslan gibi mağarada dolanıp yukarı bir çıkış yolu aramasını izlemekti.

Güneş tepede yükselerek ikisine de mağarada sürünerek geçebilecekleri bir geçit olmadığını hatırlattı. Mağarada ikisinin de içmesi gereken altı santim derinliğinde ve bir buçuk metre genişliğinde bir su birikintisi vardı. Muhtemelen üzerlerindeki

bitkilerden süzülen sudan ibaret olduğundan suyun tadı çamur gibiydi. Kumun altında bir yerden boşalıyordu, güneş doğduktan kısa süre sonra sağanak yağmur yağmıştı ve gölede su dolduğu halde taşma olmamıştı.

Trent başka bir duvarı deneyerek, "Burada öylece oturamam," dedi.

"Ah, başıma kak tabii."

Trent ona mini etekle ve motorcu erkek arkadaşıyla evden çıkmaya çalışan bir genç kıza babasının bakacağı gibi öfkeyle baktı.

Bir şey söylemek yerine birkaç metre yüksekteki bir kaya çıkıntısına ulaşmayı denemek için koşarak sıçradı. Üçüncü sıçrayışında tutunmayı başardı ve çıkıntıda asılı kaldı. Monica bir sonraki hamlesini yapabileceği bir yer göremiyordu. Trent bir şey fark edip uzandı, fakat eli gevşedi ve pat diye yeri boyladı.

Monica yüzünü buruşturdu, fakat Trent tekrar denemek için sıçradı.

"Anlıyorum," diye bağırdı Monica. "Kahraman olmak istiyorsun. Ama ölü kahramanlar pek eğlenceli sayılmaz." Trent'in her sıçrayışıyla Monica'nın içi ürperiyordu.

Trent işe yaramayacağını neden göremiyordu? Üç dört metre tırmanmayı başarsa bile ondan sonra tutunacak bir şey yoktu. Hem de hiçbir şey.

Eğer düşerse...

Monica duvara doğru yaslandı, sırtından destek alarak yavaşça ayağa kalktı. Hareket ettiği için bacağına şiddetli bir acı yayıldı ve başı döndü. Bir an için kusacağını sandı. Bunun içmek zorunda kaldıkları su kötü olduğundan değil de acı yüzünden olmasını umuyordu.

Trent, Monica'nın ayağa kalktığını fark etmemişti ve halatı olmadan dikey bir duvara tırmanmaya çalışıyordu.

Monica duvardan destek alarak sağlam bacağıyla sekti. Trent'e aptalca davrandığını kanıtlamalıydı. *Lanet olası testosteronlu beyin.* Bir elini duvardan ayırmadan diğer eliyle yaralı bacağını tutmak için hemşire pantolonunu çekerek gözlerini kapattı ve tekrar zıplamaya çalıştı.

Zıplaması zaten şiddetli olan acısını dayanılmaz hale getirince, "Kahretsin!" diye bağırdı.

"Ne yapıyorsun?" Trent bir saniye içinde duvardan uzaklaşıp yanına gelmişti ve ellerini Monica'ya dolamıştı. "Ne halt ettiğini sanıyorsun?"

Monica'nın acıdan mı yoksa korkudan mı kaynaklandığını bilmediği gözyaşları gözlerini doldurmuştu. "Yalnız kalmaya alışıyorum, salak. Kendini öldüreceksin ve ben burada bir başıma kalacağım," dedi boğuk bir sesle. Tam o sırada ilk gözyaşı süzüldü. Monica ağlamaktan nefret ederdi. Ağlamak son derece faydasızdı. Hiçbir şeyi çözmezdi, karşılığında sadece baş ağrısı sunardı.

Yine de gözyaşları bir kez akmaya başladı mı onları durdurmanın imkânı yoktu. Monica'nın boğazından bir hıçkırık kaçtı ve Trent'in sert göğsünü yumrukladı. Trent ne kadar sinirli olduğunu anlamamış olabilir diye bir kez daha, "Salak," dedi.

Trent onu güçlü kollarıyla kaldırıp yeniden battaniyeye bıraktı.

Monica gözyaşlarını bir piknikteki istenmeyen karıncalarmış gibi silerek Trent'e bakmaktan kaçındı. "Salak," diye mırıldandı usulca.

Trent yanına çökerek öfkeyle nefes verdi. "Bir şeyler yapmak zorundayım, Monica."

"Bir şey yapabilirsin. Benimle konuşabilirsin; sırayla bağırabiliriz, bu sayede bizi arayan birileri sesimizi duyabilir. Bana buradan çıkacağımızı söyleyebilirsin." Yirmi dört saati doldurmak üzereydiler ve yiyecekleri fazla dayanmayacaktı. Neyse ki Monica çantasında birkaç protein barı ve hazır yemeklerin Sınır Tanımayan Doktorlar versiyonunu taşıyordu. Ancak Jamaika'dayken sadece bir hafta yetecek kadar yemeği vardı. Trent'in evindeyken faydalandığı yemekler sayesinde erzakının hepsini tüketmemişti ama neresinden bakılırsa bakılsın yemeği bitmek üzereydi. Yani ellerinde Trent'in önceki gün paketlediği öğle yemeği ile ağaçtan düşen muzlar kalıyordu ve hepsi bu kadardı. İkisine birden topu topu iki gün yetecek yemek kalmıştı.

Ondan sonrasıysa yavaş bir ölüm olacaktı. Su onları en fazla beş gün hayatta tutardı... En iyi ihtimalle. Elbette eğer su... Hayır, Monica bunu düşünemezdi. Yaklaşık üç saat önce ikisi de birikintideki sudan içmişti ve bedenlerinde bir hasar yarattığına dair bir belirti göstermemişlerdi.

"Eğer burada öleceksem—"

"Ölmeyeceksin."

Monica onu duymazdan gelerek devam etti. "Eğer burada öleceksem parçalanmış cesedine bakarak ölmek istemiyorum. Parçalanmış cesetlerden yeterince gördüm." Son sözlerini söylerken Trent'le göz göze geldiğinden emin oldu.

"Ölmeyeceksin," diye fısıldadı Trent.

Monica Trent'in keskin bakışlarından... Yalan söylemeyen ve bu sözleri önceki gün söylediğinde çok daha ikna edici gelen bu adamın gözlerinden kaçındı ve bacağına baktı.

Küçük bandajından kan sızıyordu.

Gece daha beterdi. Karanlık... Sessizlik.

Trent duvarlara tırmanma ihtiyacından vazgeçerek Monica'nın bacağını güneş batmadan tekrar sarmasına yardım etti. Mağaranın içi önceki geceye göre daha sıcaktı. Monica bunu düşünürken bile mağaranın sıcaklığının aynı olduğunu biliyordu. Ateşi çıkıyordu.

Açık bir yarası vardı ve her ne kadar yarasını hızla temizleyip sardıysa da... Neyi farklı yapabileceğini merak etmesinin faydası yoktu. Bacağı yanıyordu, içi tuhaftı.

Neyse ki, Trent yeterince iyi görünüyordu.

Monica durup dururken, "Hep piyanoya çalmayı öğrenmek istemişimdir," dedi.

Trent, "Neden öğrenmedin?" diye sordu karanlıkta, Monica'nın başı kucağındaydı. Bir şeyler duyabilmek umuduyla gece boyunca tetikte kalmakta ısrar etmişti.

"Büyürken paramız yoktu. Annem hâlâ içinde büyüdüğümüz çift bölmeli taşınabilir evde yaşıyor. Jack onu biraz daha iyi bir yere yerleştirmeyi önerdi ama annem istemedi."

Konuşurlarken Trent, Monica'nın saçlarını okşuyordu.

"Senin ölmeden önce yapılacaklar listende bir şeyler var mı?"

Trent dile getirmediği bir şeyi düşünerek güldü.

"Ne?" diye sordu Monica.

"Bizimkilerle hep bir sığır çiftliğinde bir hafta sonu geçirmek istemişimdir. Hani, çiftlikte birkaç gün geçirirsin ya?"

"Şu filmdeki gibi... Adı neydi?" Başrol oyuncuları gözünün önündeydi ama adını hatırlayamıyordu.

"Sadece bir şey var... Tek bir şey," dedi Trent en iyi kovboy sesiyle.

Monica cümlesini onun için, "Sana kalan sadece o tek şeyin ne olduğunu bulmak," diyerek bitirdi. "Kiminle gitmek isterdin?"

"Ağabeylerimle. Bundan nefret ederlerdi." Kahkaha atarken Trent'in göğsü inip kalkıyordu.

"Neden?"

"Şirket insanıdırlar. İyi adamlardır, beni yanlış anlama, fakat ikisi de ofisi dışarıdan daha çok sever."

"Kibirli mi?"

"Hayır, hayır... Sadece şehir yaşantısına uygunlar. Buraya neden taşındığımı anlamadılar."

"Buraya neden taşındın?"

Trent derin bir nefes alıp verdi. "Annem ve babam öldükten sonra yeniliğe ihtiyacım vardı. Bilmiyorum, farklı bir şey."

"Onlar hayattayken kendini kapana kısılmış mı hissediyordun?"

"Hayır. Öyle değil. Sadece *başka bir şeye* ihtiyacım vardı."

Monica gömleğinin altındaki sıcaklığa ve saç diplerindeki tere aldırış etmeyerek konuşurken gözlerini kapattı. "Ya şimdi eve dönmeye hazır mısın?"

"Geç bile kaldım," dedi Trent.

Ev düşüncesi güzel gelmişti. Gerçekten çok güzeldi.

On Altıncı Bölüm

Teksas'tan ve Californiadan arama ve kurtarma ekipleri getirdiler. California ekibinde Monica'nın çalıştığı hastanenin çevresindeki itfaiye departmanları çalışanları vardı. Adamların çoğu Monica'yı şahsen tanıyordu. Jessie adamların desteğinden ve kardeşiyle Trent'i bulmaya yardım etmek için tüm işlerini bırakma isteklerinden şaşkına dönmüştü. Ne yazık ki, gelen destek onları hemen bulamadı. Ekiplerin gelmesi ve bir plan oluşturmak saatler sürmüştü.

Jack ile Jessie Trent'in mülkünde erkekler ve kadınlardan oluşan ekipler için gerçek çadırlar bulunan bir kamp kurarken Glen ile Jason Blue Paradise Helikopterleri ile uçarak havadan arama yaptı.

Trent'in bir düzineden fazla arkadaşı ve Monica'nın yeni edindiği birkaç arkadaşı yürüyerek veya arabalarla kayıp çifti arıyordu.

Jessie'nin Jack'le tanışmadan önce sahip olduğu arabaya taş çıkaracak külüstür bir arabayla yeni bir sima belirdi. Adam, evin yanına park edip arabadan atladı. Jessie yeni gelen adamı karşıladı, aslında yardım etmek isteyen herkesi karşılıyordu.

"Siz Monica'nın ablası olmalısınız," dedi adam.

"Öyleyim."

"Ben Walt. Monica'yla birlikte çalışıyorum."

"Doktorlardan biri mi?"

"Evet. Doktor Eddy."

Walt elini kahverengi saçında gezdirdi. Ela gözleri Jessie'nin hissettiği kadar yorgun görünüyordu. Jessie Monica'yla Doktor Eddy hakkında yaptıkları birkaç konuşmayı hatırladı, nedense onun genç, çekici bir adam olacağını düşünmemişti.

"Herhangi bir haber aldık mı?" diye sordu Eddy.

Jessie başını salladı. Jack yürüyerek bir yerlere gitmişti, Gaylord da yanındaydı. Jessie gidiş gelişleri idare etmek ve yardım edenlerin doyurulmasını sağlamak için geride kalmıştı. Ginger yeni gelenler başını okşayana kadar onlara havlamaya devam ediyordu.

"En ufak haber yok." Jessie yanında daha fazla kişi getirmiş olmasını umarak doktorun arkasına baktı. "Başkaları da gelecek mi?"

"Dr. Klein hâlâ ana hastanede. Ekibin geri kalanı adadan çoktan ayrıldı veya sabah ayrılacak."

Bir köy dolusu insana ihtiyaçları vardı. "Siz kalıyor musunuz?"

Doktor Eddy ayakkabılarındaki çamuru silkeledi. "Monica'yı Sınır Tanımayan Hemşirelerle ben tanıştırdım. Onu bulana kadar ayrılmayacağım."

Doktor kanaatini gergin bir ses tonuyla dile getirmişti. Jessie elinde olmadan Doktor Eddy'nin Monica'ya daha derin hislerle bağlı olup olmadığını merak etti.

"En son Trent Fairchild ile birlikte görüldüğünü biliyorsunuz, değil mi?"

Doktor Eddy başını salladı. Dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Evet. İyi bir adam. İyi geçiniyor gibiydiler... Aslında iyi geçiniyorlardı."

"Sizin için sorun değil mi?"

"Ben mi? Ah, Monica ile benim aramda bir şey olduğunu mu sandınız?" Doktor Eddy başını sallayarak Jessie'nin aklındaki romantik bir ilişkiye dair bütün düşünceleri sildi. "Ah, hayır. Monica kardeşim gibidir. Kimsenin nazını çekmez, şimdiye dek çalıştığım en iyi hemşire ve ona bir şey olursa—"

Jessie elini kaldırarak onu susturdu. "Onu bulacağız, Doktor Eddy."

"Walt."

Jessie gülümsedi.

Ada haritasının üstüne eğilip aramaların sürdüğü yerleri gösterdi. "Helikopterler güneş batınca aramayı kesiyor. Kocam ile birinci ekip aramalarını şuraya yoğunlaştırıyor, ikinci ekipse şuraya." Jessie yol boyundaki yerleri gösterdi.

"Klinik şurada. Bu noktanın ilerisine geçen oldu mu?"

"Henüz hayır. Reynard, Trent'in su hasarından dolayı adanın güney kısmında kalacağını düşünüyor. Şimdiye dek kıyı kesiminde bulunduklarına dair bir şey yok."

"Ada şelalelerle, göllerle doludur... Trent onu o tarz bir yere götürmüş olabilir."

Jessie iç çekti. "Romantik bir yere."

"Aynen."

"Evet, bizim de aklımıza geldi. Yerliler romantizm için uygun yerleri arıyor. Çoğunun karşısına boş yollar çıkmış ve Trent'in arabasından eser yokmuş."

"Monica'yı bir eve veya otele götürdüğünü sanmıyorum."

"Oteller konuk kabul etmiyor."

"Ayrıca Monica sorumluluklarına bir ada kaçamağı için boş vermeyecek kadar işine bağlı biridir."

Jessie'nin yüreği endişeyle hopladı. "Monica tanıdığım en sorumluluk sahibi kişidir. Kendi yolunu çizme konusunda her zaman kararlı olmuştur. Asla bir erkekle kaçmamıştır. Yapısı buna uygun değil."

Walt haritayı inceledi. "Buz Kraliçesi," diye fısıldadı.

"Ne dediniz?"

Walt başını salladı. "Bir şey yok. Yani kaçmadığı konusunda hemfikiriz ve bir otelde de değil."

"Veya bir oteldeyse, bir kulübe gibi bir yerdeyse... İkinci deprem olduğunda..." Tanrım, Jessie böyle düşünmekten nefret ediyordu. Ancak, bir şeyler kardeşini alıkoyuyordu. Monica'nın kişiliğini ve haritayı gözden geçirdiler.

"Büyük bir sarsıntıydı," dedi Walt. "Depremden sonra kliniği aradım. Kliniğin bir kısmı yıkılmış. Neyse ki, Monica birkaç gün önce tavanın döküldüğünü fark ederek hastaları o kısımdan taşımıştı."

Monica'nın buyurganlığı onu her yerde takip ediyordu. "Mantığı onu ufalanan bir eve girmekten alıkoymuştur. Harika seks için olsa bile."

"Yani nereler kalıyor?"

"Açık alanlar? Gizli sahil? Keşke Trent denen şu adamı daha iyi tanısaydım. Buralarda neler yaptığını bilseydim."

"Monica helikopter gezintisi yapmaya gönüllü olmamıştır."

"Doğru. Yüksekten nefret eder." Jessie, Walt'un kardeşi hakkında bunca şeyi bilmesinden memnundu.

"O zaman yakınlardaki yerler kalıyor." Walt eliyle haritaya vurdu.

"Düşün."

Jessie boğazındaki düğümü yutkundu. "Düşün."

Bir şey bacağını sarsarak Trent'i uyandırdı. Trent gözlerini zifiri karanlığa açtı.

Karanlık bir dünyaya ilk kez uyanan kör biri gibi nerede olduğunu, neden göremediğini ve onu neyin uyandırdığını anlaması biraz zaman aldı.

Titreme yeniden başladı. Beraberinde bir inilti duyuldu. Monica'nın iniltisi.

Elini Monica'nın omzuna koydu, onu kötü bir rüyadan uyandırmayı bekliyordu ama elini çektiğinde avucu ıslanmıştı.

Monica tekrar titredi, onu uyandırması gereken ama uyandırmayan şiddetli bir titremeydi.

Trent için için paniklemeye başladı. Elini Monica'nın alnında gezdirdiğinde yayılan ateşi, teri hissetti.

"Monica? Meleğim?" Trent önce fısıldadı ama Monica uyanmayınca sesi yükseldi. "Monica!"

Monica, "Üşüyorum," diyerek uyandı.

Bu tek kelime sayesinde Trent onun hayatta ve kendinde olduğunu anladı. "Yanıyorsun."

Karanlıkta el yordamıyla telefonunu aradı. Telefonu bulup açması birkaç saniye sürdü. Şarj yarıya düşmüştü.

Monica'nın sarı saçları yanıyordu, yüzü kıpkırmızıydı.

Trent Monica'nın gözlerinin onu bulmadan önce odağını kaybettiğini karanlıkta bile fark etti. "Ağrı kesici?"

Monica'nın eşyalarının bulunduğu sırt çantası bacağının altındaydı. Trent Monica'nın yaralı bacağını kaldırdı, ihtiyacı olan şeyi bir kez daha el yordamıyla arayarak buldu.

İlaç acısını geçirirdi. *Sadece ateş. Herkesin zaman zaman ateşi çıkar.*

Bunları düşünürken bile aslında daha büyük tehlikeyi biliyordu. Monica bir haftadan uzun süredir hasta insanlarla, yaralılarla çalışıyordu. O gün Monica onun izlemediğini sandığı bir anda Trent bacağını görmüştü. Yeşile dönen derisi artık kırmızıya çalıyordu ve hayatı boyunca gördüğü tüm yaralardan daha fazla şişmişti. Trent dönüp baktığında Monica yarasını hızla saklamıştı.

Trent avucuna iki hap alıp ilaçları içmesi için Monica'nın oturmasına yardım etti.

Monica hapları sıktığı dudaklarının arasından yuttu. "Teşekkürler."

Trent onun saçlarını kulaklarının arkasına itti. "Ateşlisin."

Gülümseyerek dudaklarını yalarken "Sen de fena sayılmazsın, Yalın Ayak,"dedi kadın.

Nasıl şaka yapabilirdi? "Hadi ama Monica. Hiç havamda değilim. Ne yapabilirim?"

"Burası soğuk mu?"

"Hayır."

"Ben mi sıcak hissediyorum?"

Trent başıyla onayladı. "Cayır cayır yanıyorsun."

Monica'nın gözleri kapandı, yavaşça uzanıp gömleğini çıkardı. Pembe sutyeni karanlık mağarada solgun teninde göze çarpıyordu. Gömleğini Trent'e verdi. "Şunu ıslat." Konuşurken bir titreme geldi.

Trent ıslattığı gömlekle yanına döndüğünde Monica gömleği göğsüne geri koymaya çalıştı. Parmakları gömleği tutamıyordu ve gözleri yardım için Trent'i arıyordu.

Trent soğuk kıyafeti Monica'nın sıcak tenine koydu ve Monica her titrediğinde yüzünü buruşturmamaya çalıştı. "Serin kalmalıyım."

"Ne oldu?" diye sordu Trent bilmiyormuş gibi.

"Ebola virüsü olduğunu sanmıyorum," diyebildi Monica.

"Hiç komik değil, Monica."

Monica'nın dudaklarında bir tebessüm belirdi, bulanık gözleri Trent'in gözlerini buldu. "Enfeksiyon. Açık yaralarda görülen bir durum."

"Yaranı temizledik."

Monica omuz silkti. "Sonuçta kirli suyla." Titremesiyle tüm bedeni sallandı ve dişleri takırdadı.

Trent'in telefonunun ışığı söndü ve Trent mağarayı tekrar aydınlatmak için telefonunu aldı. Bu kadar küçük bir şeyin mağarayı aydınlatması inanılmazdı.

"Ne yapabilirim?" Trent hayatı boyunca hiç bu kadar çaresiz hissetmemişti.

"Beni serin tut. Yalvarsam bile beni serin tut."

Yalvarmak mı? Neden yalvarsın ki? Birden anladı. Filmlerde hasta insanlar tutarsız, mantıklı düşünemez olarak gösterilirdi. Mantığını yitiren birini görmemişti. Yine de muhtemelen tüm bunları ve daha fazlasını görmüş olan bir hemşirenin yanında oturuyordu.

"Yalvaran kadınlara bayılırım."

Monica hemen kuruyan dudaklarını yaladı, biraz daha su yudumladı ve sırtüstü uzandı. Trent'in şahsi yastık konumuna geri dönmekten başka seçeneği yoktu.

Telefon kararınca Monica, "Mary Ann'in hep G-Ginger'dan daha güzel olduğunu düşünmüşümdür," diyebildi.

Trent karanlığa bakarak ikisinin de bu kahrolası mağarada öleceğini söyleyen iç sesine aldırış etmemek için elinden geleni yaptı.

"Taşralı. Orta batı kızı."

Monica ateşine rağmen içerlemiş görünerek, "Hey," diyebildi. "Ben de taşralıyım. California'da büyüdüm ama küçük bir kasaba sayılır."

Trent, Monica kadar kendisi için de ateşli alnını okşadı. "Ginger tipinde birine benzemiyorsun. Film yıldızı olmak ister miydin?"

"Hayır. Öyle bir şeyin gerçekleşmesi için bel bağlaman gereken çok fazla insan olur. Ben kendi başımın çaresine bakmalıyım."

Birine bel bağlamak kim bilir ne kadar acı veriyordur. Sonra birden dank etti... Monica saatlerdir tuvalete gitme ihtiyacı hissetmemişti.

Monica saatler sonra uyandı, bedeni çok ateşliydi ve patlamaya hazır gibiydi. Gözlerini son açtığı seferin aksine bu kez mağara aydınlıktı. Neredeyse kör ediciydi. Trent'in yanında olmadığını fark edince, "Trent?" diye seslendi.

"Monica?" Trent mağaranın karşı ucundan koşarak geldi. "Uyanmışsın."

"Saat kaç?"

"Öğlen olmak üzere, sanırım."

Monica'nın şakakları zonkluyordu. Bacağındaki acı dizine yapıştırılmış donuk bir zonklama gibi geliyordu.

"Al bakalım." Trent onu oturttu ve su şişesinin başını Monica'nın dudaklarına götürdü.

Suyun kötü tadı boğazından aşağı inerek onu kusturacak gibi oldu. Trent biraz daha su vermeye çalışınca Monica elini itti. "İçemem," dedi.

"Biraz daha içmelisin."

Monica Trent'in endişeli gözlerine baktı. "Daha sonra," diye fısıldadı. "Bir şey duydun mu?"

Trent, Monica'nın bakışını izleyip mağaranın tavanına baktı. "Saatler önce bir helikopter geçti."

"Cipini görmediler." Tekrar geçerler miydi? Daha ayrıntılı bakarlar mıydı?

"Görmüş olabilirler." Trent çenesindeki üç günlük kirli sakalını ovuşturarak gülümsemeye çalıştı. "Buradan çıkacağız, Monica. Sana söz veriyorum, buradan çıkacağız."

Monica başıyla onaylayarak Trent'in yalanına tutunmaya çalıştı. Mücadele etmeden vazgeçmek ona göre değildi. En azından henüz. "Sen böyle söyleyince," diye takıldı Monica. "Belki sonraki randevumuzu biraz daha kısa tutabiliriz."

Birikintiye damlayan sular hızını arttırdı. İkisi de mağara tavanındaki deliğe odaklandı. "Yağmur yağıyor."

"Yıllarca yüksekten korktum. Eve döndüğümde ışıklar açık uyuyacağım."

"Ben de cipimi sarıya boyayacağım."

"İyi fikir."

"Acıkmış olmalısın." Trent ayağa fırlayarak yiyeceklerin bulunduğu çantayı aldı.

Monica aç hissetmediği halde yemeyi kabul etti. İyiye işaret değildi. Trent azalan erzakı karıştırırken Monica bacağındaki bandajın altına baktı. Enfeksiyon kapmış uzuvları defalarca görmüştü, fakat enfeksiyonun yol açtığı acıyı bizzat hissetmemişti. Ayak parmaklarını oynattı, en azından kan dolaşımında aksama olmamasına şükretti.

"Al bakalım." Trent ona bir protein barı verdi.

Monica'nın parmakları paketi açamıyordu. Trent yiyeceği ondan geri aldığında Monica ellerini yumruk yapmaya çalıştı ve zorlandığını hissetti. Bu belirti ona tuhaf geldi, anlaması gereken ama anlam veremediği bir belirtiydi.

Bir ısırık alarak, "Sen yedin mi?" diye sordu.

"Daha önce."

Yapay fıstık ezmesiyle çikolatanın tanecikli kıvamını yutmakta zorlanıyordu. Isırıkları arasında, "Bu şeylerden bir daha asla yemeyeceğim," dedi.

Trent yorum yapmak için ağzını açtığında tepelerindeki bir şey dikkatlerini çekti. Trent bir anda ayağa kalkıp su birikintisinin yanına gitmişti. "Merhaba?" diye bağırdı. "Merhaba?"

Monica bir yanıt, herhangi bir şey duyabilmek için uzandı.

Mağarayı acı verici bir sessizlik kapladı.

Trent bağırmaya devam etti. Her bağırışında sesindeki umut biraz daha tükeniyordu.

On Yedinci Bölüm

Jessie bir haber alma umuduyla telefonunu sımsıkı tutuyordu. Jack diğerleriyle şafak sökmeden gitmişti. Her saat başında arıyordu ve hep aynı şeyi söylüyordu. Trent'in kullandığı arabayı bulamamışlardı, herhangi bir iz yoktu.

California'daki annesini ve Teksas'taki Katie ile Dean'i gelişmelerden haberdar etme görevi Jessie'ye çok ağır geliyordu. Monica ve Trent dört gün ve üç gecedir kayıptı. Her geçen saat hayatta kalma şanslarını azaltıyordu.

Monica neden sorumluluklarını boş verip bir erkekle kaçacak türden bir kadın değildi? Tuhaf bir kardeşinin olması hiç olmamasından daha iyiydi.

Gözlerini sımsıkı kapattı, bir damla gözyaşının boynundan süzüldüğünü hissetti. Monica'nın telefonunu umutsuzca bir kez daha aradı. Telefon çaldı ve sonra sesli mesaja düştü. "Seni seviyorum, Mo. Lütfen bu mesajı al ve beni ara. Lütfen. Sana ihtiyacım var," diyerek hıçkırdı. "Seni seviyorum."

Jessie elini kucağına düşürüp Monica'nın resminin bulunduğu ekrana baktı. Gülen gözlerine ve güzel gülüşüne.

Jessie bu fotoğrafı Katie'nin düğünü için nedime elbisesi aradıkları sırada çekmişti. Kameranın göstermediği şey ise Katie'nin Monica'ya denettiği korkunç elbiseydi. Katie'nin giyim zevki kusursuzdu, fakat şaka olsun diye Monica'ya açık yeşil fırfırlı taftayı çok sevdiğini söylemişti. Korkunçtu. Katie,

Monica'ya şaka yaptığını söylerken Jessie bir fotoğraf çekmişti. Monica çok rahatlamıştı, sonra Katie'nin kandırmacasından tuhaf şekilde gurur duymuştu. Acısını bir gün çıkaracağına söz vermişti.

Jessie telefonundaki birkaç fotoğrafa baktı. Çoğu yeni çekilmişti ve fotoğraflarda kardeşi yoktu. Ancak, irdeledikçe daha fazlasını buldu. Hepsi hayat doluydu, sevgi doluydu.

Şimdiyse elinde olan tek şey Monica'nın telefondaki sesiydi.

Jessie tekrar arayıp Monica'nın sesini dinledi. Göğsündeki acı patlamak üzereydi.

Kardeşinin başına gelen her türlü haksızlığı haykırmamak için alt dudağını emdi.

Bekle.

Jessie neredeyse boş kalan evin içinde "Kiki?" diye seslendi. Sadece Reynard'ın eşi evdeydi. Çocukları önceki gün büyükanneleriyle gitmişti. Kiki ise kalmıştı.

Jessie diğer kadını aramak için ayağa fırladı. Onu kolunun altında bir koltuk değneğiyle tezgâha yaslanmış halde buldu. "Kiki?"

Kiki arkasını döndü. "Bir haber mi aldın?" diye sordu umutla.

"Hayır. Ama... Trent'in telefon numarasını biliyor musun? Cep telefonunu?"

Kiki numarayı söyledi ve Jessie numarayı tuşladı. Telefon doğrudan sesli mesaja düştü. Çalmıyordu.

Jessie, Monica'nın numarasını tekrar aradı. Birkaç çalıştan sonra sesli mesaja düştü.

"Telefonu açık... Şarjı var."

"Ne?" Kiki, Jessie'ye doğru yavaşça topalladı.

"Monica'nın telefonu sesli mesaja düşmeden önce çalıyor. Demek ki çalışıyor. Çalışıyorsa telefon şirketi bulunduğu alanı daraltabilir."

Kiki'nin gözleri kocaman açıldı.

Jessie'nin kollarındaki tüyler umutla ürperdi. Umutlanmıştı.

Daha sonra Jack'i aradı.

"Merhaba hayatım." Jack'in sesi cansızdı.

Jessie selam vermeden, "Cep telefonu hâlâ çalışıyor," dedi.

"Ne?"

"Monica'nın cep telefonu sesli mesaja geçmeden önce hâlâ çalıyor. Şarjı bitmemiş."

Jessie'yi telefonda sessizlik karşıladı. "Jack?"

"Evet, bekle... Çaldığına emin misin?"

"En az altı kez aradım. Beş kez çalıyor, ardından sesli mesaj devreye giriyor."

"Ah, lanet olsun."

"Hemen servis sağlayıcısını arıyorum."

Jessie günlerdir ilk kez umutlanmıştı.

Monica protein barını bitiremeden uykuya daldı.

Trent göğsünün inip kalkmasını izleyerek yıllardır ilk kez dua etti. Oradan bir an önce çıkmalıydılar. Monica'yı serin tutmaya çalışıyordu, ısınan nemli giysilerini yukarıdan damlayan yağmur suyuyla ıslattığı soğuklarıyla değiştiriyordu.

Ara sıra yukarıdan gelen sesler duyuyordu. Her seferinde sesleniyordu ama yanıt duymuyordu.

Monica'nın artık bağırdığında uyanmadığını fark ettiğinde içini yürek burkan bir acı kapladı. Onu iki kez sarsarak uyandırdı ve her defasında Monica'nın buğulu bakan gözleriyle ve uyumak istediğini söyleyen sesiyle karşılaştı.

En azından anlaşılmaz şeyler söylemiyordu. Bu da bir şey sayılırdı.

Hava karardığında ve dördüncü geceye girdiklerinde Trent telefonunu açmayı denedi ama telefonun şarjı bitmişti.

Umudun yerini açlık aldı, Monica'nın yanına oturdu, kızın başını kucağına koydu.

Monica uyanmadı.

Jessie evde arka planda kalmaya dayanamayarak bir yağmurluk giydi ve kocasına eşlik etti. Telefon şirketi telefonun yerini birkaç kilometre çapındaki bir alana kadar indirgemişti. Haberler güneş batar batmaz ulaşmıştı.

Unutulmuş bir yolda yürüdükleri sırada Ginger yanlarında koşuyordu. Reynard, Fairchild kardeşleri güneydeki bir sahile açılan başka bir yola götürmüştü. Arama kurtarma ekibi Doktor Eddy ile birlikte yağmurluklarının altına kıvrılmışlardı, önlerini görmek için el fenerlerini kullanıyorlardı ve herhangi bir ipucu arıyorlardı. Yağmur aralıksız yağmaya başlamıştı, aramaları daha da dayanılmaz hale getiriyordu.

"Burada olmamalısın," diye karşı çıktı Jack.

"Bunu zaten söylemiştin Kovboy. Boş versene," diye çıkıştı Jessie.

Jack'in tek niyetinin onu korumak olduğunu biliyordu.

"Azıcık yağmur kimseye zarar vermez," dedi Jessie usulca.

El fenerleriyle yollarını aydınlatırken Jack karısının elini tuttu.

İtfaiyecilerden birinin kalçasındaki telsizden ses geldi. "Birinci ekip?"

"Birinci ekip dinlemede," dedi adam.

"Arabayı bulduk."

Jessie donup kaldı. Herkes yürümeyi kesti. *Monica?*

Telsizdeki adam konumlarını bildirdi. Daha sonra, "Onlardan henüz bir iz yok. Dağılarak arıyoruz," dedi.

Monica'yı arayışında Jessie'yi şaşırtan Gaylord ikinci ekibe doğru koştuklarında geri kalanların yanında hızla koşuyordu.

Cip göründüğünde Jessie cipe doğru koştu. Arabanın etrafını koklayan ve farklı yönlere giden köpekler vardı.

İlk konuşan kişi Reynard'dı. "Telefonu şarja takılı."

Jessie arabanın içine bakıp arkasına döndü. "Nereye gitmiş olabilirler?"

"Aşağıdaki kumsalı araştırıyorlar. Oradaki lagün gözden uzaktır."

Jessie avazı çıktığı kadar bağırarak, "Monica?" dedi.

Ginger havladı.

Jessie karanlık ormandaki arama kurtarma ekiplerinin Monica ile Trent'in isimlerini seslendiklerini duydu.

Jason yanlarına geldi, koşmuş gibi nefes nefese kalmıştı. "Kumsal boş. Tek bir ayakkabı bile yok."

"Buralarda bir yerde olmalılar," dedi Jack.

Ginger tekrar havladı, hareketlilik hayvanı heyecanlandırmıştı.

Jessie, Trent'in köpeğinin ıslak tüylerini okşadı, Jack ve diğerlerinin arkasına düştü, dağılıp karanlığa seslendiler.

Trent fırlayarak uyandı. Kalbi çok hızlı atıyordu, başı öğlesine yoğun bir acıyla zonkluyordu ki sanki arka dişlerine küçük bir karınca sürüsü yerleşmişti ve diş minesinin her defasında bir tabakasını çiğneyip bitiriyorlardı.

Monica kucağında uyuyordu, bedenine hunharca işkence eden ateşi yüzünden bedeni titriyordu.

Trent kadının saçını okşadı, sıcak alnını öptü. "Dayan, meleğim."

Gözlerini kapatmak üzereyken, tekrar duydu.

Bedeni kaskatı kesildi, başını yana doğru eğdi. Tepeden yağmur damlıyordu, zaten bütün gece damlamıştı.

Bu kez gürültüyü duyduğunda kaynağını da biliyordu. "Buradayız!" Monica'nın başını kucağından dikkatlice kaldırarak bağırdı. Monica'nın başı yan döndü. Trent mağaranın zifiri karanlığında Monica'nın gözlerini açıp açmadığını göremiyordu. "Burada! Buradayız!"

Bir havlama sesi duydu. Ellerinin ve dizlerinin üstünde damlayan suya doğru süründü. Su birikintisine ulaştığında ayağa kalktı ve mağarayı keskin bir ıslık sesiyle doldurdu.

Havlama devam etti, daha hızlıydı, daha yakındaydı.

Trent sertleşen ellerini yumruk yaptı. "Monica? Monica, dışarıda birileri var."

Monica cevap vermedi.

"Buradayız! Yardım edin!" Tekrar ıslık çaldı, bu kez daha uzun ve daha yüksek sesle çalmıştı. "Yardım edin!"

"Trent? Trent?"

Ağlamak istiyordu. Onları bulmuşlardı. "Buradayız!"

"Trent?" Ses tanıdık gelmemişti ama kısa süre içinde başka sesler de duydu.

"Monica?"

"O da burada."

Tepeden çamurun yanı sıra bir el fenerinin ışığı üzerine yağıyordu. "Dikkat edin. Bir delik var."

Birilerinin, "Herkes dursun," diye bağırdığını duydu. "Geri çekilin."

"Monica? Monica orada mısın?" Bir kadın sesiydi ve çıldırmış gibiydi.

"Burada," diye bağırdı Trent. "İkimiz de bir mağaradayız."

Mutluluk bağrışmalarının ardından Ginger'ın tanıdık havlaması duyuldu.

"Monica?"

Trent su birikintisinden birkaç adım uzaklaştı, Monica'nın yanına gitmek için acele ederken üstüne basmamaya özen gösterdi.

"Monica?" Kadının sesi paniklemeye başlamıştı.

"Burada."

"Neden cevap vermiyor?"

Trent duraksadı. "Hasta." *Gerçekten çok hasta.*

"Trent, ben Jason." Ağabeyinin sesini duymak kulaklarına müzik gibi gelmişti. "Glen ve ben buradayız."

"Sesini duymak ne kadar güzel anlatamam."

Tepedeki taşlar tekrar düşmeye başladı. Trent üstüne düşmelerini önlemek için Monica'nın üstüne kapandı.

"Herkes geri çekilsin! Mitch beni çöz. Zeminin ne kadar istikrarlı olduğunu bilmiyoruz."

Trent tepesindeki karmaşayı gözünde canlandırdı. Elinde olmadan onları mağaradan çıkarmalarının ne kadar süreceği-

ni merak etti. Ama ne olursa olsun dışarı çıkacaklardı. Canlı olarak.

"Trent, ben Radar. Ne kadar aşağıdasınız?"

"Deniz seviyesindeyiz. Kumsalda mağaranın girişi vardı. Son depremde çöktü."

"Tamam. Aşağıya bir fener atacağım."

"Deliğin tam altında bir su birikintisi var."

"Anladım. Bir, iki, üç." Işık yere düşerek mağarayı aydınlattı. Trent feneri aldı, önce Monica'ya doğrulttu. Monica inledi ama uyanmadı.

Trent feneri tavandaki deliğe doğru tuttu. "Yanınızda doktor var mı?"

"Evet. Doktor Eddy yanımızda. Sizi dışarı çıkarmak için hazırlanmalıyız. Biraz zaman alacak."

Trent bir titreme dalgasının daha Monica'nın bedenini sarsmasını izledi. "Dinle, Radar." Dışarıda Monica'ya seslenen kadını düşündü. "O doktorla konuşmalıyım. Bir de yukarıdaki Monica'nın ablası mı?"

"Evet. Morrison ailesi burada. Geri çekilmelerini istedim. Burada zeminin ne kadar istikrarlı olduğunu anlamanın imkânı yok."

"Doktorla konuşmalıyım. Monica... Hiç iyi değil," dedi tekrar.

"Bekle."

Trent doktorun yaklaşmasını beklerken Monica'nın gömleklerinden birini ıslatıp başına koydu. "Monica," diye fısıldadı. "İyi olacağız. Bizi buldular."

"Trent," dedi Monica uyanmadan.

Birkaç dakika sonra Radar bir sepet içinde çift taraflı bir telsiz indirdi ve Trent'e Doktor Eddy'nin telsizin diğer ucunda olduğunu söyledi.

"Sesini duymak çok güzel," dedi Walt.

"Tahmin bile edemezsin."

"Konuş benimle. Monica nasıl?"

"Alev alev yanıyor. Mağaranın girişi çöktüğünde sağ bacağı kayanın altında kaldı."

"Hâlâ kayanın altında mı?"

"Hayır, onu kurtarmayı başardık, fakat bacağı yaralandı."

"Kanama var mı?"

"Artık yok."

"Ayağı soğuk mu?"

Trent, Monica'nın ayağına dokundu. "Hayır. Ilık." Aslında sıcaktı.

"Peki ya kesilen nokta? Dışarı çıkmış bir kemik görüyor musun?"

Trent daha önce Monica'nın pantolonunu çıkarmıştı ama yaradaki sargıyı açmamıştı. "Hayır. Fakat parlak kırmızı ve şiş. Kırık olduğu belli."

"Dizin üstünde mi yoksa altında mı?"

"Altında."

"Tamam. Onu uyandırabilir misin?"

Trent tekrar denedi.

Monica gözlerini açtı. "Uyku," diyebildi.

"Gözlerini açıyor," diye bildirdi Trent. "Olan bitenin farkında olduğunu sanmıyorum."

Walt elini telsizden çekmemiş olmalıydı, çünkü Trent diğer taraftaki her heyecanlı talebi duyabiliyordu. "Morrison," diye bağırdı Walt.

"Evet," Trent, Jack Morrison'ın sesini duydu.

"Monica'yı oradan çıkarır çıkarmaz bir hastaneye götürmeliyiz. Doktor Klein'ı ara ve benimle havaalanında buluşmasını sağla."

Telsiz kapanmıştı ama Trent, Walt'un sesindeki paniği çoktan duymuştu.

Acil servis doktorları ne zamandan beri panikliyordu?

"Trent, orada mısın?"

"Buradayım."

"Monica için halatlar ve bir taşıma sepeti hazırlıyorlar. Ne yiyip içiyordunuz?"

Trent telsizi beceriksizce açmaya çalıştı, parmakları kaskatı kesilmişti. "Monica protein barları ve poşetlenmiş yemek yedi. İki gün önce şişe suyumuz bitti ve göletten içtik. Yeterince temiz görünüyor."

"Tuzlu değil mi?"

"Tuz değil de çamur gibi tadı var."

"Kusma, sindirim sorunları, kramp yaşamadı mı?"

"Hayır."

"Ya sen? Kendini hasta hissediyor musun?"

Trent konuşurken bir elini Monica'nın üstünde tutuyordu. "Baş ağrısı, biraz da sırt tutulması dışında iyiyim." Neredeyse beş gündür bir mağarada sıkışıp kalan birine göre mükemmel durumdaydı.

"Dinle, Trent. Monica'yı yukarı çekerlerken şişelerden birini içtiğiniz suyla doldur ve Monica'yla yukarı gönder."

Trent'in bakışı gölede yöneldi. "Sence kirli midir?"

"Laboratuvarda test ettirmeden bilemem."

Trent'in tepesindekilerden biri bağırdı.

"Telsizi Radar'a geri veriyorum."

Radar ona Monica'yı dışarı taşıyacakları sepeti izlemesini söyledi. Zemini önce daha hafif ekipmanlarla test edeceklerdi, daha sonra sağlık görevlilerinden birini aşağı indireceklerdi.

Dakikalar acı verici şekilde yavaşça ilerlerken Trent kendini çaresiz hissetti. Sepet nihayet mağaranın ağzından girdiğinde Trent sepeti yakaladı ve kancasını söktü. Elini birkaç kez yumruk yaptıktan sonra sepeti Monica'nın yanına sürükledi. Ardından bir teçhizat kutusu indi.

Trent bu kez parmaklarındaki tutukluğu görmezden gelemedi. *Belki o kadar da iyi durumda değilimdir.* Ensesini ovaladı ve halatın tepesine yükselmesini izledi.

Sonunda, delikte sallanan bir adam göründü. Adamı yavaşça indirdiler. Birkaç taş yerinden oynayarak gölede düştü. Trent, Monica'nın yanında kaldı, Monica inlemekten başka tepki vermese de onunla konuştu.

Sağlık görevlisi emniyet kayışlarından sıyrılarak Monica'nın yanına geldi. "Ben Miller," diyerek kendini tanıttı.

"Trent."

Miller, Monica'ya hızlıca göz atıp, "Lanet olsun, Kraliçe, sana ne oldu böyle?" dedi.

"Kraliçe mi?"

"Lakabı. Bazılarımız aramalara yardım etmek için California'dan geldik." Adam konuşurken bir taraftan da tansiyon ölçen bir alet ve bir stetoskop çıkardı. Miller işe koyulup telsizle konuştu. "Walt?"

Diğer uçtaki Walt, "Konuş benimle," dedi.

"Tansiyon 170'e 92, nabız 130, solunum 34." Monica'nın teninin renginden ve Trent'in anlamını bilmediği başka şeyler-

den bahsetti. Miller, Monica'yı uyandırmaya çalıştı, fakat kızın gözlerinin açılıp hemen geri kapandığını gördü.

Mağaraya başka biri daha indirilmişti ve adam Trent'i, Monica'nın yanından uzaklaştırdı. Adamlar Monica ile ilgilenirken Trent'in elinden gelen tek şey dikilip onları izlemekti. Bir damar yolu açtılar ve Monica'nın bacağındaki bandajı kesip attılar. Kutudan gazlı bez ile bant çıkardılar ve yarasını hızla sardılar. Bacağına bir şey daha sarıp hareket etmemesini sağladılar.

"Trent?"

Trent sağlık görevlisinin arkasından dolandığında Monica'nın gözlerini açtığını ve onu aradığını gördü.

"Buradayım." Trent Monica'nın alnını öptü. "Buradayım."

Monica gülümseyerek adamlara baktı. Onunla ilgilenen adamlar Monica'yla konuşmaya çalıştı, fakat Monica gözlerini kapatmadan önce başka bir şey söylemedi.

Üçü birlikte Monica'yı sepete bindirip güvenlik kayışlarını bağladılar. Trent bir su şişesini doldurup Monica'nın sırt çantasına, çantayı da Monica'nın yanına koydu.

Trent başını bir kez daha okşadıktan sorna ve Monica yukarı çekildi.

Onun güven içinde yeryüzüne çıkarıldığından emin olana kadar nefesini tuttu.

"Sıradaki sensin."

Halatın tekrar aşağı indirilmesi on beş dakika sürdü. Trent dışarı çıktığındaysa Monica çoktan götürülmüştü.

On Sekizinci Bölüm

Hayatta bir an gelirdi ve yaşam ile ölüm bir mücadele içine girerdi, arada kalan bedenin elinden bir kâse patlamış mısır alıp onları izlemekten başka bir şey gelmezdi. Bir tarafta ölüm bir şeyin, yapılması gereken çok önemli bir şeyin yerli yerinde bırakılmadığına dair bir sızı hariç hiçbir şeyin geride bırakılmadığı huzur dolu bir örtü sunuyordu. Diğer tarafta ise tek bir günü daha yaşayabilmek için hissedilmesi, üstesinden gelinmesi gerektiğini içgüdüsel olarak bildiğiniz acının ve ıstırabın yırtıcı tırnakları vardı.

O tek gün mücadeleye değerdi.

Monica'nın zayıf bilincinde görüntüler uçuşuyordu. Trent tepesinde gülümsüyordu, yüzü cep telefonunun parıltısıyla aydınlanmıştı. Trent onu öptü, iyi olacaklarını söyledi. Daha sonra Monica havada süzülüyordu, mağaranın tavanı üstüne doğru iniyordu ve içini panik kapladı. Her kim dinliyorsa ona, *işim henüz bitmedi,* diye bağırdı.

Etrafında suratlar uçuşuyordu, birlikte çalıştığı insanların ve ablasıyla eniştesinin yanında yabancıların suratları.

Trent nerede?

Trent'in mağarada tek başına kalmış görüntüsü içini doldurdu. "Trent mağarada. Ona yardım edin."

Daha sonra devasa dalganın suları her şeyi içine aldı ve Monica nefes alamadı.

Yüzeyi bulmak için mücadele etti.

Jessie uçuş boyunca kardeşinin elini tuttu. Monica bir kez olsun iyi olduğuna dair tek kelime edecek kadar bile uyanmamıştı.

Walt bir ekibin hazırda beklediği Florida'ya onlarla birlikte uçuyordu.

Jack, karısına Monica'nın iyi olacağını söyleyip durdu. Monica kırık bir bacak gibi basit bir şeyin onu alt etmesine izin vermezmiş.

"Monica dişli biridir," dedi Jack.

Monica'nın başucundaki Walt araya girdi. "Ona boşuna Buz Kraliçesi demiyoruz."

"Buz Kraliçesi kulağa pek de övgü dolu gelmiyor."

"Monica güçlü biridir, Jessie," dedi Walt. "İyileşecek."

Yine de Walt'un gözlerinde belli belirsiz bir şüphe vardı.

Özel jette bir sedyeyi sabitlemek için gerekli ekipman yoktu, o yüzden ellerindeki malzemelerle bir şeyler uydurdular. Monica'yı yüzeye çıkaran sepet uçağın kanepesine bağlandı. Monica'nın ihtiyacını karşılaması için bir oksijen tüpü bağladılar. Dr. Klein gerekli ilaçları da yanına alarak Walt'la havaalanında buluşmuştu. Jessie'ye bile Monica uyuyormuş ve savaşmıyormuş gibi geliyordu.

Ancak, doktora Monica'nın kalp hızını gösteren monitörün sürekli çıkardığı bip sesi azaldığında Walt bir şeyleri ayarladı, paniklemiş görünüyordu. Monica midesindekileri çıkarmaya başladığında hünerli doktorun yüzü beyaza döndü.

Gerginliğini saklamaya çalışarak sessizce söyleniyordu, hastası için her şeyi mükemmel şekilde halledebileceği malzemelerden elinde yeterince olmamasına küfrediyordu. Monica arkadaşıydı.

Miami'ye indiler. Bir tıbbi tahliye ekibi onları karşıladı, Monica ile Walt'u helikopterle hastaneye götürdü.

Jessie ile Jack daha sonra hastaneye vardıklarında Jessie'nin hayatındaki en uzun saat için özel bir bekleme salonuna götürüldü.

Trent ağabeylerine hayatta olduğunu bildirmeyi çok istese de Monica'yı izleme ve ilgilenildiğinden emin olma arzusu daha baskındı.

"Onu nereye götürdüler?"

Birileri omzuna bir battaniye attı ve şaşırtıcıdır ki Trent battaniyeyi kabul etti. Soğuk gece ve yağmur huzur vermeliydi. Vermiyordu.

Jason kolunu Trent'in omzuna attı. "Havaalanı. Birileri Miami dedi ama emin değilim."

Trent yüz seksen derece dönerek daha önce hiç görmediği bir adamla karşı karşıya geldi. "Monica'yı nereye götürdüler?" diye sordu.

Adam hafif bir güneyli aksanıyla, "Miami General," dedi.

Trent arkasını döndü. Toprak ayaklarının altından kaydı ve biri onu tuttu.

"Dur biraz, kardeşim." Bu kez konuşan kişi Glen'di. "Sana bir baktıralım."

"Ben iyiyim," diye ısrar etti Trent. Ceplerine vurarak cipinin anahtarlarını aradı. Anahtarların mağara zemininde erzaklarının yanında durduğunu hatırladı. "Kahretsin."

"Trent?"

Jason'dan neden iki tane vardı?

"Ne?"

Üç... Üç Jason vardı.

Yer yeniden kaydı ve biri adını seslendi.

Her şey bulanıklaştı ve Trent'in midesindeki her şey boşaldı.

Belki de iyi değilimdir.

Trent aile jetinin içini tanıdı. Bu uçağa yıllardır adımını atmamıştı ve şu anda da orada bulunmaktan mutlu değildi. Bir anda kurtarılan bir deprem mağdurundan bir hastaya dönüşmüştü. Sindirim sistemiyle ilgili sorunlardan bahsedilmesi bile içini alt üst ediyor gibiydi.

Bir ara koluna damar yolu açılmıştı ve damarlarına yatıştırıcı bir şeyin enjekte edildiğine yemin edebilirdi. Uçuş sırasında her şey donuklaşmıştı. Motorun sesi onu uyutmuştu. Gelip geçen birilerinin sesini duyamamaktan korktuğu için son birkaç gündür pek uyumamıştı. Artık uyuyordu.

Onları havaalanında bir ambulans karşıladı ve acil servise götürdü. Trent oradaki herkesin yüzüne baktı, Monica'yı ortamında, emirler yağdırırken, koşuştururken gözünde canlandırdı. Onu tedavi eden doktora, "Monica burada mı?" diye sordu.

"Kurtarılan diğer kişi mi?"

Trent başıyla onayladı. "Evet. Hemşire olan." Trent'in, Monica'nın peşinden gelmesi birkaç saat sürmüştü.

"Burada." Adam ayrıntı vermedi, bu durum Trent'i daha da huzursuz etti. "Peki ya onu buraya getiren doktor? Walt? O burada mı?"

"Gidip onu bulmaya çalışacağım."

Walt yanına yeterince çabuk gelmeyince Trent sedyeden kalkıp onu aramaya koyuldu. Arkasını açıkta bırakan mavi beyaz bir hastane önlüğüyle perdeli odadan çıktı ve ağabeyleriyle karşılaştı.

"Ne yapıyorsun?" Trent elinde bir damar yolu deliğiyle duvara yaslanırken Glen, Trent'in kollarını tuttu.

"Monica nerede? Ona iyi olacağını söylemiştim. Kimse benimle konuşmuyor." İnsanların başlarını çevirmelerinden ve sorularına cevap vermemelerinden çok sıkılmıştı.

"Bay Fairchild." Trent'in yanında bir kadın belirdi. Kadının kahverengi saçları ve işaret parmağı Trent'in arkasına getirilen tekerlekli sandalyeyi gösteriyordu. "Düşüp zaten çok yoğun olan acil servisteki herkesin başına daha fazla iş çıkarmadan önce oturun."

Trent oturdu, aslında resmen çöktü. Trent'in hemşire olduğunu sandığı kadın yanında durdu, ellerini kalçalarına koydu. "Bayan Mann'ı mı arıyorsunuz?"

"Doğru."

"Yoğun bakım ünitesinde. Onu görmek istiyorsanız önce sizi stabil duruma getirmemize izin vermek zorundasınız. Kimse yukarı çıkıp kızın üstüne düşmenize izin vermeyecektir."

Trent, Monica'nın da hastalarını böyle azarladığını gözünde canlandırabiliyordu. "O nasıl?" diye sordu Trent.

"Stabil."

Sanki stabil kelimesi Trent'e bir şey ifade ediyormuş gibi. "Ailesi burada mı?"

"Bekleme salonunda. Onları sorduğunuzu söylerim."

Trent ağabeyleriyle bakıştı. "Teşekkürler."

"Artık sizi yatağınıza geri götürebilir miyim?" diye sordu kadın.

Poposunu sandalyeden kaldıracak gücü olmadığı düşünülürse sedye fikri hiç fena gelmemişti.

Yatağına döndüğünde onu yerleştiren hemşire, sedyesinin üstündeki bir monitöre bağladı. Ağabeyleri yatağının yanındaki sandalyelere oturup onu akvaryumdan zıplayan bir balıkmış gibi izlemeye koyuldu.

Glen, hemşireye, "O şey ne için?" diye sordu.

"Doktor, kalbini izlememizi istiyor."

"Hâlâ çarpıyor," diye takıldı Trent. Buna rağmen, neredeyse bir saat hastanede kaldıktan sonra onu neden şimdi makinelere bağladıklarını merak etti. Ne kadar uzun kalırsa kablolara ve tüplere o kadar az gerek kalacakmış gibi geliyordu.

Hemşire işini bitirince Trent'in omzuna hafifçe vurdu ve beceriksizce gülümsedi. "Belki de doktor sadece sizi yatakta tutmak istiyordur." Arkasını döndü ve odadan çıktı.

Jason gülerek arkasına yaslandı. "Küstah biri."

"Aynı zamanda hoş," dedi Glen.

Öyle olabilirdi, fakat biri hariç hiçbir hemşire Trent'in umurunda değildi. "Biriniz gidip Jack Morrison'u, hatta Doktor Eddy'i bulabilir misiniz?"

"Ben giderim." Jason derin bir iç geçirerek odadan çıktı ve acil servise girdi.

Saniyeler sessizce akıp geçti. Trent'in gözleri ağabeyinin gözleriyle çakıştığında Trent yatağında yüzünü ekşitti. "Ne var?"

Glen'in görünüşü Trent'e hep babasını hatırlatırdı. İkisinde de aynı ukala gülüş ve ela gözler vardı. Glen gözlerini şu anda sevgi ve kahır karışımı bir ifadeyle Trent'e çevirmişti. "Seni özledik."

"Ah, Tanrım, Glen. Uçakla birkaç saatlik mesafedeydim."

"Ne demek istediğimi biliyorsun. Reynard, mağarada sıkışmadan önce adadan ayrılmayı düşündüğünü söyledi."

"Evet. Öyle."

Glen gülümsedi, babasının gamzeleri ortaya çıktı. "Nereye yerleşeceğine karar verdin mi?"

Hayır, sadece yuvasının artık adada olmadığını biliyordu. Jason ile Doktor Eddy odaya girdi. Walt başını salladı.

"Monica nasıl?"

"Stabil."

Trent bu sözcükten nefret etmeye başlamıştı.

"Stabil ve yoğun bakım ünitesi zıtların bir arada kullanılmasında son nokta gibi geliyor."

Walt döner bir iskemleyi çekip Trent'in yatağının yanına oturdu. Doktor, Trent'in ağabeylerine baktı. "Bize bir dakika verebilir misiniz?"

Glen ayağa kalkıp gülümsedi. "Bir kahve fena olmazdı."

Odadan çıkarlarken Trent ailesine gülümsedi.

Yalnız kaldıklarında Walt'un yüzündeki tebessüm soldu. "Hasta," dedi. "Ama tansiyonunu düşürmeyi başardık. Antibiyotik yüklemesi yapıyoruz."

"Uyandı mı?"

Walt başını salladı. "Henüz uyanmadı. Ama yavaşça da olsa ateşi düşüyor. Dinlenmesi gerek ve bacağını düzeltmeden önce beyaz kan hücre sayısını düşürmeliyiz."

"Bacağı kötü mü?"

"Birkaç vidanın ve çelik levhanın düzeltemeyeceği bir şey değil. Bu hastanede harika bir ortopedi ekibi var."

Bu iyi.

Walt, Trent'in başının üstündeki monitöre baktı. "Laboratuvar sonuçlarının çıkması biraz zaman alacak, fakat buradaki doktora ikinizde de kurşun ve cıva zehirlenmesi için test yaptırtacağım."

Trent kaşlarını çattı. "Hoşuma gitmedi."

"Hoş değil zaten. Ayrıca zehirlenmenin gerçekleşmesi bir termometreyi ısırmadıkça veya boya yemedikçe genellikle uzun zaman alır. İkinizde de böbrek ve karaciğer sorunları görülüyor."

Trent üniversitedeyken bira tüketim sınırını test ettirdiğinden beri karaciğerini düşünmemişti.

"Birkaç test yapmak için hastanede kalmanı isteyeceğiz."

"Soruma cevap vermedin." Kendini yoğun bakımdaki kadın kadar çok düşünmüyordu.

"Sizi burada tutacak kadar ciddi."

Trent daha fazla ayrıntıya ihtiyacı olmadığını düşündü. Bu noktada bazı bilinmezlerin olduğu belliydi. "Su kötüymüş, değil mi?"

"Benim tahminime göre öyle. Monica'yla gönderdiğin su hastane dışındaki bir laboratuvarda ve ilk sonuçları ancak sabah alabileceğiz."

Walt ayağa kalkarak Trent'in elini tuttu. "Monica'yı tekrar kontrol edeceğim, sonra da bir karyola ve yiyecek bir şeyler bu-

lacağım. Seni hastanenin neresine yerleştireceklerini öğrenip gelişmelerden haberdar ederim."

"Yani onu henüz göremez miyim?"

"Önce seni iyileştirelim, karnını doyuralım. Eminim kurt gibi açsındır."

Trent gülümsemeye çalıştı. "Yesem iyi olur."

"Hemşirelere söylerim."

"Tamam. Ayrıca Walt, teşekkürler."

Çamurlu su onu yeniden dibe çekecek gibiydi, fakat Monica çamurun sımsıkı tutuşunu devam ettirmek için duyduğu yoğun uyku arzusuna uymak yerine gözlerini kıpırdatarak açılmaya zorladı.

Tanıdık hastane sesleri ve kokuları bilincine sızarken parlak, berrak ışık yüzünden gözlerini birkaç kez kırpıştırdı.

"Yalın Ayak?" Hamurlaşan dudakları konuşurken birbirine yapışacak gibiydi.

"Mo?"

Monica tutulan boynunu sağa çevirdiğinde yattığı hastane yatağının parmaklığının diğer tarafında duran Jessie'yi gördü.

Jessie, Monica'nın elini dudaklarına götürüp tersini öptü. "Ah, Tanrım. Uyandın."

Ablasının gözlerinin altında halkalar vardı, saçı atkuyruğuyla toplanmıştı ve Jack'e aitmiş gibi görünen uzun kollu bir tişört giymişti.

Monica ablasının elini sıktı, elini kapatması için harcaması gereken güç miktarı onu şaşırtmıştı. "Neredeyim?" Kesik kesik

görüntüler hatırlıyordu, Trent'in birilerinin onları bulacağını söylediğini hatırlıyordu. Monica'nın *Gillian's Island* filminin tema şarkısını söylemeye çalışmasına gülüşünü hatırlıyordu. Sonra bir uçak ve yüzler vardı... Bazılarının ismi vardı ama çoğu isimsizdi. Sonra da koca bir hiçlik.

"Miami General."

"Ne zamandır?"

"Sadece bir gün oldu." Ablasının sesi özür diler gibiydi. "Çok endişelendim."

"Ha! Sen mi ben mi?" Monica odaya yavaşça bakındı. Özel odada kritik bir hasta yatağı için gereken her türlü zil ve düdük vardı. Büyük cam bir kapı Monica'yı koşuşturan doktorların, teknisyenlerin ve hemşirelerin bulunduğu ana hemşire istasyonundan ayırıyordu. Monica elini yatağa koydu ve bileğine bağlanan damar yolunu fark etti. Tüpleri izlediğinde yatağının başında asılı duran poşetleri gördü. Gözlerini kısarak etiketlerini okudu. "Kan basıncı arttırıcı mı?"

Jessie yatağın diğer tarafına geçip yatağın üstündeki ışığı açarak, "Ne?" diye sordu.

"Yoğun bakım ünitesinde miyim?"

"Evet. Hemşireye uyandığını söyleyeyim. Kendine geldiğinde haber vermemi istemişlerdi."

Monica nefesini vererek bir hemşire olmayı kesmeye çalıştı.

"Jessie?" diyerek ablasını odadan çıkmadan durdurdu.

"Efendim, Mo?"

"Seni seviyorum."

Jessie'nin gözleri hemen yaşla doldu. "Bir daha beni sakın böyle korkutma."

"Denerim."

Jessie odadan ayrıldı ve birkaç dakika sonra bir hemşireyle birlikte geri döndü. Monica bir yabancının yardımıyla yatağında doğruldu ve onu tedavi eden doktorun yatağının yanına gelmesini bekledi. Zavallı adam gitmeden önce Monica onu verilen her ilaç konusunda sorgulamıştı, laboratuvar testlerini sormuştu ve testler konusunda önerilerde bulunmuştu. Adam odadan çıktığından kesinlikle burnundan soluyordu ama yüzünde bir şey daha vardı. Hayranlık.

Jessie odaya döndü, arkasından Jack ve annesi Renee geldi.

"Merhaba anne."

İlişkileri daima gergin olmuştu ama yine de anneleri onları sevmiyor değildi. Sadece birbirlerini pek iyi anlamıyorlardı.

"Ah, bebeğim."

Monica annesinin öpücüğünü kabul edip gülümsedi. "Seni ülkenin öbür ucundan buraya sürüklediğim için özür dilerim."

"Çok zahmet verdin," diye takıldı Jessie.

"Bir daha bir mağarada kısılıp kaldığında ve ölmeye çalıştığında bunu düşünüp emin ol."

"Kimse ölmüyor."

"Az kalsın bizi kandırıyordun," dedi Jack. "Katie selam söyledi. Yarın burada olacak."

Monica başını salladı. "Gelmesine gerek yok."

"Sen olsan gelmez miydin?" diye sordu Jessie.

Jessie neden bu kadar zeki olmak zorundaydı? Monica gözlerini devirip kayıtsız kalmaya çalıştı. Oysa gözleri kapandı ve yeniden açmakta zorlandı.

"Bırakalım da biraz uyu," dedi annesi.

Daha bir saattir uyanıktı ve hali kalmamıştı. Onları böylesine korkuttuktan sonra ailesini odadan çıkartmak doğru gelmiyordu. "Beni yarın ameliyat etmek istiyorlar," dedi Monica.

"Walt bahsetmişti," dedi Jessie.

"Walt burada mı?" Monica gözlerini tekrar açtı.

"Bizimle geldi. Hatırlamıyor musun?"

Monica başını salladı. "Pek bir şey hatırlamıyorum," dedi esneyerek. Trent'in alnını öptüğünü hatırlıyordu. "Trent. Trent nerede?"

"Trent kim?" diye sordu annesi.

"Mağarada onunla birlikte kalan adam. Alt katta," dedi Jack. "Birkaç gün hastanede kalacak."

"İyi mi?"

"Evet."

İyi. Bu iyi.

Fena halde yorgundu.

Gözlerini tekrar açtığında oda karanlıktı ve boştu.

On Dokuzuncu Bölüm

Trent poposunun herkesin görüşüne açık olmaması için onur kırıcı hastane önlüklerinden bir tane daha alıp üstüne geçirerek damar yolu enjeksiyonunu tutan direği çevirdi ve odasından koridora çıktı. Jack o gün onu ziyarete gelmişti ve Monica'nın uyandığını, Trent'in gizlice gidip onu ziyaret etmek gibi bir niyeti varsa bu gece yapmasının iyi olacağını söylemişti, çünkü Monica sabah ameliyata girecekti ve sonrasında kendine gelmesi saatler sürerdi.

Yoğun bakım ünitesinin girişi kilitliydi, Trent'in Monica'nın odasına ulaşabilmesi için tatlı dilini ve nüfuzlu kişilerin adını kullanarak ikna edici olması gerekti.

Köşeyi dönüp Monica'nın odasına vardığında kız yatakta oturuyor ve yemek yiyordu.

Monica onu kapı eşiğinde fark edince yüzünde dünyanın en güzel tebessümü belirdi. "Yalın Ayak!"

Trent terlikli ayağını havaya kaldırıp oynattı. "Bir erkeği adadan çıkarabilirsin ama adayı erkeğin içinden çıkaramazsın."

Trent bir sandalye çekip yatağının yanına oturdu. "İyi görünüyorsun."

"Daha iyi hissediyorum. Doğru antibiyotiklerin yapabildikleri inanılmaz. Ya sen?"

Trent yan tarafındaki serum direğini salladı. "Bana sorarsan aşırı yüklemeden başka bir şey değil. Lanet sarı torba yüzünden içime idrar enjekte ediyorlar gibi geliyor."

Monica kıkırdadı. Trent tepesindeki benzer bir poşeti işaret edince Monica, "Vitamin yüklü," dedi. "Bugün bedava dağıtıyorlar."

"Yarın ameliyat olacağını duydum."

Monica ayağını oynattı. "Beni yeniden toplamaları gerek."

"Ağrın ne durumda?"

Monica gözlerini birkaç kez kırptı ve Trent gözlerindeki hafif karartıyı fark etti. "İyi ilaçlar."

"Bu konuda çok şey söylenebilir."

Monica krakerinden bir parça ısırıp "Sonunda yememe izin verdiler. Yarın yemek istemeyeceğimi biliyorum."

"İlk yemeğin mi?"

"Evet, daha önce canım bir şey istemedi."

Trent bundan hoşlanmıştı. Havadan sudan konuşma ve sırf Monica'nın yanında olmaktan duyduğu huzur dolu heyecandan.

Monica iç çekerek ellerini kucağına koydu. "Başardık."

"Öyle. Cep telefonunun izini sürmüşler."

"Gerçekten mi? Kimse söylemedi. Bana iyi olacağımızı söylemenden, sonra da burada uyanmamdan başka hiçbir şey hatırlamıyorum."

Trent, Monica'nın kaçırdığı bölümleri anlattı. "Seni yukarı doğru kaldırırlarken kendinde olmamanın ne kadar iyi olduğunu düşünüp durdum. *Yüksekliği* ne kadar çok sevdiğini biliyorum."

"İyi ki hatırlamıyorum."

"Senin oradan birkaç adam da aramaya katıldı."

"Pomona Fire'dan mı?"

"Görünüşe göre öyle."

"Vay canına. Onları görmemiş olmam şaşırtıcı."

"Arkamızdan buraya gelmediler. Onları eve dönünce görürsün." O anda Trent'in kafasına dank etti: Monica seyahat edebilecek kadar iyileşince bir yöne gidecekti, Trent ise başka bir yöne.

Duvar çökmeden ve ikisi ölümün kıyısından dönmeden önce Monica ilişkilerinin sadece bir kaçamak, hayattan geçici bir kaçış olduğunu açıkça belirtmişti.

Ama ölümden dönmek her şeyi değiştirmişti. Öyle değil miydi?

Trent arkasına yaslanarak düz ekranda yayınlanan haberlere göz attı. Bakışını Monica'ya çevirdiğinde kadın gülümsedi. "Seni ne zaman taburcu edecekler?"

"Walt, kan tahlili temiz çıkarsa yarın gidebileceğimi söyledi."

"Korkutucu, değil mi? Suyun iyi olduğunu sanmıştım."

"Tadı musluk suyu gibiydi," dedi Trent.

"Kurtarma görevlilerinin gelecekte arıtma tabletleri taşımalarını önereceğim. Biz şanslıydık."

"Hem de çok."

Hemşire, yemek tepsisini almak üzere odaya girmek için tam da o anı seçti. "Daha fazla değil," dedi Trent'e.

Monica itiraz etti. "O iyi."

Hemşire Monica'ya dik dik bakarak eliyle monitörü gösterdi. "O geldiğinden beri kan basıncın ve nabzın yükseliyor." Huysuz Hemşire, söylemek istediğini vurgulamak için bir ku-

lak termometresi aldı, aleti Monica'nın kulağına yerleştirdi ve ekranda beliren sayıyı görebilmesi için termometreyi çevirdi. "Ayrıca tekrar ateşin çıkıyor."

Huysuz Hemşire haklıydı. Trent'e döndü, elini kaldırıp parmaklarını araladı. "Beş dakika. İtiraz istemiyorum, *Hemşire Mann*."

Kadın, odadan somurtarak ayrıldı, doktorların ve hemşirelerin berbat hastalar olduğuna dair bir şeyler mırıldanıyordu.

"Dostum, ben de benim hemşiremin sert olduğunu sanıyordum."

Monica'nın dudaklarına üzüntülü bir tebessüm yayıldı. "Haklı. Onun yerinde olsaydım ben de seni odadan çıkarırdım."

Trent imayı anlayıp gitmek için ayağa kalktı. Nasıl veda edeceğini bilemediği tuhaf bir an yaşadı. Elini Monica'nın elinin üstüne koyup gülümsedi.

"Yarın gelecek misin?" diye sordu Monica.

"Geleceğim." Trent beyaz yalanlar konusunda iyi olmadığından onu tekrar görmek için bir sebep bulacağını biliyordu. Belki de böyle sürüp giderdi. Her seferinde bir gün.

Her seferinde bir gün.

Walt ertesi sabah erkenden Trent'in odasına girdi; hasta kabul doktoru yolu gösteriyordu. "Haberler iyi, Bay Fairchild," dedi Dr. Simons. Böbrek işlevi, karaciğer işlevi; laboratuvar sonuçlarının hepsi normal değerlere gerilemiş."

"Bunun anlamı bugün gidebilirim demek mi?"

Walt gülümsedi. "Bunun anlamı şanslı piçsin demek. Ve evet, taburcu edileceksin."

Trent oturduğu sandalyeden kalktı ve mobilya örtüsü giyen birinin olabileceği kadar mağrur bir tavırla iki doktorun da elini sıktı. "Şanslı olduğumu zaten biliyorum," diyebildi gülümseyerek.

Doktor Simons Trent'in tedavi sonrası kan testleri için iki hafta sonra şahsi doktorunu görmesini istediğini söyledi. Trent ve Monica'nın mağarada hayatta kalmak için içmek zorunda kaldığı suda bolca bulunan kurşun ve cıvaya aşırı maruz kalmanın uzun dönem etkilerini giderebilmeleri için doktorunun hastaneden dosyalarını talep etmesini istedi.

Trent bir daha bir su birikintisine bakıp zehir dışında bir şey düşünemeyecekti. Tatsız ve kokusuz zehir.

"Taburcu emrini yazacağım. Yine de buradan çıkmanı sağlamak birkaç saat sürer."

Trent, Monica'yı düşündü. "Sorun değil. Acelem yok. Ağabeylerime ulaşmalıyım."

Doktor Simons, Walt'u geride bırakarak odadan çıktı.

"Monica ameliyattan çıkınca California'ya döneceğim." Walt, Trent'in karşısındaki sandalyeye oturdu.

"Monica bu sabah nasıl?"

"Geceyi mükemmel geçirdiği söylenemez ama güçlü biri. Ameliyat devam ediyor. Cerrah Monica'nın bacağının içinde ilerlemesine engel olan bir şey kaldığını düşünüyor."

"Ameliyat bu sorunu düzeltecek mi?"

Walt başıyla onayladı. "Öyle sanıyoruz."

"Sen iyi bir dostsun," dedi Trent.

"Monica iyi biri."

Walt ayağa kalkınca Trent de onu izledi. "Sana ne kadar teşekkür etsem az."

"Yardım etmek için orada olduğuma memnunum. Belki bir ara birlikte bira içebiliriz ya da maç filan izleyebiliriz."

Trent gülümsedi. "Çok isterim."

"Kendine dikkat et."

Trent, Jack ile Jessie'nin nezaketi sayesinde yerel bir Morrison Hotel'de kalan Jason'ı aradı. Glen geri dönmek zorunda kalmıştı, fakat Trent ne yapmak istediğine ve bunu nerede yapmak istediğine karar verene dek kalması için evinde Trent'e bir yer ayarlıyordu.

Taburcu işlemleri için bastırmadı, aksine Monica ameliyattan çıkıp odasına döndüğünde oralarda olabilmek için onu resmen yaka paça atmalarını bekledi. Onu görmeliydi. Onu tekrar görmek için bir mazeret uyduracaktı.

Önceki gece görevli olan hemşire onu tanıdı ve yoğun bakım ünitesine girmesine izin verdi. "Uyuyor," dedi Hemşire Huysuz. "Siz beylerin onu uyandırmanızı istemiyorum."

Trent "siz beyler" derken Monica'nın ailesini kastettiğini düşündü, fakat artık tanıdık gelen cam kapıdan Monica'nın odasına geçtiğinde yatağının yanında oturan ve elini samimi bir tavırla tutan bir adam gördü.

Trent duraksadı, Monica'yı uyandırmamak için sessizce öksürdü. Kız huzur içinde uyuyordu, en azından öyle görünüyordu. Bacağı bir mekanizmayla havaya kaldırılmıştı, bacağının üstündeki bolca sargı uzvunun geçirdiği travmanın kanıtıydı.

Kimliği belirsiz adam kan çanağına dönmüş gözlerini kaldırıp Trent'e baktı. Yüzü ifadesizleşti. Trent'in odada işi yokmuş gibi, "Efendim?" diye sordu.

"O nasıl?"

"Dinleniyor."

Trent elinde olmadan adamın Monica'nın elini nasıl tuttuğuna dikkat etti.

Trent kendini, "Siz kimsiniz?" diye sorarken buldu.

"Ben Monica'nın erkek arkadaşıyım."

Trent'in içi buz kesti.

"Aslında nişanlısı sayılırım."

Trent bakışını yataktaki kadına çevirdi. İçi buz gibi soğumuştu. Artık mantıklı geliyordu. Bir kaçamak dışında bir şey olduğunu düşünmesine gerek yoktu. Monica da öyle dememiş miydi? Elbette evde onu bekleyen biri vardı.

Trent'in kapıldığı herkes için aynı şey geçerli değil miydi zaten?

Kalbinin hızlı atışına aldırış etmeyerek zorlukla yutkundu, kendini her türlü duyguya, her türlü *her seferinde bir gün* düşüncesine kapattı.

Bu duruma tekrar düşmeyecekti.

Bu yoldan daha önce de geçmişti ve bu yol onu lanet bir adaya sürüklemişti, anne ve babasının hayatına mal olmuştu. Aynı şey tekrar *olmayacaktı.*

"Siz kimsiniz?" diye sordu Monica'nın nişanlısı.

Trent başını salladı. "Hiç kimse."

Sonraki gün tamamen bulanıktı. Gece ateşinin yükselip ameliyatının birkaç saat ertelenmesine yol açması da cabasıydı. Monica ortopedi cerrahıyla tanıştı, onayları imzaladı ve ameliyata alınmak üzereyken ameliyat ekibiyle tanıştı.

Başkalarının merhametine kalmanın en güçlü kişiliğin bile kibrini kıran bir yanı vardı. Hemşirelik yaptığı yıllar boyunca—itiraf etmesi gerekirse çok da fazla olmamıştı—Monica asla hasta olan taraf olmamıştı. Asla başka birinin onun için nefes almasına bel bağlayacak seviyeye gelmemişti.

Kendine gelerek gözlerini araladı, bacağı öylesine acıyordu ki elinden sadece inlemek geldi. Tek düşüncesi onu çığlık atmaktan alıkoyacak bir şeye ihtiyaç duyduğuydu. Sonra dünya yeniden kararda.

Kendine bir daha gelmesi ertesi sabahın ilk saatlerini buldu. Yatağının yanında uzun boylu biri oturuyordu. Adamın cüssesi sandalyeyi örtüyordu ve gözleri endişeyle Monica'ya bakıyordu.

Monica gözlerini birkaç kez kırptı, şaşkındı.

"John?"

Yirminci Bölüm

"Bu-burada ne işin var?" Konuşmak zaten kurumuş olan boğazını düğümledi. Ameliyattan uyanır uyanmaz eski sevgilisinin yüzünü görmek çok fazla gelmişti. Jessie neredeydi?

"Uzak kalamadım. Yüce Tanrım, Monica, seni kaybettiğimi sandım."

John elini tutarak parmaklarını öptü. Gözleri acı yüklüydü.

"Gelmene gerek yoktu." Gelmemeliydi. Monica gitmeden önce kendini açıkça ifade etmemiş miydi?

John dinlemiyordu. Parmaklarının elini nazikçe okşaması zımpara törpüsüyle derisinden ince bir tabakayı kaldırıyormuş hissi veriyordu. "Gelmek zorundaydım. Seni seviyorum, Monica."

Monica gözlerini kapattı, John'un itirafını duymaya hazır değildi, aşkını istemediğini söylemeye de hazır değildi. Duyguları John'un duygularıyla aynı seviyede değildi. Bunu o da biliyordu.

"Jessie nerede?" Ablasının olaya el koymasına ihtiyacı vardı.

"Jack'le kafeteryaya gitti."

"John..."

"Bir şey söylemene gerek yok. Kayıp olduğun ve başına kötü bir şey geldiğini düşündükleri söylendiğinde sana sırtımı dönemeyeceğimi fark ettim."

"Sırtını dönüp giden sen değildin. Bendim."

John elini daha sıkı tutmaya başladı, sanki Monica'nın söylediklerinin tek kelimesini bile duymamış gibi gözlerini ondan ayırmadı.

"Bunu daha sonra konuşabiliriz," dedi John. Elbette ilişkileri konusunda Monica'nın fikri asla değişmeyecekti.

"Evet. Lütfen." Monica herhangi bir müdahaleye ihtiyaç duyarak çaresizce çağrı düğmesine uzandı.

Hemşire Huysuz yüzünde nadir görülen bir tebessümle odaya girdi. Monica'ya bir bakış atıp John'dan odayı terk etmesini istedi.

"Dışarıda bekleyeceğim."

John onları duyamayacak kadar uzaklaşınca Monica hemşirenin kulağına fısıldadı. "Lütfen bekleme salonunda kalmasını sağlayın."

Hemşire gözlerini kısarak baktı. "Nişanlın olduğunu söyledi."

Monica gözlerini sımsıkı kapatıp başını salladı. "Hayır. Değil. Ablam nerede? Jessie'ye ihtiyacım var."

"Tamam, tamam, hemen buluyorum. Sakinleş."

"Lütfen."

Hemşire odadan çıktı, kapının hemen arkasında John ile konuştu. "Şimdilik lobide kalmanızı istemek zorundayım."

"Ben de hemşireyim," diye karşı çıktı John.

"Ve bir arkadaş. Kuralları biliyorsunuz. Daha yeni uyandı ve ziyaretçi kabul etmeye hazır değil."

Sadece git, John.

Odadan uzaklaşan ayak sesleri Monica'nın hızla atan kalbinin sakinleşmesini sağladı.

Hemşire odaya dönünce Monica, "Teşekkür ederim," dedi.

Yirmi dakika sonra Jessie gülümseyerek odaya girdi. "Bakın kim uyanmış!"

Monica gülümsemeye çalıştı. "John hâlâ dışarıda mı?"

Jessie sandalyeye oturdu. "Lobide. Nasıl olur da onu bilmem? İkinizin ciddi düşündüğünüzü söyledi."

"Ne zamandan beri biri hakkında ciddi düşünür oldum?" diye sordu Monica. "Ciddileşmek istedi, ben de onu bıraktım."

"Ah." Jessie'nin yüzü düştü.

"Ablamın onu buradan çıkarmasına ihtiyacım var. Şu anda onunla uğraşamam. Jamaika'ya gitmeden önce ona bittiğini söylemiştim."

"Kayıp olduğunu duyunca muhtemelen bizim gibi o da çok korkmuştur."

"Evet, ama kaybolmak ona karşı duygularımı değiştirmedi. Lütfen, Jessie. Ablamın o adamı defetmesine ihtiyacım var."

Jessie kıkırdayarak ayağa kalktı. "Halledildi bil."

Monica titredi. "Nazik ol. Tamam. Daha fazlasını istediğini biliyorum. Eve dönünce onunla konuşacağımı söyle."

"Ben iyi polisim, unutma. Sadece rahat ol."

Jessie kapıya doğru ilerlemeye başladı.

"Jessie?"

"Fazla uzağa gitmiyorum, kardeşim."

"Biliyorum. Trent'i gördün mü?"

"Hayır."

"Ah, tamam. O odama gelebilir... Yani ortaya çıkarsa."

Jessie gülümseyip göz kırptı. "Anlaşıldı. Bilmem gereken başka biri var mı?"

Monica ablasına fırlatabileceği bir şey olmasını diledi, fakat kötü bir bakışla yetindi.

Trent ortaya çıkmadı. Ertesi gün Monica yoğun bakımdan çıkarılıp özel bir odaya alındığında danışmayı arayıp Trent Fairchild hâlâ hastanede mi ve telefonu odasına bağlanabilir mi diye sordu. Monica'nın aldığı cevap, "Bay Fairchild dün öğleden sonra taburcu edildi," oldu.

Monica elindeki telefona dakikalarca baktı, bu sırada sürekli, *geleceğini söylemişti,* diye düşündü.

Jessie ve Jack Monica'yı da alıp Teksas'taki evlerine uçtular. Monica'nın California'da yaşıyor olmasının önemi yoktu, yürüyene kadar ona kesinlikle ablası bakacaktı.

Zaten Monica da eve dönmek için acele etmiyordu. İş yerinden arkadaşı Deb birkaç kez arayarak durumunu sormuştu ve acil serviste yaşananları aktarmıştı.

Walt döndüğünde Monica'nın işinin askıya alınmasından dolayı ateş püskürmüştü. Monica kendine geldiğinde hastanenin işine son vermede haklı sebeplerinin olup olmadığını görmek için inceleme kurulunun önüne çıkması gerekecekti. Bir sendikaya üye olmak bir kez olsun işe yarayabilirdi. Eğer yürüyebilseydi davayla hemen mücadele ederdi.

John koca bir çiçek buketiyle bir kart gönderdikten sonra evine dönmüştü. Birlikte geçirdikleri zamana övgüler yağdırmayı ve bıraktıkları yerden devam etmeyi çok istediğini eklemeyi ihmal etmemişti. İlişkilerinde aceleci davrandığını kabul ediyordu ve Monica'nın mükemmel erkeği olmak için bir şans daha istiyordu.

Bu mektup Monica'nın kalbinin buz kesmesi dışında başka duygulara sebep olmalıydı. Eve döndüğünde onu bir kez daha başından savmak zorunda kalacağı gerçeği Monica'yı yoruyordu. Zaten ilk seferinde de ilişkilerinin bittiğini söylemek yeterince zordu. Şimdiyse onu kısa süre görüp bir sonraki uçakla geri postalanmak için ülkenin bir ucundan gelmişken bunu tekrar yapmak çok daha zor olacaktı. Eğer Monica lisede olsaydı bunu onun yerine halletmesi için Jessie'yi gönderebilirdi.

Yetişkin olmak bazen berbat bir şeydi.

Bir gün, Jessie'nin küçük salonunda oturup *Supernatural* ile *Buffy Vampir Avcısı* dizilerinin DVD'lerini izlerken, "Belki de taraf değiştirmeliyim," dedi. Katie Teksas'ta kalmıştı ve Jack ile Jessie o gece sunmayı planladıkları bir aile sürprizi için alışveriş yapmaya çıkarken Monica'ya "bebek bakıcılığı" yapıyordu.

Katie, Savannah'ı uyuması için yatırmıştı ve ikisi baş başa anlamsız bir şov izliyordu. Aslında Sam ve Dean anlamsız tipler değildi, fakat başka bir şeytanın kıçını tekmeledikleri sırada kaslarının oynaması bıkkınlık vericiydi.

"Bu şovu ağzının suyu akarak izlemene bakılırsa asla *taraf değiştiremezsin*."

Erkeklerden ve Monica'nın hiçbir erkeğe bağlanamamasından bahsediyorlardı.

"Ama bir şeyler yapmalıyım. Belli ki sorun bende."

"Neden öyle diyorsun?"

Katie, Monica'nın ayaklarının dibine kurulmuştu ve ayak tırnaklarını boyuyordu. Pedikür söz konusu değildi, fakat tırnakları geçici alçının ucundan fırlamışken Katie onu süslemeyi görev bilmişti.

Monica kız kardeş gecesine bayılıyordu. Katie onun kan bağıyla kardeşi olmasa da onu tüm kalbiyle bir kardeş gibi gö-

rüyordu. Jessie, Jack'le evlendiği için gerçekten çok şanslıydı. Jack'in tüm ailesi Mayberry'den[1] fırlamış gibiydi, sadece kat kat zengindi.

"Erkeklere çok uzun süre dayanamıyorum. Yemin ederim, erkek olmalıymışım."

Katie ojeyi bulaştırmamak için kenarda tutarak güldü. "Şartsız sevişmekten hoşlandığın için mi?"

"Çünkü sevişmekten hoşlanıyorum ve işimiz bittiğinde gitmelerini istiyorum."

Katie çenesini eğerek onu inceledi. "Kucaklaşmıyor musun? Sırtına sarılıp yatmasına izin vermiyor musun?"

Sarılıp yatabileceğimi düşündüren tek bir adam olmuştu. O da bir mağarada en iyi yakında-öleceğim rolünü sergilediği sıradaydı. "Pek sayılmaz."

Katie başını eğip işine devam etti, Monica'nın ayak parmaklarına üfledi. "Ya Jamaika'daki adam?"

Monica başını hızla kaldırdı. "Trent mi?"

"En azından adını biliyorsun. Bazı erkekler kızların adını hatırlama zahmetine girmez."

"O sayılmaz."

Katie diğer ayağına geçti. "Ah, nedenmiş?"

"Ölüme yaklaşma deneyimleri gerçekleri çarpıtabiliyor."

"Neymiş o gerçekler?"

"Geçici bir kaçamak dışında bir şey olamayacağımız. O adadaki berbat durumdan bir kaçıştı sadece." Aslında, *akıllara durgunluk veren* bir kaçıştı. *Tapılası* bir kaçıştı. *Uykuda zevk almaya* benzer bir kaçıştı.

---

1 1960'larda yayınlanan *The Andy Griffith Show*'da geçen ve yaşamak için mükemmel olan ütopik kasabanın adı.

"Yüzünde yine o bakış belirdi, hayatım. Televizyonda seksi tipleri bile izlemiyorsun."

"Ne bakışı?"

"'Burası sıcak mı oldu ne?' bakışı. Yani sen ve Trent denen şu adam kucak kucağa yattınız mı?"

"Kucaklaşmaktan ziyade bana yastık görevi gördü. Mağara geceleri zifiri karanlıktı. Ayrıca aşırı sessizdi." Aklına gelince ürperdi. "Tepemizdeki delikten zehirli su göledine sürekli damlayan su sesini duyabiliyordum ve Çin işkencesinin nasıl hissettirdiğini anladığımı düşünüp durdum. İşkenceyi durduran tek şey yağmurun başlamasıydı."

Hatıraları duygularına hücum ediyordu. Mağaranın kokusu, Trent'in kokusu. Günler geçtikçe Trent daha gerçekçi olmuştu ama Monica buna asla alışamamıştı. Ellerinden geldikçe temizlenmek için tek bir havluyu kullanıyorlardı, fakat günlerce duş yapamamak rahatsızlık vericiydi. Monica hâlâ adamakıllı duş yapamamıştı. Elinden gelenin en iyisi alçısını ıslatmamak için bacağını banyodan dışarı uzatarak aldığı duştu. Trent fırsat bulur bulmaz sıcak suyun altında bir saat kalmış mıdır acaba, diye merak etti.

Katie, "İddiaya varım, korkmuşsundur," diyerek Monica'yı daldığı düşüncelerden çıkardı.

"Korkudan altıma edecektim. Fakat Trent sayesinde daha kolay oldu. Aptalca konulardan bahsettik. Eski filmler hakkında, oradan çıkmayı başaramayacağımız gerçeğini aklımızdan uzaklaştırabilecek her türlü konuda konuştuk.

Katie iç çekti. "Ve sarılarak yattınız."

"Birbirimize sokulduk. Sayılır."

Bir süre sustular, ikisi de düşünüyordu, konuşmuyordu.

Daha sonra Katie, "Görünüşe göre onunla yakınlık kurmuşsun."

Monica omuz silkti. "Yapmamalıydım. Giderken veda bile etmedi."

"Ama sen etmesini mi istiyordun?"

Hayır. Aslında Monica ondan ayrılmak istemiyordu.

"Hamileyiz." Jack yanında Jessie'yle masanın başında durdu ve neredeyse herkesin beklediği duyuruyu yaptı.

Monica, Katie'ye bakıp, "Bana beş dolar borçlusun," dedi.

Katie gözlerini devirdi, Jessie ise güldü. "Siz biliyor muydunuz?"

"Tahmin ediyorduk," dedi Monica.

Gaylord masanın etrafından dolaşıp gelinine sıkıca sarıldıktan sonra Jack'in elini tuttu. "Ama ben bilmiyordum." Yüzü ışıldadı ve yanakları kızardı. Jessie'ye bakıp onu tekrar kucaklayarak ayaklarını yerden kesti.

Monica hariç herkes sırayla Jessie'ye ve Jack'e sarıldı ve Danny'ye tavsiyelerde bulundu. "Size sarılmak için atlardım ama hoplayıp zıplamak için bir süre beklemeliyim."

Jessie kardeşinin yanına gitti ve sarılmak için eğildi. "Senin için çok mutluyum," dedi Monica.

Jessie sesini alçalttı. "İlk seferinden çok farklı."

Monica anlıyordu. Jessie lisedeyken hamile kaldığını öğrendiğinde ikisi de hayatının sona erdiğini düşünmüştü. Anneleri bu konuda anlayışlı davranmıştı. Bir annenin olabileceği kadar iyiydi, fakat Jessie genç yaşta tek başına bir çocuk büyütmenin güllük gülistanlık geçeceğini bir kez bile düşünmemişti. Yine de, Danny'yi tek başına dünyaya getirdi, çünkü prezervatif kul-

lanmayan pislik herif Jessie hamile olduğunu söyledikten sonra ondan ayrılmıştı ve Jessie çocuğunu büyütmek için hayatını askıya almıştı. Bu kez bir kocası, onu destekleyecek bir ailesi... Yeni anne olan birinin isteyebileceği her şeyi olacaktı.

Monica uzanarak Jack'e sarıldı. "Tebrikler, aygır."

Jack sırıttı.

Danny tam da o anda adamın kolunu çekiştirmeye başladı. Jack hiç tereddüt etmeden çocuğu kucağına aldı. "Bebek erkek kardeşim odamda uyuyabilir mi?"

Jack, Danny'nin dağınık saçlarını karıştırdı. "Belki. Ya bebek bir kız kardeşin olursa?"

Danny bu olasılığı düşündü ve eledi. "Annemin kız çocuk sahibi olabileceğini sanmıyorum."

Jack başını sallayıp güldü. "Kızı olabilir."

"Çok fazla oyuncak bebeği olmadığı sürece odamda uyuyabilir."

Masadaki yetişkinler gülüştü.

Tekrar yerlerini aldılar ve kristal bir flüt kadehte süt içmeyi tercih eden Jessie hariç herkese şampanya servis edildi.

Yemek bitmeden önce bir ara Danny, Jack'e babalık görevinin hakkını verdirten bir soru sordu.

"Baba?"

"Efendim, ahbap?"

Kelimelerini dikkatlice seçerken Danny'nin küçük alnı çatıldı.

"Bebek, annemin karnına nasıl girdi?"

Masadaki herkes sustu.

Katie ile Monica bakışarak Jack'in cevabını bekledi.

"Ben, şey, bebeği oraya ben koydum."

Dean sessizce kıkırdayarak birasını içti.

"Evet ama nasıl?"

Jack elini çenesinde gezdirerek masadakilere baktı. Gaylord bile yardım girişiminde bulunmuyordu.

Daha sonra Jack hafifçe doğrularak, "Özel bir kucaklaşmayla," dedi.

Danny dudaklarını büzüştürüp annesine baktı. "Ah, tamam." Daha sonra tabağındakileri yemeye koyuldu.

Yirmi Birinci Bölüm

Jessie, Katie ile birlikte Danny'nin ve atının bulunduğu ağılı çevreleyen ahşap çitin üzerinde oturuyordu. Teksas'a taşınmalarından kısa süre sonra Jack, Danny'nin ata binmeyi öğrenmesinde ısrar etmişti. Küçük, büyük hayvanların hepsini çok seven Danny hiç şikâyet etmemişti. Çocuk ya bir veteriner ya da bir çiftçi olacaktı.

"Belki de hormonlar yüzündendir, ama herkesin gittiğini düşününce ağlayacak gibi oluyorum."

Katie, "Hormonlar yüzünden olmalı, çünkü hepimiz birer baş belasıyız," diyerek Jessie'nin omzunu dürttü, hiçbirinin zor insanlar olmadığını çok iyi biliyordu.

"Ayrıca onun için endişeleniyorum."

Doktorlar dört hafta sonra Monica'nın bacağını yürüme alçısına koymuştu. İşe dönmeye hazır değildi, fakat işi için savaşmak üzere California'ya dönme gereği duyuyordu.

Jessie'nin kimden bahsettiğini söylemesine gerek yoktu. Monica Jamaika'dan döndüğünden beri Jessie ile Katie, Monica'nın durumu hakkında birkaç kez sessizce konuşmuştu.

"Ah, yapma şunu," diye çıkıştı Katie.

"Neyi yapmamayım?"

"Beni zaten olduğumdan daha fazla endişelendirme. Dağılmış durumda, değil mi? Demek istediğim, sen onu benden daha iyi tanıyorsun."

"Espri yapmıyor, gülümsemiyor... Evden çıkmak için her sebebi uyduruyor."

"Belki California'ya dönüp mücadele etmesinin faydası olur."

"Bence onu rahatsız eden her neyse işinden ziyade Jamaika'da olanlarla ilgili."

Katie elini Jessie'nin omuzlarına koydu. "Az kalsın ölüyordu."

Jessie ürperdi. "Bunu düşünemiyorum bile. Sence bir tür travma sonrası saçmalığı mı?"

"Belki. Başka ne olabilir?"

Jessie bu soruyu bir dakika boyunca düşündü. "Mağarada yanında olan adam hakkında sana bir şey söyledi mi? Trent?"

"Sadece taburcu edilir edilmez sıvıştığını ve veda bile etmediğini."

Jessie, hayvanın tırıs gidişine ve dengesiz adımlarına rağmen atın sırtında kalmayı başaran Danny'ye el salladı. "Sence de tuhaf değil mi? Demek istediğim, iyi anlaşamasan bile neredeyse yaratıcıya birlikte kavuşmak üzere olduğun biri *sonra görüşürüz. Hayatında mutluluklar* gibi bir sözü hak etmez mi?"

Katie bunu bir süre düşündü.

"Ayrıca bir erkeğin saçmalıklarına söylenmemesi hiç Monica'ya göre değil. Ona meydan okumamasına da şaşırdım."

"Hangi konuda meydan okuyacak? Ondan hoşlanmadığı için mi? Kimseyi aynı şekilde hissetmediği için suçlayamazsın. Örneğin John denen şu adamı ele alalım. Adam çiçek gönderip duruyor ve Monica ona hiç umut vermedi. Belki eve döndüğünde yapacağı şu konuşma konusunda endişelidir. Veya belki işini geri alamayacağından endişe duyuyordur. Paraya ihtiyacı olursa yardım edeceğimizi söylemeye çalıştım."

"Monica öyle bir şeyi kabul etmez."

"Biliyorum," dedi Katie. "Denedim. Geçen yıl onunla yaşarken ev sahibine doğrudan ödeme yapmak için arkasından iş çevirmek zorunda kalmıştım."

Jessie Teksas güneşinin burnunu yakmasını önlemek için kovboy şapkasını yüzüne iyice indirdi. "Monica herhangi birine bağımlı olmaktan nefret eder. Hele bir de o kişinin bir penisi varsa unut gitsin. Babasız büyümenin ve annemin hayatına sürekli girip çıkan birbirine benzer tipleri yakınında tutmasının sonucu."

"Komik, annem onu terk ettikten sonra babamın birileriyle çıkmasının iyi olacağını düşünmüşümdür. Şimdi düşünüyorum da yanılmışım."

"Biz onlardan çok fazlasını gördük, sense hiç. Ortada bir şey olmalı. Boşanmalar olur. Bu hayatın sonu değildir."

Katie onu tekrar dürttü. "Sen bu konuda asla endişelenmek zorunda kalmayacaksın."

"Dedi, kapak tencereye." Jessie iç çekti. "Tanrım, ağabeyini çok seviyorum."

Katie kıkırdadı. "Evlilik hayatı en iyisi. Keşke Monica'nın da doğru erkeği bulmasına yardım edebilsek."

Jessie hâlâ düz olan göbeğini ovaladı ve gülümsedi. "Doğru."

Trent'in elindeki bira daimi dostu olmuştu. En azından aklı adaya... Ona kaydığında.

Ve bu her gün oluyordu.

Glen'in evinin kapısı çarparak Trent'e ağabeyinin eve geldiğini bildirdi.

"Aman Tanrım, Trent." Glen'in sövüp sayması bile Trent'in gözlerini kaldırıp ağabeyine bakmasına zar zor yetmişti. "Karanlıkta ne halt ediyorsun?"

"Karanlık değil." Aslında perdeler kapalıydı ve bekâr evinde bir tane bile açık ışık yoktu. Tek ses heavy metal çalan radyodan geliyordu. Yine de dışarıdan karanlığı delen bir kızıllık sızıyordu.

Glen müzik setinin yanına gitti, parmağıyla düğmeye basıp sesi kapattı.

Kanepenin yanında kıvrılıp yatan Ginger başını kaldırarak havlamaya başladı.

Ağabeyi ceketini sandalyeye fırlatıp Trent'e dik dik baktı. "Yeter! Kendine bunu yapmanı izlemeyeceğim."

"Neyi yapmamı?" Trent ayaklarını sehpadan indirip yanındaki boş bira şişesine uzandı.

"Hiçbir şey yapmamanı. Sürekli içmeni. Karanlıkta oturmanı. Jamaika'da da bunları mı yapıyordun?"

Hayır. Aslında ilk başlarda çok fazla içiyordu. Sonunda ritmini tekrar bulmuştu. Belki de adaya o yüzden kaçmıştı, huzur içinde yas tutmak için. Ağabeyleri şişenin dibini bulmasına uzun süre izin vermezdi.

"Jamaika'da ölebilirdim."

"Ama ölmedin!" diye bağırdı Glen. "O küçük sarışın kız senin gibi karaciğerini mahvediyor mu sanıyorsun? Hem de senden kesinlikle daha beterini yaşadı."

Doğru olabilirdi ama Monica'nın yanında geceyi paylaşabileceği biri vardı.

"Kahretsin!"

"Hayır!" Glen arkasını dönüp yumruğuyla elektrik düğmesine vurdu. "Ayrıca şu lanet lambalardan birini aç."

Glen odadan hışımla çıktı. Trent'in bir aklı ağabeyinin peşinden gidip ona yumruk atmasını söylüyordu. Diğer dürtüsüyse bir bira daha almaktı. İki arzusunu da bastırdı, geri döndüğünden beri ona ait olduğunu ilan ettiği odaya yöneldi. Banyosunda, ışığı açıp aynaya baktı.

"Ah, lanet olsun." En son ne zaman tıraş olmuştu? Gözleri kan çanağına dönmüştü ve kendini biraz koklayınca duşa ihtiyacı olduğunu anladı.

Musluğu açtı, lavabodan akan suyu izledi. Monica'nın sağlıklı musluk suyu konusunda onun kadar mutlu olup olmadığını merak etti.

Monica nasıldı? California'ya dönmüş müydü yoksa hâlâ Florida'da mıydı? Bir süre Teksas'ta ablasıyla kalmış olabilir miydi? Belki de nişanlısının yanına taşınmıştı.

Trent tıraş bıçağını alıp birkaç günlük kirli sakalını kesti. Suyu kapattığında duvardan ağabeyinin telefonla konuştuğunu duydu.

"Aile müdahalesi olayına girmek üzereyim, Jase. Bu delilik."

Demek Glen ve Jason onun hakkında konuşuyordu.

"Önemsemeseydim, kıçına tekmeyi basardım. Kahretsin, belki de kıçına tekmeyi basarım. Bir şeylerin gözünü açması gerek."

Trent duyma menzilinden çıktı ve duvara yaslandı. Ne zaman ailenin otlakçısı haline gelmişti? Evdeki ilk haftasında kendine biraz dinlenip rahatlamayı hak ettiğini söylemişti. Hayata biraz ara verecekti. Ağabeyleri ile birkaç bira içmişti. Eski günlerden, anne ve babalarından konuşmuşlardı. Trent anne ve babasının ölümünden beri ilk kez suçluluk ve pişmanlıkla boğulmamıştı,

güzel günleri hatırlayabildiğini hissetmişti. Ağabeylerine Monica hakkında malumun dışında bir şey söylememişti. Onlar da Trent Florida'dan ayrıldığında tepki vermemişti. İkisi de toparlanmak için acele etmemesini söylemişlerdi.

O da acele etmemişti.

Kış mevsimi batıda etkisini yitiriyordu ve bahar güneşi daha geç batmaya başlamıştı. Trent pencereye yaklaştı ve güneşin kızıl ışıltısının henüz kaybolmadığını fark etti.

Ginger popo üstü oturuyordu ve budala köpek ifadesiyle Trent'e bakıyordu. Sanki, *"Peki, ne yapıyoruz, dışarı mı çıkıyoruz?"* diyordu.

Ginger'ın tasmasını tutmasını art arda havlamalar izledi.

Trent ağabeyinin evinden çıktı, akşamüstünün serinliğinin onu kendine getirmesine izin verdi. Havadaki soğuk yağmur kokusu yoğun bir şekilde hissediliyordu. Ginger tasmayı çekiştiriyordu, dışarıda olduğu için heyecanlanmıştı ve gördüğü her çalıya işiyordu.

Trent bütün bloğu yürüyüp sonrakine geçti. Birkaç çocuk evlerinin dışında oynuyordu ve bir yerlerden bir çim biçme makinesinin gürültüsü geliyordu. Çimleri ve çiçekleri kesme vaktiydi.

Kır çiçeği tarlalarının üstünden uçma düşüncesi Monica'nın hatırasını birayla unutmaya çalıştığından beri ne kadar çok şeyi kaçırdığını hatırlattı.

Ağabeyinin evine geri döndüğünde güneş uzak batıda çoktan batmıştı. Düşünceleri Monica'nın da bu gece güneşin okyanusun üzerinde batışını izleyip izlemediğinde takılıp kaldı.

Mangal kokusunu duyunca Trent'in karnı guruldadı. Arka bahçede Ginger'ın tasmasını çözerek barbeküde cızırdayan biftekleri kokladı.

Glen iki bifteği çevirip barbekünün kapağını kapattı ve dikkatini Trent'e çevirdi. Kardeşi tek kelime etmeden dışarıdaki buzdolabından bir kola aldı ve ağabeyine bir bira fırlattı. Glen'in gözleri iyice büyüdü.

Trent poposunu bir şezlonga yerleştirerek, "Ofiste çalışamam," dedi. "O tür işlerden ne kadar nefret ettiğimi bilirsin."

Glen evin yan duvarına yaslanıp birasını açtı. "Epeydir buralarda değildin. Pilotlarımızın çoğu seni tanımıyor bile."

"Evet? Yani?"

"Uçuş süresine beklenenden daha fazla saat girilmiş olan birkaç güzergâhımız var. Biraz araştırma işimize yarayabilir."

"Birileri kuşlarımızı şahsi işleri için kullanıyor mu diye bulmak için mi?"

Glen gülümsedi. "Ofis işi değil."

Evet, ayrıca sıkıcı da olmazdı ve Trent'e düşünecek bolca zaman kalırdı.

"Sorunlar nerede?"

"En büyüğü Seattle'da."

Seattle. Soğuk, nemli ve herkesten kilometrelerce uzakta. "Köpeğime göz kulak olur musun?"

Yürüyüş alçısı yürümeye yardımcı olabilirdi, fakat araba kullanırken... Pek faydası olmuyordu.

Katie'den kurtulduktan sonra Monica'nın ilk durağı yardımına gelen adamların çoğunun çalıştığı itfaiyeydi. Öğleden sonra dört olmak üzereydi ve istasyon sessizdi. Sessiz kelimesi günün keyfini kaçırma korkusuyla yüksek sesle söyleyemeyeceği bir kelimeydi.

Büyük, kırmızı kamyonların bulunduğu tanıdık garaja girdi ve duvara vurdu. Birilerinin onu fark etmesi için, "Merhaba?" diye seslendi.

Ağırlık odasından Stan çıkageldi. Neredeyse yirmi yıldır departmanın emektarı olan Stan'in saçları yer yer kırlaşmıştı ama kırklı yaşlarda kaybetmiş olması gereken kasları yerli yerindeydi.

"Kraliçe? Vay canına! Beyler?" diye seslendi arka tarafa. "Bir ziyaretçimiz var."

Stan yanına gelip Monica'ya sarıldı. Kız da ona sarıldı ve çok samimiydi.

"Seni görmek çok güzel." Stan geri çekilip onu baştan ayağı süzdü.

Monica'nın uzun pantolonu alçısını saklayamıyordu, fakat kalçasını iyice sarıyordu. Önden düğmeli sade bir gömlek giymişti ve renkli bir şal takmıştı. Adamlar onu hastane üniforması dışında görmeye alışkın değildi. Sivil kıyafetler içinde onlara farklı göründüğünü biliyordu.

"Monica?" Bir sonraki kucaklama Radar'dan gelmişti. Gerçek ismi bu değildi, genellikle taktığı gözlük yüzünden bu şakacı adamların ona verdiği takma bir isimdi. En azından Monica'ya öyle söylemişlerdi. Dedikodulara göre karyolasının yanında çocuğunun ona verdiği bir peluş oyuncak hayvan varmış.

Radar'dan sonra Clive geldi, onun takma adı yoktu. Daha sonra Spock. Ona da bu isim boş zamanlarında oynamaya bayıldığı kelime oyunları yüzünden verilmişti. Adamların yüzbaşısı bile kucaklama sırasından nasibini almıştı. Emekliliğine dört yıl kalmış olabilirdi, fakat Charlie çok çekiciydi. Aslında Monica'nın etrafını sarmış olan adamların her biri ateşli itfaiyeciler takvimlerinden birinde kolaylıkla yer alabilirdi. Ahlaksızca olsa bile bu adamlar binlerce kopya satardı.

Monica onlarla ilk kez yola çıktığı anı hatırladı. Oraya aitmiş gibi hissetmesi için ellerinden geleni yapmışlardı. Telsiz sustuğunda rahatlamışlardı ve gerektiğinde süratle bir sonraki acil duruma gitmişlerdi. Monica için acil servisten telsizle uygun kararları vermesine yardımcı olan bir öğrenme deneyimiydi.

Bu adamlara güveniyordu.

Güvenin nadir bulunan bir şey olduğunu bildiği halde.

"İçeri gel, içeri gel." Charlie erkek inlerinin kapısını açtı ve bacağını kaldırabilmesi için ona başköşede yer verdi.

"Nasılsın?" diye sordu Radar.

"Çok iyiyim. Arama için bazılarınızın gönüllü olduğunu duydum."

"Evet, aslında mavi giymiyor olabilirsin ama buradaki ailemizin bir parçasısın."

Ah, kahretsin! Gözlerinde gerçekten yaşlar birikiyordu. "Şey, aslında orada kimler vardı, ondan bile emin değilim. Hiçbir şey hatırlamıyorum."

Radar ile Spock el kaldırdı. "B vardiyasından Mitch bizimleydi, bir de 73'ten Miller."

"Vay canına. Bu... Vay canına." Monica gözyaşlarının akmaması için deli gibi uğraşarak gözlerini birkaç kez kırptı. "Geri kalanlarınızın vardiyalarınızı değiştirmek zorunda kaldığınızı biliyorum." Charlie'ye döndü. "Ayrıca patronunuzun gitmenize izin vermesi gerekiyordu." Yakın olduğu için Charlie'nin elini tuttu. "Teşekkür etmek yetersiz kalır."

Adamlar ona gülümsüyordu ve onları takdir etmesi karşısında mahcubiyetle omuz silkiyorlardı. "Burada işler böyle yürür, değil mi? Sen de bizim için gelirdin."

Doğru, giderdi.

Kapının bir kez daha çalınması dikkatlerini çekti. "Teslimat."

Teslimatçı adam itfaiye istasyonuna girdiğinde barbekü sosunun kokusu adamı izledi.

"Kim sipariş etti? Dışarı çıkacağımızı sanıyordum," dedi Stan.

Teslimatçı, paketleri masaya yerleştirince Monica adama el salladı. Yemekleri için imza atarken, "Benden," dedi. Herkes ısmarladığı yemekten en az bir kere yiyebilsin diye sonraki birkaç gün için itfaiyecilere akşam yemeği ayarlamıştı.

"Ah, asla olmaz."

"Öyle bir şey olmayacak."

Adamlardan birkaçı arka ceplerinden cüzdanlarını çıkardı.

"Hadi ama, çocuklar. Bir şeyler yapmalıyım."

Birileri fişi elinden kapıp jestini bozmadan önce teslimatçıya çıkmasını işaret etti.

İtfaiyeciler yemeklerini bir kadının ödemesinden hoşlanmamıştı ama bu durum barbeküye gömülmelerine engel olmadı.

Monica da onlarla birlikte yedi, Jamaika'da gördükleri bazı şeyler hakkında konuştular. Birkaç tanesi gelecekte oluşacak felaketlerde acil yardım ekibine katılacaklarından bahsetti.

Spock yudumlarının arasında, "Karmaşadan nasibimi aldım ama oradaki çok büyüktü," dedi.

"Kliniği gördünüz mü?"

Radar başıyla onayladı. "Seni uçağa bindirdikten sonra yerlilerin bazılarını eve geri götürdük. Bu arada ablanın uçağı çok güzelmiş."

"Morrison ailesiyle akraba olduğunu bilmiyordum."

"Değilim. Aslında, ablam Jack'le evli. Fakat—"

Clive pirzolasını ona doğru salladı. "Benim kitabımda bu akrabalıktır. Morrison seni aramamız için bize büyük bir teşvik primi önerdi."

Monica lokmasını çiğnerken durdu. "Öyle mi?"

Charlie gözlerini devirdi. "Sanki gerek varmış gibi."

Bu adamların para yüzünden gelmediğini bilmek Monica'nın yüzünü güldürdü.

"Acil serviste işini kaybettiğin söyleniyor."

Artık hepsi Monica'yı izliyordu, gözleri yemeklerindeydi ama alınları endişeyle kırışmıştı.

"Pat oldum olası beni kovmak için fırsat kollardı. Sebebinden emin değilim."

Radar, herkesçe bilinen bir gerçekmiş gibi, "Seni kıskanıyor," dedi.

"Neyimi kıskanıyor?"

"Bekârsın, muhteşemsin, bütün erkekler peşinde ve istesen işini anında elinden alabilirsin," dedi Clive.

Bunun üzerine, Monica sandalyesinde büzüştü.

"Onu huzursuz ediyorsun, Clive."

"Ne?" Clive'in çenesinde gülümseyince içe göçen bir yarık vardı.

"Sen evli değil miydin?" diye çıkıştı Monica.

"Mutlu bir evliliğim var. Ama kesinlikle kör değilim," dedi Clive göz kırparak.

Clive, Monica'yı güldürmüştü. "Bu şeyden kurtulunca hatırlat da kıçına tekmeyi basayım." Konuşurken bacağını kaldırdı.

"Jamaika'da yardım ettiğin için seni cidden kovamaz, değil mi?"

Monica nefes verdi. "Bilmiyorum. Tam olarak neler olduğunu öğrenmek için yarın insan kaynaklarıyla bir toplantım var."

"Eğer bize ihtiyacın olursa arkandayız."

Adamlar başlarıyla onay verirken tiz alarm sesi onları sıcak yemeklerinden kalkıp kapıya doğru koşmak zorunda bıraktı. Monica eğitimi biliyordu, biraz olsun gücenmemişti.

"On dakikacık daha istemek çok mu olurdu?" dedi Stan. Kapıdan çıkarken Monica'nın omzuna hafifçe vurdu.

"Teşekkürler, Kraliçe."

"Teşekkürler, Monica."

"Yakında yine gel."

Tek tek çıkarak onu istasyonda barbekü poşetleriyle ve boğazında bir düğümle baş başa bıraktılar.

Bu adamlar çok iyi bir ekipti.

Yirmi İkinci Bölüm

Monica yürüyerek, aslında topallayarak elinde bir ihtarnameyle dalgınca insan kaynakları binasından çıktı. İçinden acil servise gidip Pat'e sorununun ne olduğunu sormak geçiyordu. Monica, Amerika'ya döndüğüne göre resmi bir soruşturma başlayacaktı. Elbette bu zaman alırmış ve dahil olan tarafların hepsine ulaşılana kadar hiçbir şey belli olmazmış.

Dahil olan tarafların hepsi. *Kimden bahsediyor olabilirlerdi?* Görünüşte davanın sağlam bir dayanağı yoktu. Monica vardiyalarındaki boşlukları doldurmuştu. Ancak, meslektaşlarından biri hastalanmıştı ve vardiyalar Monica'nın başına patlamıştı. Bunları telafi etmek onun sorumluluğu haline gelmişti. Fakat programı düzeltmek için orada değildi, adada dizine kadar pisliğe batmıştı. Programlama sorunu Monica'nın Jamaika'daki ilk saatlerinde oluşmuştu ve Monica'nın düzeltmek için yapabileceği bir şey yoktu.

Henüz kanıtlanmamıştı, fakat anlaşılan Pat hemşirelerden en az birini Monica'ya karşı davayı sağlamlaştırmak için yardıma gelmekten alıkoyuyordu. Tüm bunlar aptalcaydı.

Monica gerçeklerle başlayıp daha sonra bunları abartmaya girişen halkla ilişkiler temsilcisi Bayan Levine ile oturuyordu.

"Adada manzaranın keyfini çıkarıyor olmanızın davanıza katkısı olmuyor."

Monica, "Manzaranın keyfini çıkarmak mı?" diye resmen bağırdı. "Siz neden bahsediyorsunuz? Orada bulunduğum tüm süre boyunca canımı dişime takıp çalıştım."

Bayan Levine Monica'ya koyu camlı güneş gözlüğünün üzerinden abartılı bir inanamama ifadesiyle baktı. "Klinikteki bir hemşireye göre yerlilerden biriyle bir defadan fazla ayrılmışsınız; bir gönül ilişkisi için."

Monica kulaklarından buhar çıktığını hissetti. "Gönül ilişkisi mi? Neden bahsediyorsunuz?"

"İfadesini almamız gerekiyor, fakat Sınır Tanımayan Hemşireler örgütünün sağladığı barınak yerine bu adamın evinde uyuduğunuzun herkesçe bilindiğini söyledi."

"Barınak filan yoktu. Her şeyden çok uzakta bir kliniğe transfer edilmiştim. Doktor Eddy ile Doktor Klein da oradaydı. Bana kefil olacaklardır."

Bayan Levine ucuzcu dükkânından alınmış gözlüklerini burnundan indirdi, kollarını göğsünde kavuşturdu. "Adada bir erkekle vakit geçirmediğinizi mi söylüyorsunuz? Bir meslektaşınız veya hastanız olmayan bir erkekle?"

Bunun üzerine Monica ayağa kalktı, avucundaki ihtarnameyi buruşturdu. "Lanet bir avukata ihtiyacım var sanırım."

"Bana küfretmeniz gerçekleri değiştirmez. Ayrıca, bu bir cevap değildi, Bayan Mann. Yurtdışındaki insanlara yardım etmek için görev yerinizi terk etmeniz bir tarafa. Ama bunu yaparken sistemimizin iyi niyetini bir sevgiliyle bedava bir tatil için kullanmak..."

Monica şiddet eğilimi olan biri değildi, fakat hayatı boyunca birini yumruklamayı hiç bu kadar istememişti.

Topallayarak binadan çıktı ve tanıdık ama istenmeyen birine denk geldi. "Lanet olsun. Burada ne işin var?"

John ellerini ceplerine sokup arkasından yürüdü. "O kadar mı kötü?"

"Aptallar. Neler yaşamak zorunda kaldığıma dair en ufak fikirleri yok."

"Konuşmak ister misin?"

Evet, ama bu konuda konuşacağı kişinin John olacağını düşünmüyordu. Onunla konuşması bambaşka sözcükler içerecekti.

Binadan çıkma telaşı içinde basamağa yanlış ayağıyla bastı ve neredeyse popo üstü düşüyordu.

John onu tutmayı başardı, adamın eli kolunun üstünde Monica'nın isteyeceğinden daha uzun süre kalmıştı.

Monica geri çekilerek, "Teşekkürler," dedi.

"Hadi gel, sana içecek bir şeyler ısmarlayayım."

Monica eliyle yüzünü ovaladı. "John..."

"Sadece bir içki. Konuşacak çok şeyimiz olduğunu biliyorum. O konular bekleyebilir. Sadece birlikte çalışıyormuşuz ve kötü geçen bir vardiyadan sonra çene çalacakmışız gibi davranalım. Olur mu?"

İlk seferinde Monica'yı onunla çıkmaya teşvik eden cazibesinin bir kısmı tebessümüyle kendini göstermişti. John'un düşmanı veya hayatına giren diğer kadınları yargılamasına yol açacak cadı olmak istemiyordu.

"Sadece tek bir içki mi?"

John'un tebessümü çatırdamaya başladı. "Bir kokteyl. Bir gazoz, sen seç."

Bugün gazoz işe yaramazdı. "Tek içki."

John gülümsedi. "Benim arabamla gelmek ister misin?"

İstiyordu, fakat arabasız kalmak veya bir taneden fazla içmek için mazeretinin olmasını istemiyordu. "Joe'nun yerinde buluşuruz."

Joe'nun yeri hastanenin bulunduğu bloğun civarındaydı. Müzik kutusunda en yeni pop şarkıların bazılarının yanı sıra seksenlerden ve ötesinden de müzikler vardı. Rap müzik veya nefretle dolu müzikler yoktu, bu sayede mekân personel için işten sonra buluşulacak düzgün bir yerdi. On iki saatin sonunda isteyecekleri son şey baş ağrıtan alçak perdeli seslerdi.

Kokteyl garsonu siparişlerini aldı, masaya bir kâse tuzlu kraker bırakıp gözden kayboldu. Akıllıcaydı. Kadın gider gitmez Monica krakerleri kemirmeye başladı.

İçkileri geldiğinde John, "Gittiğinden beri Pat seni kötülüyor," dedi. Monica bira tercih etmişti. Bitirmesi zaman alacaktı ve birası bittiğinde kendini aç hissetmeyecekti.

"Eminim onu can kulağıyla dinlemişsindir." Monica ağzından çıkanları derhal geri almak istedi.

John omuz silkti. "Gittiğinde seninle aram iyi değildi, fakat Pat'in atıp tutmalarına eşlik etmedim. Shel'in hastalık izni aldığı gün cidden çok yoğun bir vardiya geçirdik."

"Yerime ayarladığım kişinin hastalanması benim suçum değildi. Okyanusun öbür ucundayken ne yapmam gerekiyordu?"

John içkisini tepesine dikti. "Yaptığı pislik yüzünden Pat'i birçok kişi aradı. Hemşirelik Hizmetleri Müdürüne gitmesine engel olamadık."

Hemşirelik Hizmetleri Müdürü Pat'in en iyi arkadaşıydı. Birbirlerini hemşirelik okulundan beri, yani Taş Devri'nden beri tanıyorlardı. "Harika."

"Kayıp olduğunu duyduğumuz gün işte değildim. Deb beni evden aradı."

Monica ilk kez John için üzüldü.

John içkisinden bir yudum daha içip ağzına birkaç kraker tıktı.

"Kurtuldum."

"Hepimiz en kötüsünü düşünmeden önce değil. Tanrım, Monica, son konuşmamızın nasıl geçtiğini düşününce—"

"Son konuşmamız değildi," diye hatırlattı Monica. "Artık buradayım."

John ona buruk bir tebessümle baktı. "Öyle. Pat vicdan azabı çekiyor gibiydi. İtfaiyecilerden bazılarının seni aramak için gittiği dedikodusu çıktığında Pat işe bile gelmedi. Kurtarıldığını öğrendiğindeyse... Bilmiyorum, planında hiçbir aksilik yaşanmamış gibiydi. Doğrudan cadı haline döndü. Oraya sadece iş için gittiysen bir mağarada ne işin olduğunu söylüyordu."

Monica bir an için kendini, davranışlarını savunmayı düşündü. Sonra kiminle konuştuğunu fark etti. John'a bir açıklama borçlu olmayabilirdi, fakat davranışıyla hava atmak da istemiyordu. Özellikle de muhakeme hatası yüzünden az kalsın ölecekken ve söz konusu adam düzgün bir vedaya bile tenezzül etmemişken.

Belki de Buz Kraliçesi'ne kaderin bir oyunuydu, kader ona kendi ilacından tattırmıştı.

"O ada cehennem gibiydi. Doğru dürüst yemek yiyemiyordum, uyuyamıyordum. Bunların hepsi ortaya çıktığında cadı gibi görünecek olan kişi Pat olacak." Monica birasını bitirdi.

John elini Monica'nın elinin üstüne koydu.

Monica elini geri çekti. "John?"

"Hayır. İş zırvaları dışında bir şey demedik."

Monica gülümseyerek bir süre arkasına yaslandı.

"Ama ölmediğin için çok mutluyum, Monica."

Bunun üzerine Monica güldü. "Ben de."

Birkaç dakika daha hastane hakkında, Monica'nın yokken kaçırdığı bazı dedikodular hakkında konuştular. Oradan ayrıldığında Monica kendini biraz daha az Buz Kraliçesi gibi hissediyordu.

Monica yataktan soğuk terler dökerek ve Trent'in adını haykırarak fırladı. Yaşadığı panik yatağının yanındaki masa lambasını açıp odasını ışıkla doldurana kadar geçmedi. Mağaraya geri döndüğüne dair kısmen rüyasından, kısmen de hatıralarından zihninde tazeliğini koruyan olayların dehşeti söndükçe bacağındaki acı onu çabucak gerçekliğe döndürdü.

Bacağı sert, sıkı alçının altında kasılmıştı. İnanılmaz derecede şiddetli bir kramp girmişti ve geçmek bilmiyordu. Anında gözyaşları belirdi. Yataktan kalktı, yürüyerek krampın geçmesini sağlamaya çalıştı ama bacağını esnetemediğinden acısı dinmiyordu. Banyoda el yordamıyla bir kutu kas gevşetici buldu ve hapı susuz içti.

Herkes insanın hareketlerini kısıtlayan alçıların kaşındıran ve kokan taraflarından yakınırdı. Kaşıntılı ve kokulu kısmını haftanın her günü krampa tercih ederdi. Monica mutfağa giden yolu aydınlatarak bir muz bulup yedi. Potasyumun daha fazla kramp girmesine engel olacağını biliyordu, fakat şu anda yaşadığının geçmesini muhtemelen hızlandırmazdı.

Tezgâha yaslandı, zorla da olsa muzu yuttu. Muzun kabuğunu, rengini inceledi ve kumsala ve saklı mağaraya inmeden hemen önce Trent'in ağaçtan kestiği muzları düşündü.

"Doğru dürüst tanımadığım birini nasıl özleyebilirim?"

Özlüyordu. Onunla konuşmayı, onu görmeyi... Onu koklamayı özlüyordu. Trent karanlıkta bile kulağına fısıldardı ve gölgeleri kovalardı.

Monica yanağındaki yaşı sildi ve bacağının acısının hafiflediğini fark etti.

Ancak, göğsündeki acı büyümüştü.

Muzun kabuğunu çöpe atıp oturma odasına geçti. Sabahın üçü olabilirdi, fakat bu uyuması gerektiği anlamına gelmiyordu. Dahası, döndüğünden beri geceleri uyumak daha da zorlaşmıştı. İşini geri aldığında belki gece vardiyası isterdi. O zaman en azından odasının asla tam olarak kararmadığı gündüzleri uyuyabilirdi. Yatakta dönebilirdi, gözlerini aralayıp bakabilirdi ve güvende olduğunu bilirdi.

Bilgisayarını açıp e-postalarına girdi. Birikimlerinin azaldığını hatırlatan birkaç online fatura gelmişti. Biraz hastalık izni biriktirmişti, fakat çeklerin sonuncusu geçen hafta eline ulaşmıştı.

Tıbbi faturalar yığıldığına göre banka hesabı iyice çökecekti.

Radyoyu açtı, gelenler kutusunu incelerken en sevdiği istasyonu dinledi. Lisanslı Hemşireler Kurulu'ndan gelen bir e-postaya tıkladı. Bir tür spam olduğunu, örgütte beklenen değişiklerle ilgili bir bildiri olduğunu düşündü.

Oysa doğrudan ona hitap eden bir mesajla karşılaştı.

Sevgili Lisanslı Hemşire Monica Mann,

Lisanslı Hemşire Monica Mann aleyhine bekleyen bir dava bulunduğu ve şikâyet *dilekçeleri sunulduğu Lisanslı Hemşireler Kurulu'nun dikkatini çekmiştir. Bayan Mann'ın lisansının geçici olarak askıya alınma işlemi derhal uygulanacaktır.*

Monica'nın gözleri karardı. Mesajı okumaya devam etti, aynı zamanda hızlı ve derin nefes aldığını fark etti. Bu mektup meseleyi işine asılsız nedenlerden son verilmesi yüzünden hastaneyle onun arasındaki bir iç sorun olmaktan daha öteye taşıyordu. Mektup onu lisansını ihlal etmekle ve hastaların hayatlarını tehlikeye atmakla suçluyordu. Monica mesajı ancak üç kez okuduktan sonra Shandee Curtina ismini fark etti. Curtina onun için hiçbir anlam ifade etmiyordu ama ya Shandee?

Kusacak gibi hissetti. Böyle bir şey başına nasıl geliyor olabilirdi?

Monica tüm hayatı boyunca bağımsız olmak istemişti. İnsanlara yardım etmek ve bundan tatmin olmak seçtiği mesleğin bir yan ürünüydü.

Hastanede işi için mücadele etmesi bir tarafa... Bu bambaşka bir şeydi. Eğer Monica bir hemşire olamazsa ne olurdu? Kimdi?

Yardıma ihtiyacı vardı. Telefona uzandığı anda saati fark etti. O ana kadar biraz geri adım atmayı ve hastanenin soruşturma mekanizmalarının işlemesine izin vermeyi istiyordu. Ama artık durum değişmişti.

Böyle bir şey *olmuyordu.*

Üç saat sonra, Monica telefonda Jessie ile konuşarak ona bütün rezil detayları aktardı. "Bunu kendi başıma halledebileceğimi düşünseydim sana asla sormazdım," dedi ablasına. "Borcumu ödeyeceğim."

"Aptallaşma, Mo. Sana yaptıkları şey müthiş yanlış. Sınır Tanımayan Hemşireler veya Doktorlar bunun bedelini ödemezse nasıl adam toplayabilir?"

Jessie'nin sesindeki öfke Monica'nın kanındaki kaynamaya eşdeğerdi. "Jack ile Gaylord'un bir avukat ekibinin olduğunu biliyorum."

"Oldu bil."

"Sanırım adadan karakter tanıklarına ihtiyacım olacak. Shandee başlangıçta benden memnun değildi fakat beni sırtımdan bıçaklayacağına inanamıyorum." Kadının adı asıl şikâyette yer alıyordu, demek ki Monica karakter tahlili konusunda iyi değildi.

"Kimlerin getirilmesi gerektiğini belirlemeyi avukatlara bırakalım. Bunları yaşadığın için çok üzgünüm, kardeşim. Başka ne yapabilirim?"

Ağlarken ona sarılabilirdi. "Sadece bakalım bir takım kurup Pat ile dalkavuklarını altlarına ettirebilecek miyiz?"

"Ah, tatlım... O dediğini yapacağız. Katie'yi de arayacağım."

"Tamam."

"Bunun dışında nasılsın? Uyuyabiliyor musun?"

Monica duraksadı. "Ah, evet. Ben... Evet."

"Sana neden inanmıyorum acaba?"

"Geceleri bacağım acıyor." Kesinlikle yalan değildi.

"Alçın ne zaman çıkıyor?"

"Önümüzdeki hafta. Sonra fizik tedaviye başlayacağım." Alçıyla yürümenin ilerleyen aylarda yüzleşmek zorunda kalacaklarıyla kıyaslandığında çok kolay olduğunu biliyordu.

"En azından bu da bir şey. O zaman daha iyi hissedeceğine iddiaya varım."

Doğru, fiziksel yaralar iyileşiyordu. Bu da bir şeydi.

Trent soğuk rüzgâra küfrederek rüzgârlığına sarındı. Son birkaç yıldır kanı kesinlikle incelmişti. SeaTac Uluslararası Ha-

vaalanının hemen güneyindeki özel bir uçuş pistinde tir tir titreyerek dururken kanıtlanmıştı. Pasific Northwest ekibinin yönetimine TJ Childs olarak tanıtılmıştı. Onları şirkette yeni bir pilot olduğuna ve Seattle'a transfer olmayı düşündüğüne ne kadar ikna edebileceğine emin değildi.

Trent, Citation'ın etrafında dolanarak yedi yolculuk özel jeti inceledi. Bu uçak için girilen uçuş saatleri önerilen uçuş girdisini aşıyordu. Federal Havacılık İdaresi tutarsızlıktan hoşnut değildi ve Trent ile ağabeyleri suçluyu bulamazsa sonunda şirket dışı bir soruşturma başlayacaktı.

"Çok güzel, değil mi?" Frank, Fairchild Charters için birkaç yıldır uçan otuz altı yaşında yetenekli bir pilottu. Trent'e lisede hep ilgi odağı olmak isteyen futbol yıldızını hatırlatıyordu. Sadece birkaç gün sonra, Trent'in içi ona aradıkları adamın o olduğunu söylemişti. Yine de Frank'in uçağı iş dışında sebeplerden kullandığına dair kanıt bulmalıydı ve Trent meraklı gözlemci rolünü oynarken düşüncelerini kendine sakladı.

"Çok tatlı. Onu sık sık dışarı çıkarır mısın?"

"Yeterince sık," dedi Frank. Onu rutin aralıklarla talep eden birkaç yöneticimiz var."

Uçağın durduğu hangarın kapısı açıktı, rüzgâr içeri akın ediyordu. Burada yaşayan halk sürekli çiseleyen yağmurla nasıl başa çıkıyordu? Trent daha birkaç gündür oradaydı ve şimdiden bıkmıştı.

Cevaplarını bildiği halde bazı sorular sordu. "Menzili ne kadar?"

Frank ona uçağın uçabileceği milleri, kargo ağırlığı sınırlamalarını anlattı. Uçaklarını tanıyordu.

"İnsanın kendine ait böyle bir uçağının olması güzel olurdu. İstediğin yere, istediğin zaman gitmek." Trent yemini atmıştı ve Frank'in yutmasını bekliyordu.

Frank güneş gözlüğünü indirdi ve motora baktı. Yağmurlu günlerde kim güneş gözlüğü takardı ki? "Böyle bir kuşa sahip olmak için onları uçurmaktan fazlasını yapmamız gerek. Dahası, başımız ağrımadan uçurma ayrıcalığımız var."

"Ah, nasıl oluyor?"

"Hangar, bakım, yakıt masrafları. Hepsinin toplamı ne ediyor biliyor musun?"

Evet, biliyordu.

"Ama diğer insanları nereye gitmek *isterlerse* oraya uçuruyorsun."

Frank omuz silkti. "Bazen işe yarıyor." Bunun üzerine, Frank arkasını dönüp uzaklaştı.

Adam uzaklaşırken Trent, Glen'e Frank'in adını verme niyetiyle cep telefonunu çıkardı. İki cevapsız çağrısının olduğunu fark etti, numaraların ikisini de tanımıyordu.

Arayan kişiler mesaj bırakmamıştı, o yüzden ağabeyine mesaj yazdı ve telefonunun zil sesini açtı.

Yirmi dakika sonra telefonu çaldı. "Efendim?" diye cevap verdi Trent.

"Trent?"

"Jase, nasıl gidiyor?" İnsanların onu duyabileceği mesafeden uzaklaştı, hangar kapılarının dışında durdu ve piste şakır şakır yağan yağmuru izledi.

"Mesajını aldım ve Sally'ye Frank hakkında bildiklerimizi kontrol ettiriyorum."

"İyi görünüyor. Benimki bir önsezi. Elimde somut bir şey yok."

Jason güldü. "Şu haline bak, tam bir casus gibi konuşuyorsun."

"Bana Bond de."

"Orada hava nasıl?"

"Yağmurlu. Fakat operasyon iyi gidiyor. Yönetim iyi çalışıyor ve uçaklar iyi durumda." Trent yağmura çıktı ve işle ilgili ayrıntıları anlattı.

"Görünüşe göre her şeyi halletmişsin," dedi Jason. "Ah, aramamın bir sebebi daha var."

"Neymiş?"

"Jack Morrison beni aradı. Seni arıyormuş."

Monica!

Trent rüzgâra arkasını döndü. "Sebebini söyledi mi?"

"Baldızının yardımına ihtiyacı olduğuna dair bir şeyler söyledi. Mağarada yanında olan kız değil mi?"

"Monica, evet. O iyi mi?" Trent'in içindeki bir şeyler gerildi ve kendini patlayacak gibi hissetti.

"Nereden bileyim? Mesajını ileteceğimi söyledim. Önemli olmasaydı aramayacağını belirtti."

Trent telefonundaki cevapsız aramaları düşündü.

"Numarasını biliyor musun?" diye sordu Jason.

"Almıştım. Teşekkürler."

Jack Morrison'ın cep telefonunu ararken Trent'in boğazı düğümlendi. Telefon çalarken binadan daha da uzaklaştı.

Jack telefonu ikinci çalışta açtı. "Morrison."

"Jack. Ben Trent Fairchild. Beni aradığını duydum."

"Evet, öyle. Bir saniye bekleyebilir misin?"

"Sorun değil."

Jack'in telefona geri dönmesi birkaç saniye sürdü. "Bunun için üzgünüm."

"Önemli değil. Neler oluyor?"

"Konu Monica."

"O iyi mi?"

"Sağlığını soruyorsan evet. Onu son gördüğünden çok daha iyi."

Trent kısmen rahatladı. "Çok fazla değişmemiştir o halde."

Jack gülmedi. "İşten kovuldu."

Trent bu konunun onunla ne alakası olduğundan emin değildi. "Evet, ayrılmadan önce sorunlar vardı. Bunu duyduğuma üzüldüm." Üzülmekten de fazlasını hissediyordu, fakat bunları yaşarken Monica'nın elini tutan kişinin nişanlısı olması gerekmiyor muydu? "Yardım etmek için ne yapabileceğimi bilemiyorum."

"İşinden daha fazlası. Büyük bir tartışma ve soruşturma söz konusu; lisansını aldılar."

"Ne? Bunu nasıl yapabilirler? Ve neyi soruşturuyorlar?" Trent bunu neden önemsiyordu?

"Avukatlarım ilgileniyor, Trent ama senin ifadene ihtiyaçları var."

"Hangi konuda?"

"Monica'yı Jamaika'daki görevi sevgilisini görmek için bedava bir seyahat elde etmek için kabul etmekle suçluyorlar."

Eğer rüzgâr onu iliklerine kadar üşütmeseydi Jack'in sözleri üşütürdü. "Beni mi?"

"Söyledikleri bu. Onu ayrıca lisansını ihlal etmekle suçluyorlar. Seninle buluşmak için işini aceleye getirmiş."

"Monica'yla adada tanıştım. Acele ettiği bir şey varsa o da insanların ölmesini engellemekti."

"Biliyorum. Ama avukatlarımın bunu senin söylediğini duymaları gerek. Monica kurulun önüne çıkmadan önce yeminli bir ifade istiyorlar."

Trent burnunun köprüsünü ovaladı. "Cidden berbat bir durum."

"Biliyorum. Monica seni aramama memnun olmayacak. Fakat eşime Monica'ya yardım etmek için gereken ne varsa yapacağıma dair söz verdim. Monica'nın hiç para alamayacak olması zaten yeterince zor. Borç içinde yüzüyor ve yardım etmemize izin vermiyor. Uçak biletini, oteli, ne gerekiyorsa hepsini öderim. Veya avukatlarımın sana gelmesini sağlayabilirim."

"Buna gerek yok, Jack. Yeminli ifade ne zaman verilecek?"

Jack telefonda duraksadı. "Evet... Şey, yarın Los Angeles'ta. Çok kısa süre kala bildirdiğim için özür dilerim."

Önemli değildi. Monica'nın Jamaika'ya gitme sebepleriyle ilgili dedikodulara son vermedikçe asla huzur bulamayacağını biliyordu. Doğru, Monica nişanlısının kısa ilişkilerinden haberdar olmasına muhtemelen çok kızacaktı, ama kariyerini kaybetmesinden iyiydi.

Trent Jack'le görüşmesini sonlandırıp ağabeyini tekrar aradı. "Merhaba, Jason."

"Her şey yolunda mı?"

"Hayır, pek sayılmaz. Los Angeles'a gitmeliyim." Hangarın içindeki aracına baktı. "Ayrıca oraya gitmek için kimliğimi açığa çıkarmak zorundayım."

"Cidden mi? Kötü bir şey olmalı, ya da iyi. Baba filan mı oluyorsun?"

Trent hangara girerken az kalsın tökezlenerek düşüyordu. O ihtimal aklının ucundan bile geçmemişti.

"Trent?"

"Ah. Hayır." *Kahretsin... Olabilir.* "Çok önemli."

"Yapman gerekeni yap. Arkandayız." Jason telefonu kapattı.

Trent, Citation'ın kapısını açıp uçağın içine girdi. Kokpiti inceledi, saatlere baktı, hızlı bir kontrolün ardından uçaktan indi. Havaalanı teknisyenlerinden birini gördü ve adama gelmesini işaret etti. Adama aceleyle talimatlar verdikten sonra pilot salonuna ve uçuş harekât birimine yöneldi. Trent geldiğinde masanın arkasında oturan kız gülümsedi.

"Citation'a yakıt konulmasını ve Los Angeles'a tek yönlü bir uçuş planının doldurulmasını istiyorum." Bu çisentiyi izleyecek olan fırtına başlamadan Seattle'dan ayrılmak istiyordu.

Kız gözlerini kısarak baktı. "Herhangi bir çağrı almadım."

Frank, Trent'i duyarak yanlarına geldi. "Ne yapıyorsun, TJ?"

Trent onu duymazdan gelerek müdürün odasına girdi. Frank de arkasından gelerek gülünç gözlüklerini çıkardı.

Trent bakım programlarını kontrol etmek için seyir defterlerinin yanına gidince adı galiba Cornelius olan müdür afallayarak baktı. "Citation'u alıyorum. Muhtemelen birkaç gün dönmem."

"Afedersin?"

Trent delirmiş gibi göründüğünü ilk kez fark etti. İhtiyaç duyduğu defteri aldı ve patrona döndü. Elini uzattı. "Trent Fairchild. Yerime biri gerekirse Jason'ı arayın." Frank'e bakıp gülümsedi ve hızla arabasına yürüdü. Bir saat içinde kaldığı otele gidip eşyalarını toplayabilirdi ve havaalanına dönebilirdi.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Monica alabilmek için bir ay çalışmak zorunda kalacağı çok pahalı takım elbiseler giyen bir değil, iki değil, tam üç avukatın yanında oturuyordu ve bu daha ekibin yarısıydı. Bay Goldstein bu davadaki baş avukattı. Bay Goldstein'ın Teksas'ta iki ortağı daha vardı ve Monica onlara sevgiyle Bay Gümüş ve Bay Platin diyordu. İsimleri elbette bu değildi, fakat kendilerini öyle sunuyorlardı.

Goldstein jilet gibi takım elbisesiyle ve Monica'nın zevkine göre biraz fazla etkili kaçan parfümüyle yanında oturuyordu. Monica adamın fazla ama güzel koktuğunu itiraf etmeliydi. Sanki koku alma siniri duruşmadaydı ve Goldstein bir metre mesafedeki herkese boyun eğdirmeyi planlıyordu.

"Bu sadece yeminli ifade," dedi Goldstein. "Öyleymiş gibi hissedebilirsin, fakat duruşmada değilsin."

"Sordukları her şeye cevap vermek zorunda mıyım?"

"Evet. İtiraz edilebilir bir şey sorarlarsa ben onları durdururum. Her şeye olabildiğince doğru cevap ver, fakat ayrıntıya girme. Hatırlamıyorsan hatırlamadığını söyle ve öylece bırak."

Goldstein, Monica ile zaten birkaç saat boyunca dava hakkında konuşmuştu. Daha başından Monica'nın saklayacak bir şeyi olmadığına karar vermişti. Ama bu, hastane avukatlarının ona karşı dava açmalarına engel olmamıştı. Monica'nın zaten bir daha orada çalışmak gibi bir niyeti yoktu. Ancak, attıkları

iftiralara dayanarak işten çıkarılması —ve lisansını kaybetmesi— başka bir yerde çalışmasına kesinlikle engel olacaktı.

Katie bu ifade için önce alışverişe çıkmıştı. Monica kalem etek, eteğiyle uyumlu bir ceket ve tamamen düz ayakkabılar giyiyordu, çünkü bacağı alçıdan çıkalı bir hafta olmuştu ve suratının üstüne düşmeden topuklu ayakkabı giyemezdi. Monica kendini bu güçlü avukatların yanında, onlara aitmiş gibi hissediyordu. Dahası, bedava uçak yolculuğu elde etmek için bir hayır kurumunu kullanacak kadar tatile muhtaç yoksul bir kadın olmadığını kanıtlamayı kafasına koymuştu.

Monica ablasının yeni ailesiyle hava atacak biri olmayabilirdi, fakat onu suçlayanların iddialarının ne kadar ahmakça olduğunu anlayabilmeleri için noktaları birleştirmelerine yardım etmekte bir sorun görmüyordu.

Toplantı odasına önce tıknaz bir kadın girdi. Uzanarak Monica'nın avukatlarıyla tokalaştı. Kendini mahkeme kâtibi olarak tanıttı ve dizüstü bilgisayarını hazırladı.

Monica sandalyesinde doğrularak bacağını öylesine ovaladı. Goldstein hastane temsil heyetinin gelmesini beklerken meslektaşlarıyla sessizce konuşuyordu.

Büyük salona tek başına bir adam girdi, adamın göbeği en az on beş santim önden geliyordu. Ceketsiz giydiği yeleği seyrekleşen saçlarıyla birleşerek adamın davaya hiç önem vermediğini kanıtlar gibiydi. Monica elinde olmadan adamın ne kadar cansız göründüğünü fark etti. Aniden, kendi ekibinin ne yaptıklarının gayet farkında olduğunu, neden öyle giyindiklerini anladı. Ekibindekiler ayağa kalkıp karşı tarafın avukatıyla el sıkıştı. Adam Monica'ya gülümsedi ama elini uzatmaya tenezzül etmedi.

Güzel. Bu adamın ondan veya temsil ettiği kişilerden hoşlandığımı düşünmesini istemiyorum.

Bay Hudson evraklarını masanın karşı tarafına koydu ama oturmadı.

"Görünüşe göre hemşire sendikası avukat çıtasını yükseltmiş," diyerek ancak tedbirli sayılabilecek bir tavırla güldü.

Goldstein arkasına yaslandı ve meslektaşı düzeltme yaparken tek kelime etmedi. "Ah, hayır, Bay Hudson. Burada sendika temsilcisi bulunmuyor."

Hudson, Monica'ya bir bakış attı. Adamın yüzündeki kibirli gülüş soldu.

"Bu doğru mu?"

"Doğru, Sayın avukat. Bayan Mann sendika avukatı hakkından feragat etti."

Hudson tekrar gülümsemeye başladı. Sanki hiçbirinin bilmediği bir şey biliyor gibiydi.

Goldstein'ın gerçek anlamda sağ kolu olan avukat takım elbisesinin iç cebinden bir kartvizit çıkararak kartı diğer avukata verdi. Tüm bunlar olurken Goldstein hiçbir şey söylememişti.

Hudson karta baktı. Monica adamın kalp atışını oturduğu yerden duyabildiğine yemin edebilirdi. Adamın fast food göbeğinin gösterdiğinden daha sağlıklı olmasını umdu. Düşmana yardım etmek zorunda kalmak berbat olurdu.

Hudson, "Müsaadenizle," diyerek salondan çıktı.

Monica adamın gidişini izlerken, "Nereye gidiyor?" diye sordu.

Goldstein şaşırtıcı derecede rahat olan toplantı koltuğuna iyice yaslandı.

"Takviye birlik çağırmaya." Avukatının yüzünde bir tebessüm belirdi.

Monica aniden avukatlara karşı bir hayranlık beslemeye başladı.

On dakika sonra, Bay Hudson iki avukatla geri döndü. Avukatlardan biri otuzlu yaşlarının ortalarında keskin bakışlı, sıska yüzlü bir kadındı; diğeriyse iki dirhem bir çekirdek giyinmiş, elli yaşlarında bir adamdı. Bunu görünce Monica düşünceye daldı. Bay Hudson da ceketini bulmuştu.

Her şey samimi bir havada başladı. Kayıtlara geçmesi için isminizi belirtin, bize kimliğinizi gösterin, ayrıca hemşirelik lisansınızı da gösterin ki sizden alabilelim. Goldstein'ın beklemesini söylediği her şey olmuştu. İfade alımının kırk beş dakikası geride kalmıştı ve yöneltilen yegâne sorular Monica'nın nerede okula gittiği ve nerede büyüdüğüydü. Çocukken yaşadığı ev adresinin önemini anlamıyordu, fakat Goldstein sorulara cevap vermesine engel olmuyordu.

Saatlerce sürmüş gibi gelen sorgulamanın ardından nihayet Sınır Tanımayan Hemşirelerle alakasını sordular.

"Ne zamandan beri gönüllü listelerinde yer alıyorsunuz?"

"Bir buçuk yıldır," diye cevap verdi Monica.

"Kısa süre önce Jamaika'daki yardım girişimi dışında bu örgütle herhangi bir göreve gittiniz mi?"

"Hayır."

"Sizi hiçbir yere göndermediler mi?" diye sordu Hudson.

"Hayır, aslında Florida'da bir eğitime katılmıştım."

"Zorunlu muydu?"

"Evet. İlk birkaç gün zorunluydu, zaten orada olduğum için daha detaylı bir kurs için kalmayı seçtim."

"Yani Florida'da bir hafta mı geçirdiniz?"

Monica gülümsedi ve kandırıldığını hissetmeye başladı. "Evet."

"Florida seyahatinizde biriyle tanıştınız mı?"

"Elbette. Ülkenin dört yanından aynı eğitimi almak için orada bulunan bir sürü doktor ve hemşire vardı."

"Romantik anlamda biriyle tanıştınız mı, Bayan Mann?"

Monica'nın yüzü kaskatı kesildi.

"Bunun Jamaika'yla ne alakası olduğunu anlamıyorum," dedi Monica'nın diğer avukatlarından biri.

"Sorun değil," diye araya girdi Monica. "Florida'da kimseyle görüşmedim. Otel sahildeydi ve organizasyon eve dönmeden önceki gece bir veda yemeği düzenledi. Disney World'e bile uğramadım."

"Yani Florida'da iyi vakit geçirdiniz mi?"

Monica tatlı bir tebessüm takındı. "Benim gibi hisseden pek çok insanla birlikte yapmayı çok sevdiğim şeyi yapıyordum. Kötü değildi."

Goldstein, Monica'yı sakin kalmaya teşvik etmek için elini omzuna koydu. Monica burnundan derin bir nefes alıp nefesini yavaşça verdi. İşe yaramıyordu.

"En son ne zaman tatile çıktınız, Bayan Mann?"

"Geçen yaz bir arkadaşım evlendiğinde."

"Nereye gittiniz?"

"Teksas." Katie ile Dean, Jessie ile Jack'in dünya evine girdiği aynı kilisede evlenmişti.

Karşı tarafın avukatları sessizce konuştuktan sonra soruları kadın avukat sormaya başladı.

"Bir hemşire olarak yıllık kazancınız nedir?"

Monica avukatına baktı, avukatı başıyla onayladı.

"Geçen yıl altmış binin biraz altındaydı." Monica ayrıca başarılarından son derece gurur duyuyordu.

"Yani evinize götürebildiğiniz miktar kırk beş bin mi?"

"Sanırım. Hesaplamadım."

"Öğrenci harçları?" diye sordu Hudson.

"Evet."

Sonraki yirmi dakikayı Monica'nın kazandıklarını tüketerek geçirdiler. Soruları bittiğinde Monica kendini bir fukara gibi hissediyordu.

"Yani, kendi hesaplarınıza göre Jamaika'ya tatil için uçacak mali gücünüz yok, değil mi?"

"İtiraz ediyorum!" Goldstein ileri atıldı, adamın bakışı masanın diğer ucundaki avukatların arkasındaki duvarı bile delip geçiyordu. "İtirazlarınızı davaya saklayın, Sayın Avukat."

"Sorun değil, Bayan Mann. Soruya cevap vermenize gerek yok. Gerekenleri net bir şekilde anladığımızı düşünüyorum."

Monica başını salladı.

Sonraki iki saat boyunca adada işiyle ilgili neler yaptığı hakkında konuştular. Kolay sorulardı ve Monica'ya göre aleyhinde bir şey yoktu.

On beş dakika ara verdiklerinde Monica Goldstein'a döndü. "Sizi tutmaya gücümün nasıl yettiğini neden sormuyorlar?"

"Tahminime göre çoktan anladılar."

"Ablam ve Jack Sınır Tanımayan Hemşireleri bedava bir yolculuk için kullanmamla ilgili sorunlarımı gidermez miydi?"

"Duruma bağlı. Geçmişte ablandan hiç para aldın mı? Hava taşıtlarını kişisel kullanımın için kullanmayı istedin mi?"

"Elbette hayır. Bu konuda yardım etmelerini istemek bile yeterince zordu."

Goldstein kaşını kaldırdı. "Tüm bunlar mahkemede gündeme getirilecektir. Bu soruların gerçek cevapları ellerinde yok ve burada birer aptal gibi görünmek istemiyorlar. Banka bildi-

rimlerini, kredi kartı bildirimlerini, telefon kayıtlarını isteyeceklerdir."

"Onlara tüm bunları göstermek zorunda mıyım?"

"Lisansını ve işini elinde tutmak istiyorsan evet."

Monica ürperdi. "Kendimi ihlal edilmiş hissediyorum."

Goldstein elini güven verici bir tavırla Monica'nın omzuna koydu. "Belli etmemeye çalış. Zayıf olduğunu düşünürlerse saldırırlar."

"Neden? Beni mahvetmeye çalışan onlar. İşime yasa dışı bir şekilde son vermekten, iftiradan asıl ben onları dava etmeliyim."

"Çok doğru."

Goldstein meslektaşına işaret etti, adam evrak çantasını masaya koyup bir yığın evrak çıkardı.

"Bunları hazırlamak için inisiyatif aldım." Paketi Monica'ya verdi. Monica kâğıtlara baktı, şaşırmıştı.

"Bu nedir?"

"Dava açmak için gereken evraklar."

Monica yavaşça yukarı dpğru baktı. "Cidden mi?"

"Şimdilik kendilerini avcı olarak görüyorlar. Sana karşı bir davaları olduğunu düşündükleri sürece devam edeceklerdir. İşleri bittiğinde ya hayatını mahvedip gidecekler ya da *haklarını ihlal edip* gidecekler. Ya da *haklarını ihlal edecekler*, başına açtıkları bela için sana ödeme yapacaklar ve öyle gidecekler. Seçim senin."

İşte bu. Bu pislikler bu işten paçayı sıyırmamalıydı.

Monica elini kaldırdı. "Kalemi olan var mı?"

"Öğle yemeğinde onları dava edeceğiz," dedi Goldstein.

Monica şahsi sorular başlamadan önce ihlal edildiğini düşünüyorsa çok yanılıyordu.

"Adada bir ilişkiniz oldu mu?"

Monica yutkundu. "Evet."

"Günün her dakikası meşguldüyseniz bir ilişki yaşamaya nasıl vakit bulabildiniz?"

"Uyumak zorundaydım, yemek yemeliydim."

"Bir ilişki yaşamak uyumaktan ve yemek yemekten daha fazlasıdır."

"Bu bir soru değil," diye belirtti Goldstein.

"Jamaika'da kaç gün kaldınız?"

"Mağarada kapalı kalmadan önce altı gün. Sonrasında ise beş."

"Bu sürenin kaç gününde sevgilinizi gördünüz?"

Monica yumruk atmamak için ellerini yanlarında sıktı. Ne zamandan beri birine vurmaya bu kadar hazır hale gelmişti? "Tüm o süre boyunca sevgilim değildi."

"Soruya cevap verin."

Bu soruya kendini mahvetmeden cevap vermesinin yolu yoktu. "Oradaki ilk günümde hastaneye gittiğimiz helikopteri uçuruyordu. Sonraki günün ilk saatlerinde beni arabayla kliniğe götürdü. Hastaların bulunduğu yerin dışında uyumam için hiç yer bulunmayan kliniğe."

"O yüzden başka bir yerde mi uyumaya karar verdiniz?"

"Trent bir yatak, uyku önerdi. Bitap düşmüştüm."

Avukatlar birbirine bakıp gülümsedi.

Monica hepsini ikişer kez dava edip edemeyeceğini merak etti.

"Yani üçüncü günü sevgilinizle mi geçirdiniz?"

"O sırada sevgilim değildi."

Hudson seyrelmiş saçında elini gezdirip dudağını büktü.

"Bu söylediğinizi onaylayacak veya yalanlayacak biri olmadığına göre—"

Goldstein araya girdi. "Kayıtlar için beyefendinin adıyla hitap edeceğiz. Oyun kısmını geçelim, Sayın Avukatlar. Bayan Mann ile Bay Fairchild'ın birlikte kurtarıldığı malumunuz. Bayan Mann size kısa ilişkisinden bahsetti. Sadede gelin."

"Jamaika'dayken *Bay Fairchild'ı* her gün gördünüz mü?"

"Evet," diye mırıldandı Monica.

Hudson arkasına yaslandı, kendinden memnundu. "Sanırım şimdilik hepsi bu."

Ekiplerindeki kadın Goldstein'a gülümsedi. "Yirmi dakika ara verip sıradaki tanığa geçeceğiz."

Goldstein başıyla onayladı.

Monica hariç herkes ayağa kalktı. Dizleri öylesine titriyordu ki ağırlığını taşıyamayacağını düşündü.

Diğer avukatlar salondan çıkınca Goldstein, Monica'nın ayağa kalkmasına yardım etti. "İyi iş çıkardın, Monica."

"Gerçekten mi? Beni bir fahişe gibi gösterdiler."

Goldstein şefkatle baktı. "Bunun için üzgünüm."

Monica'nın hissettiğinin yarısı kadar bile üzgün olamazdı. Monica çantasına uzandı ve Katie'ye işinin bittiğini bildiren kısa bir mesaj attı. "Çok yoruldum."

"Eve gidip dinlen."

"Sırada ne var?"

"Bugünlük tek bir ifade alımımız daha var. Yarın Doktor Eddy'yle buluşacağız, iki gün içinde ise Doktor Klein'la görüşüp ifadesini almak için Kansas'a uçacağız."

Monica oturmaktan kaskatı kesildiğinden kapıya doğru birkaç adım atarken bacağı zorlanmıştı. Goldstein yardım etmek

için koluna girdi. Monica'nın dışarı çıkabilmesi için hukuk bürosunun devasa ahşap kapılarını açtı. "Buradan sonrasını halledebilirim," dedi Monica.

"Emin misin?"

Monica çektiği acıya aldırış etmeyerek Goldstein'ın yardımı olmadan kapıdan dışarı adımını attı. "Ben iyiyim. Teşekkürler."

Monica arkasını dönerken Goldstein onunla birlikte koridora çıktı.

Bakışı Trent'in gözleriyle çakışınca Monica iç çekerek elini uzattı.

Goldstein elini tekrar tuttu ve düşmesini önledi. Trent avukatların bürosunun kapısının dışında duruyordu, Monica'nın adada tanıştığı adamla alakası yoktu. Avukatının takımıyla rekabet edecek üç parçalı takım elbise giymişti. Saçı kısa kesilmişti. Saçı Monica'nın onunla tanıştığında olduğundan çok daha kısaydı. En az hatırladığı kadar bronzdu, göz alıcıydı. Trent'in gözleri bir an memnuniyetle parladıktan sonra bir sebepten bulutlandı. "Yalın Ayak?" diye fısıldadı Monica.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Trent onu tekrar görmeye hazır olduğunu sanıyordu.

Ama değildi.

"Monica," diyerek adını söyledi, tadını dudaklarında hissetti.

Monica'nın yanındaki adam öne çıkıp elini uzattı. "Bay Fairchild olmalısınız."

Monica kenara çekilip onu izledi.

"Larry Goldstein. Telefonda görüşmüştük."

Ah, avukatmış. Trent adamın elini sıktı.

"Bekle, siz ikiniz konuştunuz mu?" diye sordu Monica.

Goldstein başıyla onayladı. "Bu sabah."

Ofisten biri çıkarken hepsi kenara çekilmek zorunda kaldı. Monica tökezleyince Trent onu tutmak için hızla elini uzattı.

Avukatı da Monica'yı tutmuştu. "Alt kata inebileceğine emin misin?"

Trent'in eli ve kolu temastan dolayı karıncalandı.

"Ben iyiyim," dedi Monica. "Hareket ettikçe bacağım daha iyi oluyor."

Trent'in bakış ı Monica'nın bacağına kaydı. Bacağını birleştirdikleri noktada ince, pembe bir çizgi eteğinin altından görünüyordu. Eteği aşırı ince hatlarını tamamen sarmıştı. Monica

kilo vermişti. Trent de vermişti, fakat verdiği kiloları mağaradan çıktıktan sonra geri alabilmişti.

Bay Goldstein gülümseyerek başıyla ofisi işaret etti. Monica'nın kolunu tutmaya devam eden Trent'e, "Hazır olduğunuzda içeride olacağız," dedi.

"Soruların olursa mutlaka ara, Monica. İletişim halinde olacağız."

Trent avukatla birlikte gitmeliydi, fakat Monica'nın acelesi var gibi görünmüyordu ve Trent tekrar gülümsediğini görmeden gitmesine izin veremezdi.

Dışarıdan kendi içine bakıyormuş gibi, *"Kendine neden işkence ediyorsun, Trent?"* diye sordu. *"O başka birine ait."*

Trent ne yaptığının farkına varmadan Monica'nın sol eline baktı ve parmağının boş olduğunu gördü.

Monica geri çekilerek, "Seni de bu işe sürüklediklerı için üzgünüm," dedi.

Trent elini saldı, yoksa onu tutmaya devam ediyormuş gibi görünecekti.

"Düşman bir tanık sayılmam," dedi.

"Yine de yapacak daha iyi şeylerin olduğuna eminim."

"Pek sayılmaz." Bunu neden itiraf etmişti?

"Ya? Florida'dan ayrılmak için acele ediyor gibiydin." Monica bunu söylememiş olmayı diler gibi dudağını emdi. "Veda edeceğini düşünmüştüm."

Monica'nın gözlerinde gördüğü şey acı mıydı?

"Denedim."

Monica kaşlarını çattı.

"Yoğun bakım ünitesine gittim. Nişanlın oradaydı." Trent Monica'yla konuşmalarını defalarca düşünmüştü. Aynı anda

iki erkekle asla takılmayacağını söylediğini hatırlıyordu. Yine de Monica'nın ona ait olduğunu iddia eden bir adamla karşılaşınca Trent kenara çekilmişti.

Monica'nın yüzü bembeyaz kesildi. "Benim neyim?"

Trent yutkundu. "Boş ver."

"Boş ver mi? Sen neden bahsediyorsun? Nişanlım filan yok." Monica'nın sesi yükselmişti ve solgun teni Trent'in öfke olduğunu düşündüğü duyguyla pembeye dönmüştü.

"Yoğun bakım ünitesindeki adam bana—"

"John mu? John sana nişanlı olduğumuzu mu söyledi?"

"Evet."

"Sen de ona inandın mı?" Monica deliye dönmüştü ve ağzından yavaşça çıkan kelimelerini dikkatle seçiyordu.

Artık inanmıyor olabilirim. Lanet olsun, yanılmış olabilir miydi?

Asansörün durma sesi Trent'in soruyu cevaplamasına engel oldu. Asansörden gözlerini koyu renk güneş gözlüğüyle örtmüş uzun boylu, ince bir sarışın çıktı. "İşte buradasın," dedi sarışın. "Dışarıda buluşacağımızı sanıyordum."

Monica gözlerini kırpıştırarak Trent'e arkasını döndü. "Özür dilerim, Katie. Elimde olmadan geciktim." Monica topallayarak Katie diye hitap ettiği kadının yanına ilerledi.

Trent tekrar ona doğru uzandı.

Ona dokunduğu anda Monica onu iterek uzaklaştırdı. Kızın ters bakışı yüzünden Trent ona tekrar dokunmaya cesaret edemedi. "Ben hallederim, Trent!"

Trent'in içi burkuldu. Son iki ayını Monica'yı boş yere tıpkı Connie gibi olmakla suçlamış olabilir miydi?

Katie gözlüğünü çıkarıp Monica'nın yanına geldi. "Trent Fairchild mı?"

Monica başıyla onayladı. "Hadi gel, Katie. Berbat bir gün geçirdim ve eve gitmek için sabırsızlanıyorum."

Katie Monica'nın yürümesine yardım ederken Trent'e doğru ters ters baktı.

"Monica?" Trent iki kadınla asansörün arasına girdi. "Konuşmalıyız."

"Neden? Böylece beni dinliyormuş gibi yapıp sonra da hakkımda en kötüsünü düşünesin diye mi? Sana söyleyecek sözüm yok."

Arkalarındaki kapı açıldı. "Bay Fairchild? Sizin için hazırız."

Trent adını duyunca başını çevirdi. Lanet olsun, eline yüzüne bulaştırmıştı. Tamamen berbat etmişti.

"Monica, lütfen."

Monica Katie'nin koluna tutundu. "Çıkalım şuradan."

Trent'in gitmesine izin vermekten başka seçeneği yoktu. Asansöre bindiklerinde Monica yere baktı, Katie ise bakışıyla Trent'in üstünde koca bir delik açtı ve onu yerin dibine soktu.

Jessie telefonu kulağına tutup Katie'nin söylediklerini anlamaya çalıştı.

"Neyi böldüğümü bilmiyorum. Asansörden indiğimde Monica ciddi bir suç işlemek üzereymiş gibi görünüyordu."

"Ve Trent'in de orada olduğunu mu söyledin?" diye sordu Jessie.

"Evet, birileri yavru köpeğini elinden almış gibi görünüyordu. Kim ne düşünürse düşünsün, ikisinin arasında ciddi titreşimler vardı."

Jessie gülümsedi. "İyi titreşimler mi?"

"Ölümcül titreşimler. En azından Monica açısından. Trent kusmak istiyor gibiydi."

"Monica ne olduğunu söylemedi mi?"

"Bu konuda konuşmak istemiyormuş."

Tam kardeşine göre. Bir şey ne zaman gerçekten canını sıksa tek kelime etmezdi. "Çok mu kızgındı?"

"Başlangıçta. Daha sonra banyoda burnunu çektiğini duydum, nezle de değil."

"Ağlıyor muydu? Monica ağlıyor muydu?" Jessie endişelenmeye başlamıştı. "Monica hiçbir şey için ağlamaz."

"Biliyorum."

"Onu yalnız bırakmadın, değil mi?"

"Şarap ve dondurma ile yanına dönüyorum. Dean'e bu gece Monica'yla kalacağımı söyledim, bu sayede geceyi evde tek başına geçirmez."

Jessie iç çekti. "Ben de yarın geleceğim."

"Güzel. Park alanına geldim."

Katie telefonu kapattı ve Jessie pilotu aradı.

Monica'nın avukatlarının yanında otururken Trent'in başı dönmeye devam ediyordu. Karşılarındaysa Monica'yı olduğu melekten daha başka bir şey gibi göstermeye çalışan köpekbalıkları vardı.

Lanet olsun, Trent ne yapmıştı? Monica'nın bir melek dışında bir şey olabileceğini nasıl düşünebilmişti?

Bay Goldstein ona bunun fazla uzun sürmeyeceğini söylemişti. Ancak bunu yüz yüze yapması zorunluydu.

Trent'in asıl yapmak istediğiyse Monica'yı bulup iyi olduğundan emin olmaktı. Ona her şeyi açıklamaktı.

Neyi açıklayacağım? Tam bir pislik olduğumu mu?

"Bay Fairchild, kayıtlara geçmesi için nerede yaşadığınızı söyler misiniz?"

Jamaika'dan ayrıldığından beri henüz kendine bir ev bulmadığından Trent onlara ağabeyinin adresini verdi.

"Jamaika'da bir eviniz var mı?"

"Var. Depremden sonra adadan ayrıldım."

Adı galiba Leslie gibi bir şey olan kadın gülümseyerek, "Ve turistler için helikopter mi uçuruyorsunuz?" diye sordu.

"Doğru."

"Monica Mann'la ne zaman tanıştınız?"

"İlk depremden iki gün sonra. Sağlık personelini hastaneye taşıyorduk."

"Onunla daha önce hiç karşılaşmadınız mı?" diye sordu şişman avukat.

"Hayır."

Duraksadılar. "Emin misiniz?"

Trent dudaklarında bir tebessümün belirdiğini hissetti. "Güzel bir kadın. Onu daha önce görseydim hatırlardım."

"Söylediğinizin doğru olduğunu varsayarsak onunla yatmaya ne zaman başladınız?"

"İtiraz ediyorum!" Bay Goldstein'ın sesi Trent'in hissettiği kadar öfkeliydi. "Eğer tanığıma yalancı diyeceksiniz bu işe he-

men bir son veririz ve kendisinin söyleyeceklerini mahkemede dinlersiniz."

Leslie ellerini kaldırarak geri adım attı. "Bayan Mann ile ne zaman samimi oldunuz?"

"Bunun sizi neden ilgilendirdiğini anlamıyorum." Liseyi ve kızlar konusunda böbürlenmeyi çoktan arkasında bırakmıştı.

"Sadece cevap ver, Trent. Monica onlara zaten söyledi," dedi Bay Goldstein.

"Mağaranın çöküp bizi içeri hapsettiği gün."

"Fakat neredeyse her günü Bayan Mann ile geçirdiniz."

"Yani?"

"Güzel bir kadın olduğunu siz de söylediniz."

"Bu bir soru mu?"

En yaşlı avukat ağzını açtı. "Jamaika'da yaşarken Florida'ya sık sık uçtuğunuz doğru değil mi?"

"Tur şirketinin orada bir üssü bulunuyor. Miami'ye veya Fort Lauderdale'e sık sık giderdim."

"Bir buçuk yıl önce orada mıydınız?"

Trent omuz silkti. "Hatırlamıyorum."

"Bu yeterli."

Bay Goldstein başını salladı.

Trent, Monica'nın avukatına baktı. "Nereye varmaya çalışıyorlar?"

Bay Goldstein mahkeme kâtibine döndü. "Bu kısmı kayıtlardan çıkaralım."

Ufak tefek kadın ellerini kucağına koyup bekledi.

"Monica bir buçuk yıl önce eğitim için Florida'daydı. İkinizin o zaman buluştuğunuza inanıyorlar."

"Bu çok saçma. Buluşmuş olsak bile," Trent mankafa üçlüsüne döndü, "bundan ne çıkar?"

"Monica'nın Jamaika'daki görevi seninle buluşmak için bedava bir bilet elde etmek amacıyla kabul ettiğini düşünüyorlar."

Trent kendine hâkim olamadı. Güldü. Karnı acımaya başlayana kadar güldü. Bay Goldstein da onunla birlikte usulca gülüyordu.

Trent kendini toparlayınca mahkeme kâtibine elini salladı. "Bunu kaydedebilir misiniz?"

"Bitirdiğinize göre," dedi Leslie. "Ne—"

"Bana ne işle meşgul olduğumu sorun," diye talepte bulundu Trent.

"Bize zaten bir tur şirketi için helikopter pilotluğu yaptığınızı söylediniz."

Trent'in gülüşü soldu. Elini masaya vurdu. Herkes yerinde sıçradı. "Sorun."

"Pekâlâ, Bay Fairchild. Geçiminizi sağlamak için ne iş yapıyorsunuz?"

Trent az soru soran ama diğer ikisinin lideri olduğu belli olan yaşlı, sessiz avukata baktı. "Hiçbir şey. Çalışmak zorunda değilim."

"Ama siz uçtuğunuzu—"

"Adına uçtuğum şirket ağabeylerimle sahip olduğumuz Fairchild Vacation and Charter Tours'tur. Yedi farklı ülkede yirmi beş şubemiz bulunmaktadır. Uçurmayı en sevdiğim hava taşıtı olan helikopterlerin yanı sıra dörtten, altmış yolcu kapasitesine kadar iş jetlerimiz mevcuttur." Diğer avukatlar da dinlemeye başlamıştı ve Bay Goldstein kendinden memnun bir ifadeyle bakıyordu. "Bayan Mann'la takılmak isteseydim bedava bir bilete ihtiyacı olmazdı. Onu alması için Lear'ı gönderirdim ve o

jetin değeri siz köpekbalıklarının hayatınız boyunca kazanabileceğiniz toplam paradan daha fazla eder."

Şişman adamın yüzündeki damar şişmeye başladı.

Salon öylesine sessizdi ki Trent bir karınca geçse duyabilirdi.

İlk toparlanan yaşlı avukattı. "Güzel performans, Bay Fairchild. Ancak, burada bulunmamızın sebebi Bayan Mann'ın hangi menfur sebeplerle Jamaika'ya gittiğini ortaya çıkarmak olduğu kadar, hem burada hem de adada görev yerini terk edip etmediğine karar vermektir. İşin aslı, gerçekten bir sevgili bulmuş, bunun için hastalarını terk etmiş—"

"İtiraz ediyorum!"

"—ve lisansını ihlal etmiştir."

Bu kez Bay Goldstien ayağa kalkıp elini masaya vurdu. "İtiraz ediyorum."

Avukatlar birbirine baktı.

"İşimiz bitti," diyebildi karşı tarafın avukatı.

Mahkeme kâtibi eşyalarını toplayıp salondan ayrılan ilk kişiydi. Trent öfkeden kuduruyordu ve Monica'nın bunu saatlerce çektikten sonra ne kadar bitap düşmüş olacağını anlayabiliyordu. Trent ise sadece bir saat kalmıştı.

Her biri ayağa kalkıp salondan ayrılmaya başladı. Bay Goldstein diğer ekip kapıya varamadan onları durdurdu.

"Bay Richardson?"

Demek yaşlı adamın adı buymuş.

"Efendim, Sayın Avukat?"

Bay Goldstein diğer avukata bir yığın kâğıt verdi. "Bunlar uygun kanallardan da elinize ulaştırılacak elbette, fakat kendime hâkim olamayıp bizzat teslim etmek istedim."

Bay Richardson dosyayı açtı. Adamın bakışlarından gözünü bir an bile ayırsaydı Trent'in kaçırabileceği ufak bir şüphe gelip geçti. Daha sonra diğerleri yürüyerek uzaklaştı.

Yalnız kaldıklarında Trent, "O neydi?" diye sordu.

"Monica'nın açtığı dava."

Bunun üzerine Trent gülümsedi. "Güzel."

Bay Goldstein evraklarını topladı, çantasına koydu. Ekibindeki diğer iki avukat, Trent'in elini sıkıp ofisten ayrıldı.

"Bugünün ardından davayı düşürüp sessizce anlaşma yoluna giderler."

"Kazanmaları mümkün değil."

"Kazanamayacaklar. Ama ne kadar uzarsa Monica için o kadar zor olacak. Göründüğünden çok daha kırılgan."

Trent, Monica'nın mağaradaki halini, tırmanılması imkânsız duvara tırmanmaya çalışırken sesindeki korkuyu hatırladı. "Monica güçlü biridir."

"Adada tanıdığın kadın öyle olabilir. Benim tanıdığımsa hassas biri. Eğer bu iş uzarsa bu insanlardan koparabileceğimiz her kuruşa ihtiyacı olacak. Hiçbir iyilik cezasız kalmaz diye boşuna dememişler."

"Şaka yapmıyorsun."

Eğer Monica bir daha başkalarına yardım etmeye karar verirse bunu kesin eldiven ve zırh takarak yapardı.

Yirmi Beşinci Bölüm

"Anlarsın ya Trent, yıllar geçtikçe hayalarıma sıkı sıkıya bağlandım ve onları kaybetmek istemiyorsam sana eşimin kardeşinin yerini söyleyemem. Eşim küçük kardeşine karşı aşırı korumacıdır."

Trent, Yaşlı, Şişman ve Kibirli'nin hukuk bürolarının otoparkında otururken cep telefonuna sarıldı. Daha kontak anahtarını bile çevirmeden Monica'nın adresini öğrenmek için Jack Morrison'ı aramıştı.

"Her şeyi bırakıp buraya koştum ve—"

Jack, "Eminim artık bunun ne kadar önemli olduğunu anlıyorsundur," diye araya girdi.

"Onunla konuşmalıyım, Jack."

"Bekle."

Trent hatta Jack'in karısıyla konuştuğunu duydu.

"Jessie, hayatım Trent hatta ve Monica'nın adresini istiyor."

Trent Jack'in, Jessie'ye onun hatta beklediğini açıkça belirtmek için telefonu havaya kaldırdığını gözünde canlandırabiliyordu.

"Senin için neyin iyi olduğunu biliyorsan o telefonu kapatıp toparlanmama yardım edersin."

Jack telefona geri döndüğünde, "Duydun mu?" diye sordu. "Ne derler bilirsin, mutlu eş, mutlu hayat."

"Monica'yla konuşma şansı bulana kadar Los Angeles'tan ayrılmayacağım."

"Keyfine bak. Bizim otelde mi kalıyorsun?"

"Evet."

"Kızların seni nerede bulacaklarını bilmelerini sağlayacağım."

"Kızlar mı?"

"Evet, Jessie oraya geliyor ve kız kardeşim Katie orada yaşıyor."

"Harika!" Trent dişlerinin arasından tısladı.

Jack kıkırdayarak güldü. "İyi şanslar."

Daha sonra telefonu kapattı ve Trent telefona öylece bakakaldı.

Katie bir kaşık dolusu naneli dondurmayı mideye indirip arkasından bir yudum Chardonnay içerek, "Kalp yarasının tedavisi şaraptır. Bir de dondurma," dedi.

"Benim kalbim yaralı değil!"

Katie, Monica'nın kadehini doldurdu. "*Yok artık*, bir kadeh daha içip bana kalbinin ne kadar da kırık olmadığını anlatmaya ne dersin?"

Monica ikinci kadehinden bir yudum aldı ve omuzlarındaki gerginliğin biraz dağıldığını hissetti. "Nişanlı olduğumu sanmış. Ben. Nişanlıymışım! Aptal adam."

"Trent mi?"

Monica bir içki daha aldı. "Nasıl olur da onunla takılırken burada beni bekleyen başka birinin olduğunu düşünür? Böyle bir şeyi kim yapar?"

Katie bilmiş bir tavırla kaşını kaldırdı. "Aslında... Bir sürü—"

"Ama bahsettiğimiz kişi *benim!* Ben o şekilde davranmam." Monica avukatları, suçlamaları düşündü. "Bana bir fahişeymişim gibi davrandılar."

Katie az kalsın ağzındaki şarabı tükürüyordu. "Trent mi?"

"Hayır, Trent değil. Avukatlar. Trent'ten sürekli sevgilim olarak bahsettiler. Adaya bedava bir uçak yolculuğu için Jamaika'ya gitmeyi kasıtlı olarak kabul ettiğimi söylediler. Lanet bir seks davetine ihtiyacım varmış gibi davrandılar."

Katie güldü.

Monica ona ters ters baktı. "Hiç komik değil."

"Trent Fairchild'ın kim olduğunu öğrendiklerinde komik olacak."

Monica kaşığını duble Hollanda çikolatasına batırıp, "*Kim* olduğunu derken ne demek istiyorsun?" diye sordu.

"Bir Fairchild."

Belki şarap yüzündendi fakat Monica, Katie'nin düşünce dizisini izleyemiyordu. "Anlamıyorum."

"Fairchild Charters, Fairchild Vacations." Katie kaşığını bıraktı. "Onun kim olduğunu bilmiyor musun?"

"Tabii ki kim olduğunu biliyorum. Adadaki helikopter turlarının sahibi. Fakat yakın zamanda orada tur düzenleyemeyecek." Monica biraz daha şarap yudumladı.

"Ah, *yok artık* onun gerçekten kim olduğuna dair en ufak fikrin yok."

"Fikrim var ve şu *yok artık* saçmalığını kes. Güneyli olmayabilirim ama ben bile bunun bana gerizekâlı deme yolun olduğunu biliyorum."

"Yarası olan gocunur."

Monica arkadaşına bir yastık fırlattı. "Aksanını ve güneyli kökenlerini unutturmaya çalışırken seni daha çok seviyordum."

"Elimde değil. Dean'in ailesi saf güneyli. Bir araya gelip içtiğimizde ve çene çaldığımızda içimdeki güneyli ortaya çıkıyor. Şarabı suçluyorum." Katie'nin yanakları şarap yüzünden kızarmıştı ve genizden konuşması belirginleşmişti.

"Pekâlâ, güneyli dilberim, neden bir gerizekâlı olduğumu söylemeye ne dersin?"

Katie sadece biraz daha şarap eklemek için kadehini masaya bıraktı. "Bence patlamış mısır gerek."

"Katie!"

Katie mutfağa gidip mikrodalgada pişen çiğ mısırları dolaptan çıkardığında ve plastik poşeti açarak mısırları pişmesi fırına verirken Monica ayağa kalkıp peşinden mutfağa gitti. "Tabletin nerede?"

"Masamda şarj oluyor."

"Gidip tabletini alalım ve internette Fairchild Charters'a bakalım."

Monica Kindle Fire marka tabletini alıp internete girdi. Fairchild Charters yazdığında internet sitesi açıldı. İlk bakışta yanlış bir adres girdiğini düşündü. Sonra daha yakından baktı. Sayfa gösterişliydi ve kiralanmaya müsait jetlerin sergilendiği sürekli dönen bir kapak sayfası ön plana çıkmıştı. Monica mutfak tezgâhındaki sandalyeye çöküp birkaç sayfaya tıkladı. Hakkımızda başlıklı sayfayı bulduğunda tek bir grup fotoğrafı ile şirket ortaklarının tek tek çekilmiş üç resmi vardı. Jason Fairchild, Fairchild Charters & Fairchild Vacation Tours Şirket Sahibi & CEO'su, Glen Fairchild, Fairchild Charters Şirket Sahibi & Mali İşler Müdürü ve Trent Fairchild, Fairchild Vacation Tours Şirket Sahibi & Mali İşler Müdürü.

Monica gözlerini kırpıştırdı. Trent'le ağabeylerinin fotoğrafı güneşli bir uçuş pistinde Monica'nın hayatı boyunca gördüğü en büyük özel jetin önünde çekilmişti. Fairchild erkeklerinin hepsi aynı boydaydı, neşeyle gülümsüyorlardı ve Monica'nın gülen gözlerini sakladığını bildiği güneş gözlükleri takıyorlardı. Okulda kim bilir nasıl da belalı tiplerdi. Trent'in babasının helikopterini kaçırmasıyla ilgili hikâyesini hatırladı.

Bireysel fotoğraflarında her biri pilotların bayıldığı şu şapkalardan takıyordu. Biyografiye göre, en büyük kardeş Jason şirketin genel merkezinin yakınında oturuyordu ve şirketi yönetiyordu. Monica'nın anladığına göre ortanca çocuk olan Glen tam bir Kazanova gibi görünüyordu. Fotoğraftaki sırıtışı Monica'ya, Trent'i hatırlattı. Mali konuları idare ediyordu ve şirketin jet kiralama kısmını koordine ediyordu. Uçaklarının havalandığı yerlerin sayısını görünce Monica'nın ağzı açık kaldı. Sonra da Trent geliyordu. Devasa bir helikopterin önünde fotoğraf için poz verirken ceketini omzuna atmıştı. Gülümsemesi Monica'nın içini gıdıkladı ve ona yumuşak sesini, unutulmaz öpüşmesini hatırlattı.

Trent hakkında daha fazla şey öğrenmek için simgelere tıklarken tabletine bakıp resmen fısıldayarak, "Çok zengin," diyebildi.

"Ah, evet! Babam Fairchild şirketiyle yıllardır çalışıyor."

Monica, Katie'ye baktı. "Onları tanıyor musun?"

"Hiç tanışmadım." Katie, Monica'nın kadehini doldurup önüne bıraktı. "Babam babalarını tanırdı."

"Ölmeden önce mi?"

"Evet."

Tıkladığı bir link Monica'yı ada turlarına götürdü. Trent'in daha yeni bir fotoğrafını gördü, üzerinde ona uygun bulduğu kıyafetler vardı. Bir şort, yakalı, penye bir tişört ve parmak ara-

sı terlikler. "Nasıl olur da bana tüm bunlara sahip olduğundan bahsetmez?"

Katie tezgâha yaslanarak patlamış mısır kâsesini aralarına koydu. "Erkekler biriyle sevişmek için bu tür şeylerden böbürlenerek bahseder."

Monica, Trent'in resmine baktı. "Benimle sevişmek için böbürlenmesine gerek yoktu."

Oda sessizleşti ve Monica başını kaldırıp Katie'ye baktığında arkadaşı onu üzgün gözlerle inceliyordu. "Güzel miydi?"

"Trent mi?"

"Evet, Trent." Yüzünde *yok artık,* iması vardı.

Monica yüzüne aptalca bir sırıtışın yayılmasına müsaade etti. "Seksin böyle olabileceğini bilmezdim. Tependen ayak parmağına kadar her yerinde hissederken ve içinde kıvılcımlar çakarken bunun gerçek olamayacağını bilirsin. Sonra gözlerini açarsın ve o hâlâ oradadır, gülümsüyordur, seninle aynı şeyi hissediyordur."

"Kulağa mükemmel geliyor."

O kadar mükemmelse Trent neden kaçmıştı? "Sonra duvarlar çöker, ölümün kıyısından dönersiniz ve o ilk engelde kaçar. Demek ki onun için o kadar da *mükemmel* değilmiş." Monica kadehini tekrar bitirdi.

"Pislik!" diye bağırdı Katie.

"Mankafa!"

Katie kıkırdadı. "Mankafa çok komik bir kelime."

Monica tatlı şaraptan içip ardından tuzlu mısırdan yiyerek melankoliyi uzaklaştırdı. Katie Trent'e tek nefeste küfretti, daha sonra biraz daha irdeledi ve hikâyenin samimi kısımlarında iç çekti. Monica sonunda Katie'nin olmayan romantizm hakkında bir kitap yazabileceğine emin olmuştu.

Monica yattığında neredeyse üç şişe şarabın dibini bulmuşlardı. Kafası dönerken uyumakta zorlanmadı.

Trent'i tekrar görmek öylesine gerçekçi rüyalara sebep olmuştu ki Monica uykusunda o anların kokusunu duyabiliyordu. Kayaların üstüne düştüğü ana geri döndüğünde baktı ve Trent'in molozların altında cansız yattığını gördü. Trent'in adını haykırarak uyandı. Kalbi aşırı şaraptan ve hatıralardan hızla çarpıyordu. Arkasını döndü, karanlığı defetmek istiyordu.

Katie odasına koştu ve Monica kendini kaybetti.

Gece boyunca tuttuğu gözyaşları sel oldu.

Jessie, Monica'nın kapısına geldiğinde Katie onun buzdolabına yürüyüşe çıktığına dair bir not bırakıp Jessie'yi oradan götürdü.

"Uyuyor mu?"

"Birkaç saat önce sonunda uyuyakaldı. Ah, Jessie, düşündüğümden de kötü."

Henüz birkaç blok ilerlemişlerdi ve Jessie şimdiden geri dönmek istiyordu. "O halde yanında olmalıyız."

"Önce beni dinlemelisin."

Katie evden süslenmeden çıkmazdı ve Jessie makyajsız milyoner görümcesinin baştan savma bir atkuyruğuyla toplanmış saçlarıyla gözlerine baktığında durumun kötü olduğunu anlamıştı. "Şimdi durma."

"Onu seviyor. Demek istediğim, onu gerçekten seviyor."

"Yapma, onu daha ne kadardır tanıyor. Monica erkeklerle yatar ama asla âşık olmaz."

Katie elini uzattı. "Beş dolarına var mısın?"

Jessie başını sallayarak Katie'nin elini sıktı. "Enayi bahsi. Bana bildiklerini anlat."

"Dün korkunçtu. O aşağılık avukatlar onu bu hale soktukları için kırbaçlanmayı hak ediyor." Katie ifade alımını anlattı ve Jessie çok sinirlendi.

"Trent'i beklemiyordu."

"Trent neden kaçtığını söylemiş mi?"

"John adında birini hatırlıyor musun?"

Eski mahallesinde bir köşeyi döndüklerinde Jessie durakladı. "Evet. Ah, bekle, Trent John'u görüp yanlış bir fikre mi kapılmış?"

"Daha kötüsü. John, Trent'e nişanlı olduklarını söylemiş."

Bunun üzerine Jessie durdu. "Yok artık!"

Katie başını yavaşça sallayarak onayladı. "Yani Trent, kendini fazlalık gibi hisseder ve kaçar."

Jessie yeniden hızlı adımlarla yürümeye başladı. "Monica'nın ilk tehlike belirtisinde kaçacak bir adama ihtiyacı yok."

"Öyle bir şey değil."

"Nasıl bir şey o zaman?"

"Dün gece uyuyamadım. Fairchild ailesiyle ilgili eski hikâyelere baktım. Trent'in anne ve babası birkaç yıl önce bir kadınla birlikte bir uçak kazasında ölmüş."

"Yani?"

"Henüz doğrulatmadım ama bu evli kadın Fairchild ailesinin bir arkadaşı olarak kaydedilmiş, oysa *kocası* onları tanımıyormuş." Katie bir yığın cevabın üzerinde oturuyormuş gibi görünüyordu, fakat Jessie'nin kafası karışmıştı.

"Noktaları birleştirmeme yardım et, Katie."

"Jack'in, Trent'in ağabeyleriyle konuşması gerek. Uçak düştüğünde uçakta başka kimin olduğuyla ilgili söylenmeyen şeyler olduğunu düşünüyorum. Kazadan hemen sonra Trent Jamaika'ya taşınmış."

"Trent'in o kadına âşık olduğunu mu düşünüyorsun?"

Katie omuz silkti.

"Kadın ise başka biriyle mi evliymiş?"

"Gazetelere göre mutlu bir evliliği varmış. Ancak, bu işte bir bit yeniği var. Sanki anlatılmayan bir hikâye var gibi."

Jessie bloğu dönerek Monica'nın evine yöneldi. "Pekâlâ, diyelim ki Trent bu kadına âşıktı. Eğer kadının evli olduğunu biliyorsa Monica'nın başka biriyle birlikte olduğunu düşünmek neden canını sıksın? Bir kadının kocasını aldatmasına yardım eden bir adam..." Jessie ürperdi. Tekrar, bütün belirtiler Trent denen bu adamın Monica'ya uygun olmadığını gösteriyordu.

Katie Jessie'yi durdurdu. "Ya Trent kadının evli olduğunu bilmiyorsa?"

Jessie donup kaldı. "Sence bu mümkün mü?"

"Aldatan her kadın aşığına evli olduğunu söyler mi?"

Jessie gözlerini birkaç kez kırptı.

"Evde eşleri olduğu halde sırf biriyle yatmak için bekâr olduklarını söyleyen erkekler tanıdım."

"Bu çok korkunç," dedi Jessie.

"Erkekler yalan söylerse kadınlar da söyler. Eğer Trent'in yerinde olsaydın ve Monica'nın başka biriyle evlenmeye hazır olduğunu, Jamaika'da sadece gönül eğlendirdiğini düşünseydin o kötü olayların tekrar başına geldiğini düşünüp çok ama çok uzağa kaçmaz mıydın?"

"Doğru olup olmadığını bilmiyoruz, " dedi, ancak Jessie'nin aklına şüphe düşmüştü.

"Öğrenmeliyiz, bu yüzden bence Jack, Trent'in ağabeyleriyle konuşmalı."

Kesinlikle konuşmalıydı.

Monica'nın dairesine varmak üzereyken Katie Jessie'yi tekrar durdurdu. "Bir şey daha var."

Dahası mı vardı? Zavallı kardeşi.

"Monica kâbus görüyor. Dün gece Trent'in adını haykırarak uyandı ve ben ışığı açana kadar sakinleşmedi. Işık açık kalmadıkça da uyuyamadı."

Jessie ağlamamak için kendini zor tuttu. "Ah, Mo."

Yirmi Altıncı Bölüm

Kapı çalındığında ve Trent kapıyı açıp Jack Morrison'ı karşısında görünce duraksadı.

"Morrison?" Jack'in gözlerindeki bilmiş bakış Trent'e adamın oraya gelmesinin bir sebebi olduğunu söylüyordu.

"Fairchild!" Jack arkasına bakıp odanın dışını işaret etti. "Sana bir içki ısmarlayabilir miyim?"

Öğle vaktiydi. "Elbette." Trent cüzdanıyla anahtarını aldı, odasından çıktı ve Jack'i izledi.

"Odan nasıl?"

"Beklediğim her şey var, Bay Morrison."

Jack güldü, Stetson şapkasını başında iyice arkaya itti. Asansörde kartını Trent'in görmediği bir sensorun üstünde gezdirdi ve asansör onları zemin kattaki bara indirmek yerine yükselmeye başladı.

Trent tek kelime etmeden yerinde sallanarak ev sahibinin ona yolu göstermesini bekledi.

Çatı katına geldiler ve özel bir holden bir süite girdiler. Odada Trent'in beklediği her rahatlık vardı: Lüks bir halı, ahşap döşemeler, bir tarafında açık bir mutfak bulunan süitte taş mutfak tezgâhları vardı. Trent'in tahminine göre süitte en az iki, belki üç yatak odası vardı. Etkileyiciydi.

Jack lavabolu bara giderek, "Hangi zehri alırsın?" diye sordu.

"Saat daha erken. Bir biraya ne dersin?"

"Dark mı light mı?"

"Dark."

Jack, Trent'e bir bira verdi, kendisi için de bir tane açıp yudumladı.

"Seni Los Angeles'a getiren ne?" Trent sorusuyla sohbeti başlattı.

"Monica."

Trent uzun boyunlu şişeden birasını içti, birayı yapan firmanın hissetmesini umduğu şerbetçiotunun ve arpanın tadını zar zor alıyordu. "Komik. Beni burada tutan da aynı isim."

Jack birasını tekrar başına dikti, rahat kanepeye geçip oturdu.

Trent arkasından gitti.

Jack oradaymış gibi, "Dün felaketmiş," dedi. "Larry bana en ince ayrıntısına kadar anlattı."

"Avukatlara ödeme yapmak için desteğe ihtiyacın olursa—"

Jack, Trent'in teklifini elini sallayarak geri çevirdi. "Dünden sonra belki de Larry'nin çeki almasında ısrar etmek zorunda kalabilirim. Anlaşılan herkesin hemşirelere karşı hassas bir noktası var."

"O bir avukat, anlayacaktır." Ancak, Trent Jack'in haklı olabileceğini düşündü.

"Kız kardeşim geceyi Monica'nın yanında geçirdi."

Trent, Jack'i can kulağıyla dinliyordu.

Trent bir şey söylemeyince Jack devam etti. "Sonra bu sabah karım beni aradı ve ağabeylerini aramamı söyledi."

Bu söylediği Trent'in ilgisini çekti.

"Eşime erkeklerin arasında işlerin o şekilde yürümediğini söyleyemedim. Ayrıca akrabalarını arama zahmetine girmediğimi duymasa iyi olur."

Trent elini kaldırdı. "Erkeklik kanunu benimle güvende."

Kadınlar işlerini nasıl hallederse halletsin erkeklerin yöntemleri farklıydı. Kadınlar başkalarına başvurup dolambaçlı yollar kullanabilirlerdi, fakat erkekler doğrudan sorunun kaynağına giderdi.

Jack duraksadı, devam etmeyecekmiş gibi görünüyordu.

"Eşin ne... Adı Jessie'ydi, değil mi?"

"Evet."

"Jessie ağabeylerimden ne öğrenmeni istedi?"

Jack öğleden sonrası için birasını biraz fazla hızlı içerek bitirdi. Trent'e bir şey söyleyip söylememe konusunda emin olmadığı belliydi.

"Monica sürekli kâbus görüyor."

Trent şişesini tutup kucağına götürdü.

"İnsanın çığlık atmasına, uyanmasına ve tüm kötülükleri parlak ışıkla kovalamasına yol açan türden kâbuslar."

Jack'in yanındayken sürekli takındığı tebessüm yüzünü terk etti, gözlerini kaçırdı. Titrek bir nefes aldı.

"Jessie'nin ağabeylerime bunu söylemeni istediğini sanmıyorum."

Jack boşalan şişesini kenara koydu, bacak bacak üstüne attı. "Kızlar zekidir. Hem de çok."

Trent zaten Monica'nın keskin zekâlı olduğunu biliyordu.

"Dondurma toplarıyla şarap kadehlerinin arasında bir noktada kız kardeşim Florida'dan paniklediğin için kaçtığın sonucuna varmış."

Birasını içme sırası Trent'teydi.

Jack karşısındaki adamı *duyguları* hakkında konuşmaya zorlamamaya dair erkeklik kuralına uyarak devam etti. "Katie Jessie'ye, o da bana anne babanın talihsiz kaybı ile ilgili detayları öğrenmemi söyledi."

Trent'in başı zonklamaya başlamıştı ve birasının daha güçlü bir şeye dönüşmesi için duyduğu arzu yüzünden az kalsın bara yöneliyordu.

"Daha da önemlisi, Beverly ve Marcus ile beraber ölen kadın hakkındaki detayları."

Trent anne ve babasının isimlerini duyunca ürperdi. Birasının yarısını tek dikişte içti.

Birkaç dakikalık karşılıklı sessizliğin ardından Trent, "Ailen onlara hazırladığın bütün sürprizleri mahvediyor olmalı," dedi.

Bunun üzerine Jack güldü. "Katie en beteridir. Bilgiye ihtiyaç duyduğunda gizli bir dedektif tutar."

Trent bakışını hızla Jack'e çevirdi.

"Ancak o kadar ileri gitmedi... Şimdilik," dedi Jack.

Trent birasını bitirdi. Monica'nın hayatındaki kadınlar geçmişini o veya bu şekilde öğrenebildiyse Monica'ya söylemeleri an meselesiydi.

"Monica'nın babası o daha çocukken çekip gitmiş," dedi Jack.

"Monica bahsetmişti."

"Hem Jessie hem de Monica çok etkilenmiş. Birine güvenip bağlanmaları çok zor. Özellikle de erkeklere. Jamaika'dan sonra Monica'nın bir daha kimseye güveneceğinden emin değilim."

Trent buna karşın ne söylemesi gerektiğinden emin değildi. Monica'nın güvenini yıkmak istememişti. Birbirlerini daha yeni tanıyorlardı ve her şey karanlık, dipsiz bir cehenneme dönüşmüştü.

"Senden hoşlandım, Trent. İyi bir adama benziyorsun. Ama Monica... Kahretsin, o benim ailemden biri. O kızı seviyorum ve Monica'nın açıklama yapmadan kaçacak birine ihtiyacı yok. Demek istediğimi anlamışsındır."

Gayet net, Kovboy.

"Peki bana adresini verecek misin?"

Jack başını salladı.

"Hayır. Bu çok kolay olurdu."

Bu küçük "seni daha iyi tanımak istiyorum" seansı buraya kadarmış.

"Önceki konuşmamızı hatırlıyor musun?" Jack hayalarını işaret etti. "Bunlara alıştım. Hayır. Monica'nın adresini benden alamazsın."

Lanet olsun.

Jack şapkasını düzelterek kayıtsızca, "Pomona General'da çalışıyordu. Vardiyası bitince arada sırada köşedeki Joe's Bar'da takılırdı. Şu yoğun on iki saatlik vardiyalarda çalışmak zorundaydı. Gece yedi buçuktan sonra personelden biri mutlaka orada takılıyor olur. Hemşirelerin bir şoför belirlemekte çok iyi olduklarına eminim."

Ayağa kalkarken Trent'in dudaklarında hafif bir tebessüm belirdi. Yedi buçuktan önce epey vakti vardı. "Öğle yemeği yedin mi?"

"Yiyebilirim." Jack ayağa kalktı, şapkasını başında iyice geri itti ve Trent'le yan yana yürüyerek süitten çıktı.

Joe'nun yeri tam bir batakhaneydi. Yine de Trent etrafına bakındığında batakhane kısmının modası geçmiş dekorla, ahşap

kaplamalarla ve berbat ışıklandırmayla sınırlı olduğunu fark etti. Gerçek bir batakhane olması için bayat bira kokusuna ve bar tezgâhında duran müdavim bir ayyaşa ihtiyacı vardı. Bir kez daha bakınca aslında sadece bayat bira kokusuna ihtiyaç olduğunu gördü. Bardaki adam öğlenden beri orada duruyormuş gibi görünüyordu.

Acil servis personelini bulmak hiç zor olmadı. Üniformalarının özelliği hastane çalışanlarını hemen ele veriyordu. Trent hastane önlüklerinin ve stetoskopların masasına yanaşmak yerine barda bir tabure buldu, barmene bir bira vermesini işaret ederek izlemeye koyuldu.

Barmene teşekkür etmek için döndüğünde omzunda bir el vardı.

"Trent?" Walt yanında duruyordu, elini uzatmıştı. "İçeri girerken benzetmiştim zaten."

Trent ayağa kalktı ve Walt'un elini sıkarak sırtını içtenlikle sıvazladı. "Monica ara sıra burada takıldığınızı söylemişti." *Bir numaralı küçük, beyaz yalan.* Monica beyaz yalanlar söyleme konusunda ona vaaz çekmemiş miydi?

"Monica da burada mı?" Walt etrafa bakındı.

"Hayır, şehir dışından ablası geldi. Onları biraz yalnız bırakayım dedim."

"Onunla mı kalıyorsun?"

"Evet." Bu yalan gri yalan sınırını geçiyordu. Walt yutmuştu.

"İkinizin birlikte olabileceğiniz aklıma gelmişti." Daha fazlasını söylemek ister gibiydi. "Ayrıca sana bir içki borçluyum."

"Bedava biraya hayır demem." Trent birasını dudaklarına götürüp çabucak içti.

Walt barmene işaret etti. "Hey, Roy, bir bira daha verir misin... Benden? Bense her zamankinden alayım."

Roy başıyla onayladı.

"Seni personelin bir kısmıyla tanıştırayım, sonra da sakin bir masa bulalım. Monica'ya neler olduğuna dair bildiklerini öğrenmek istiyorum."

Masalarında altı acil servis çalışanı vardı.

"Hey millet. Bu Trent. Jamaika'da helikopter kullanıyordu."

Walt, Trent'in hemen unuttuğu isimleri sıralamaya başladı. Güzel, esmer bir kadın gülümsedi. "Mağarada Monica'yla birlikte olan adamsınız."

Trent, "Evet," diyerek doğruladı.

"Bizim arayı kapatmamız gerekiyor," dedi Walt arkadaşlarına.

Arkadaşları mırıldanarak Walt ile Trent'in barın sakin bir köşesindeki bir masaya oturmalarını izledi.

Yerlerini alırken Trent, "İyi insanlara benziyorlar," dedi.

"Öyledirler."

Barmen içkilerini getirip gözden kayboldu.

Trent bir yudum içip bardağının içine baktı. "Lanet olsun, belki de bunu içmemeliyim."

"Neden?" Walt kokteylinin tadına baktı.

"Zaten birkaç tane içtim ve araba kullanacağım."

Walt elini sallayarak onu geçiştirdi. "Evim Monica'nın evine uzak değil. Seni bırakırım."

Trent gülümsedi, birasının köpüğünü emerek etrafa bakınıp büyük, kırmızı butonu aradı, hani bastığınızda *"bu çok kolay oldu,"* diyen butonu.

"Personelin yarısı bırakmaya hazır," dedi Walt. "Sendika, ifade alımlarının bitirilmesini bekliyor ve gördükleri hoşlarına giderse bir protesto başlatacaklar."

"Bir grev mi?"

"Hayır. Tabelalar, afişler... Hastane için kötü reklam." Konuşurlarken Walt bir taraftan fıstık kemiriyordu.

Bu tarz bir destek düşüncesi Trent'i gülümsetti. "Sence kaç kişi katılır?"

"Acil servis çalışanlarının neredeyse hepsi, elbette o sırada çalışmayanlar, radyolojiden teknisyenler, travma cerrahları, bir de itfaiyedekiler var."

"Vay canına. Monica'nın tüm bunlardan haberi var mı?"

"Sanmıyorum. Söylediğim gibi, sendika ön yasal şey saçmalığı bitene kadar bekleyecek. Mantıklarını pek anlamıyorum. Bana göre bu saçmalığı ne kadar çabuk arkamızda bırakırsak o kadar iyi. Hastanenin bu işin peşine neden düştüğünü gerçekten bilmek isterdim."

"Monica'nın patronu ondan hoşlanmıyor."

"Şu anda sevilmeyen kişi Pat."

Trent bu ismi Monica'yla mağaradaki sohbetlerinden hatırlayarak, "Daha önce seviliyor muydu ki?" diye sordu.

"Bağımsız düşünen hemşireleri idare etmek kolay değildir. Özellikle de bir tarafta sizi maliyetleri kısmaya zorlayan yönetim, diğer tarafta eleman yetersizliğinden yakınan hemşireler ve ne yapıp ne yapamayacağınızı buyuran sendikalar varken. Bir acil servis hemşire yöneticisinin ortalama çalışma süresi beş yıldan azdır."

"Pat ne kadar süredir orada?"

"Yaklaşık altı yıldır."

"Miadı çoktan dolmuş."

Walt omuz silkti. "Peki, Monica nasıl?"

Trent sadece son karşılaşmalarını aktarabilirdi, fakat Walt Monica'yla kalması hakkında yalan söylediğini anlarsa Trent'i götürmezdi. O yüzden, Jack'ten öğle yemeğinde öğrendiklerine dayanarak akıllıca tahminlerde bulunarak zırvaladı.

"İfade alımı onu mahvetti. Ancak avukatları son derece sert. Jack davasına en iyi avukatlarını atamış. İşleri bittiğinde hastane ve ona iftira atan herkes kuyruklarını bacaklarının arasına kıstırıp kaçacak delik arayacak." Konuşurken Trent'in sesi yükselmişti.

"Bu çok yanlış. Ya lisansını ihlal etmesine ne demeli? Amma da saçmalık. Hemşirelerimizi her türlü beklenmedik durumdan korumaya çalışırız. Hasta bakımıyla ilgili uygun talimatlar veririz. Her senaryo düşünüldüğü gibi çıkmaz. Lanet olsun, adada talimatların hepsini yerine getirmek için hiçbir şeyden yeterince yoktu. Yeterli ilaç yoktu, yeterli yardımcı yoktu, hastaları ve cesetleri koyacak yeterli yer yoktu." Walt ürpererek içkisinden bir yudum aldı. "Hiçbir şeyden yeterince yoktu."

Walt, Trent bir bira daha içerken onunla oturdu ve Jamaika'dan konuşurken tek içkisini yudumlamaya devam etti. Hatıralardan kaçınmak için konuyu değiştirip spordan bahsetmeye koyuldular.

Monica'nın binasına yaptıkları yolculuk uzun sürmedi. Vardıklarında, Trent adama teşekkür etti, bir daha çıktıklarında arabayı kullanmayı teklif etti. Walt el sallayarak uzaklaştığında Trent posta kutularına yöneldi. Kutularda sadece soyadları sıralanmıştı. Monica'nın soyadı Gonzalez olmadığı için çok memnundu, yoksa gecenin yarısı boyunca zillere basmak zorunda kalacaktı.

Sırıtarak Monica'nın soyadını ve daire numarasını buldu. Seattle'la burası arasında bir yerde Trent bir dedektife dönüşmüştü.

Uçak işi yürümezse kullanabileceğim yeni yeteneklerim var.

Saat gecenin dokuzu olmak üzereydi ve bina nispeten sessizdi. Üst katlardaki dairelerden birinden müzik sesi geldiğini duydu ve birden fazla yerden duyulan televizyon sesi sessizliği bozuyordu. Ancak parti veren olmadığı belliydi ve sokağa taşan gürültülü kavgalar yoktu.

Monica'nın dairesini buldu, derin bir nefes alıp kapıyı çaldı.

İçerideki televizyonun sesinin kısıldığını duydu. *Güzel, evde.*

Monica'nın kapıya doğru yürüdüğünü duyamayınca kapıyı tekrar çaldı ve Monica'nın kapı deliğinden yüzünü görebilmesi için geri çekildi.

Monica kapalı kapının ardından, "Git buradan, Trent," dedi.

Lanet olsun. Onu bulup ardından hemen kovulacağı Trent'in aklına gelmemişti.

Yirmi Yedinci Bölüm

Monica başını kapıya yaslayıp gözlerini kapattı.

"Kaçmamalıydım," dedi Trent kapının arkasından. "Açıklamama izin ver."

"Bana hiçbir açıklama borçlu değilsin." Monica bir saat önce ablasını ve Katie'yi evinden zorla göndermişti. Dün geceki şarabın ona neden normalde o kadar çok içmediğini hatırlatması da cabasıydı. "Sadece git." Monica kapıya arkasını döndü, ihtiyacı olan şeyi yapmaya hazırdı ve herhangi bir konuda Trent'le tartışmak bu gece ihtiyaç duyduğu şeyler arasında yer almıyordu.

"Adı Connie'ydi."

Monica durdu.

"Onu evlenecek kadar çok sevdiğimi düşünerek beni görmesi, annemle ve babamla tanışması için uçakla aldım. Çok kızdı. Ailemle tanışmak istemedi. Sonra da bana başka birinin olduğunu söyledi."

Monica elini ağzına götürdü. Trent'in ne demek istediğini anlamıştı.

"En ufak fikrim yoktu. Annemle babamdan onu evine geri götürmelerini istedim. Asla başaramadılar, Monica. Uçak düştü—"

Monica kapıyı tutup sonuna kadar açarak Trent'in acı dolu sözlerinin akışını durdurdu.

Trent iki elini kapının iki yanına dayamıştı, başı öndeydi.

Monica onu içeri soktu, Trent'in açıklamasına şahit olan var mı diye dışarıya göz atıp kapıyı kapattı.

Trent kıpırdamadan Monica'ya bakıyordu. Her zamanki gülümsemesinden eser yoktu. "John nişanlı olduğunuzu söyleyince kaçtım."

Hızlı ayrılışının açıklığa kavuşması ve Monica'nın iletişim kapılarını açması için birkaç kelime yeterli olmuştu.

Monica başını yana eğip iç çekti. "Sana içecek bir şey getireyim mi?"

Trent gülümsemeye başladı. "Kahve iyi olurdu."

Monica Trent'in yanından geçip mutfağa gitti. Kahveyi hazırlamak kafasını toplaması için gereken vakti sağlamıştı. Trent bir şey söylemesini bekliyor gibiydi, o yüzden, "Connie'yle nasıl tanıştın?" diye sordu.

Trent bir tabureye oturup duvara boş boş baktı. Monica bir an için Trent'in sorusuna cevap vereceğinden emin olamadı. "Sık sık uçuyordum. Şirkette kullandığımız pilotların bazılarını şahsen denetliyordum. Connie bir hostesti."

"Senin için mi çalışıyordu?"

Trent başını hızlıca sallayarak, "Hayır," dedi. "İç hatlar. Asıl merkezi Chicago'daydı ama çıktığımız altı ay boyunca orada sadece bir kez görüştük. Ona ülkenin her yerinde eşlik ediyordum, Chicago hariç."

"Evli olduğu için mi?"

Trent yüzünü buruşturdu. "Evet. Kazadan önceki gece onu Virginia'dan aldım, annemle ve babamla tanışması için eve götürdüm. Bir sürprizdi. Kadınların bu tür şeylerden hoşlandığını düşünürdüm." Neşeden yoksun bir kahkaha attı. "Hiç mutlu olmadı. İşte o zaman Chicago'da birinin olduğunu söyledi. Fa-

kat kazadan sonraya kadar o kişinin kocası olduğunu bilmiyordum."

"Nasıl bilebilirdin?"

"Daha sonra işaretlerin aslında gözümün önünde durduğunu fark ettim." Trent kendinden tiksiniyormuş gibiydi.

"Ama onu seviyordun. Duyduğuma göre aşkın gözü körmüş."

"Sevdiğimi sanıyordum." Trent doğrudan Monica'ya baktı, bakışları yumuşamıştı. "Ama yanılmışım. Onu sevseydim onun için yas tutardım. Elbette, ilk başlarda anne ve babam için deliye dönmüştüm, yıkılmıştım. Herkes benim hatam olmadığını söylüyordu, fakat babamdan onu evine götürmesini ben istemiştim. Kendim yapamamıştım." Kelimeler ağzından uçarcasına dökülüyordu.

"Kendini suçladın. Bu çok normal." Monica'nın içindeki psikiyatri hemşiresi ortaya çıkıyordu.

"Annemi ve babamı özledim." Trent duraksadı, nefes aldı. "Onuysa hiç özlemedim. Onu sevmiş olsaydım öfkem yatıştıktan sonra özlerdim."

"Seni kandırmış. Öyle birini önemsemek zordur." Monica onun için deliriyordu.

Trent Monica'nın söylediklerini üzerinden atmak ister gibi başını salladı. "Sonrasında, ne zaman biriyle çıksam veya bir kadından etkilendiğimi fark etsem geçici bir ilişki olduğumu bilmelerini sağladım. Sanırım bu hayat tarzında adanın da faydası dokundu. Tatile çıkan kadınlar kocalarıyla veya kız arkadaşlarıyla gelir. Çok az evli kadın genç erkek avcısına dönüşecek yaşa gelene kadar arkadaşlarıyla tatile çıkar."

Bunun üzerine Monica güldü. "Peşinde koşan yaşlı kadınları görebiliyorum."

Trent gülümsedi ve Monica kollarındaki tüylerin ürperdiğini hissetti. Trent'in yarattığı etkiye aldırış etmeyerek kahve demliğine döndü ve Trent için bir fincan kahve koydu.

Kahveyi tezgâhta Trent'in önüne koydu. Trent kahveyi alırken parmakları Monica'nın parmaklarına değdi ve Monica'nın zaten kalkmış olan tüyleri omuzlarına tırmanıp boynuna, oradan da sırtına yayılan tatlı bir ürpertiye dönüştü.

Elini geri çekti, fakat Trent onu hafifçe tutmaya devam etti.

Gözleri buluşunca Monica'nın alt dudağı titremeye başladı.

"Seni özledim," diye fısıldadı Trent. "Başka birine ait olduğunu düşünürken bile seni özlüyordum."

Monica'nın boğazı düğümlenmişti. "Beni sevdiğini söyleyemezsin. Birbirimizi doğru dürüst tanımıyoruz."

"İçimdeki duygulara ne ad vereceğimi bilmiyorum. Fakat ilk kez bir ada kaçamağından daha kalıcı bir şeyi keşfetme şansı istiyorum."

Ah, kahretsin... Monica'nın Trent'in onu ağlarken görmesine ihtiyacı yoktu. Bir taraftan ona sarılıp bir şans vermek istiyordu, diğer taraftansa içinden bir ses baştan lanetlendiklerini söylüyordu, o halde kendine daha fazla gönül yarası yaşatmasının ne anlamı vardı? "Bizim yaşadığımız türden bir şey geçiren insanlar genellikle birbirine bağlanır, çünkü sarsıcı bir olaydan birlikte kurtulmuşlardır. Hislerin geçici olabilir."

Trent Monica'nın bileğinin içini okşuyordu. "Olabilir."

Monica kaskatı kesildi.

"Olmayabilir de" dedi Trent. "Adadan ayrılmaya senden önce karar vermiştim ve o mağarada kapalı kaldım, unuttun mu?"

"Doğru."

"Son derece eminim ki sen döndükten kısa süre sonra Los Angeles'a uçma gereği duyardım."

Monica'nın karnında bir sürü kelebek uçuşuyordu. "Muhtemelen arardın... Kıvılcım hâlâ duruyor mu diye."

"Ah, hâlâ duruyor."

Monica'yı yanına çekti ve elini kolunda gezdirdi. "Ya sen? Kıvılcımlar duruyor mu?"

"İltifat mı istiyorsun, Yalın Ayak?"

Trent elini Monica'nın beline koyup onu açtığı bacaklarının arasına çekti. "Müsaade istiyorum."

Monica başını kaldırıp dudaklarını sundu, ona ihtiyaç duyduğu bütün izinleri verdi.

Trent onu öperken nazikti, tatlıydı ama aynı zamanda şehvet doluydu. Kıvılcımlar öylesine parlak bir ışık saçıyordu ki Monica onları zapt etmek için gözlerini kapatmak zorunda kaldı. Trent'in kolları onu kendine doğru çekerken kendini güvende hissettiriyordu. Trent'in onu dudaklarını kapalı tutarak öpmesi yüzünden Monica minik dil darbeleriyle kendini ona açtı. Trent inledi, açısını değiştirdi ve öpüşmeleri daha tutkulu bir hal aldı.

Trent ona sarılarak, onu durmadan öptü. Nefeslenmek için durduğunda, "Seni özlemişim," diye mırıldandı.

Monica da onu özlemişti ve Buz Kraliçesi sevgililerinden kurtulmasıyla ünlüydü, onları asla özlemezdi. Monica onu uyarma, koruma ihtiyacı duyarak geri çekildi. "Trent?"

Trent uzaklaşmasına izin vermedi. Dudaklarına öpücükler kondurmaya devam ederek çenesine doğru indi.

Monica Trent'in hızlı ilerlemesine engel olarak, "Bekle," dedi. "Ben bir tehlikeyim. İlişkiler konusunda berbatım."

Trent'in orantısız sırıtışı Monica'yı gülümsetti. "Beni korkutup kaçırmaya mı çalışıyorsun?"

"Evet. Hayır. Sanırım seni uyarmalıyım. Monica Mann'ın üzerinde bir uyarı etiketi olmalı. Dikkat, Buz Kraliçesi güverte-

de. Erkekler bana çok fazla yaklaştığında onlarla ilişkimi keserim." Monica'nın bu özelliğini herkes bilirdi.

Trent elini Monica'nın sırtından aşağı doğru gezdirdi, kalçasında durup tekrar yukarı çıktı. "Çok mu fazla yaklaşıyorum?"

"Görünmeyen sınırı çoktan geçtin bile," dedi Monica.

Trent iki eliyle birden Monica'nın yüzünü tuttu. "Alışılmadık bir durum mu?"

Monica başıyla onayladı, Trent'in gitmesini istemediğini bildiği için duyduğu dehşet onu huzursuz ediyordu.

"Bununla başa çıkabilirim. Başa çıkmak *istiyorum*," dedi Trent.

"Korkuyorum." Sözleri bir fısıltıdan ibaretti.

"Ah, Monica. Kapının dışında durup acaba kapıyı açacak mısın, diye merak etmek... İşte o düşünce korkutucuydu. Bu." Monica'yı kısaca öptü. "Bu hiç de korkutucu değil."

"Ya aramızdakiler sadece fizikselse?"

Trent gülerek onu bıraktı. "Kaçınabiliriz. Teorini test et."

Monica yüzünde bir anlık saf dehşet ifadesinin belirdiğine emindi. "Seks yok mu?"

"Kesinlikle."

"Ciddisin."

Saniyeler geçtikçe Trent bu fikirden daha da hoşlanmışa benziyordu. "Evet. Neden olmasın?"

Monica'nın daha önce seks içermeyen romantik bir ilişkisi olmuş muydu? Liseden beri olmamıştı ve o zamanlar sayılmazdı.

"Seni öpmek hoşuma gidiyor," diye itiraf etti Monica.

Trent, "Öpüşmek seks sayılmaz," diyerek elini Monica'nın koluna koydu.

"O halde öpüşmek ve sarılmak tamam ama sevişmek yok."

Trent yutkundu, Âdem elması oynuyordu. "Evet."

"Ne kadar süreliğine?"

"Aramızdakinin sadece fiziksel olmadığını anlayana kadar. Kendine Buz Kraliçesi demeyi bırakana kadar."

Alışılmadık durum buraya kadarmış. Nedense bu daha güvenli gelmişti ve deneyleri işe yaramazsa Monica Trent'in gözünde diğer kadınları lekelemediğini bilecekti.

Monica uzanarak Trent'in elini tuttu. "O halde, sevişmek isteyen ama sevişemeyen iki insan bir salı gecesinde ne yapar?"

"Bilmiyorum. Ben gelmeden önce ne yapıyordun?"

"Televizyon açıktı ama internetteydim."

"Oyun mu oynuyordun?"

"Hayır. Okullara bakıyordum."

Trent'in yüzündeki tebessüm soldu. "Lisansını geri alacaksın."

Monica Trent'in kolunu sıktı. "Haklı olduğuna eminim. Okula geri dönüp pratisyen hemşirelik yüksek lisansı yapmak için araştırma yapıyorum. Bu sayede bir daha kimse beni lisansıma aykırı çalışmakla suçlayamayacak."

Trent kanepeyi işaret etti. "Göster bana."

Kanepeye gittiler, Monica yanına oturunca Trent onu kendine doğru çekti, Monica pratisyen hemşirelik eğitimi veren farklı okulları gösterirken Trent Monica'nın omzunun üzerinden izledi. "İlk başta buraya yakın yerleri düşündüm. Ancak, Pomona General'a dönmeyeceğim. Tüm bu olanlardan sonra yapamam."

"O halde nereyi düşünüyorsun?"

"San Francisco'da birkaç yer var. Şehirde yaşamak hoşuma gider mi emin değilim, ayrıca çok pahalı." Monica sonraki say-

faya geçince Trent East Coast'taki bir yeri gösterdi. "Bizim genel merkeze yakın."

Monica kendini Trent'e sırıtırken buldu. "San Diego her zaman iyidir. Sıcak kumsallar. Günışığı."

Trent East Coast sayfasını geri açtı. "Birazcık kardan korkma. Şömine ateşi ve sıcak çikolata. Bu da bir seçenek."

Sonraki birkaç saat boyunca okullar, mekânlar hakkında konuştular. Tüm bu sırada hiç sevişmediler.

Gece yarısı olmak üzereyken Monica sonunda, "Biraz uyumalıyım," dedi.

"Gitmem için bir işaret sanırım."

Monica gitmesini istemiyordu.

"Taksi çağırmalıyım."

"Taksi mi?"

Trent yanağını kaşıyarak yere baktı. "Evet, arabamı Joe'nun orada bıraktım."

"Bar mı?"

"Evet. Batakhane sayılır."

Trent Monica'ya hâlâ bakmıyordu. "'Tesadüfen' Walt'a rastlamış olabilirim."

"Tesadüfen mi?"

"Ayrıca ona birlikte olduğumuzu ve yanında kaldığımı söylemiş olabilirim."

Monica ona kızmak istiyordu, fakat itirafını öylesine şirin bir suratla dile getiriyordu ki Monica'nın elinden sırıtmaktan başka bir şey gelmiyordu. "Bu doğru mu?"

"*Haddimi aşıp* ondan beni buraya getirmesini istemiş olabilirim."

"Vay canına. Etkilendim. Anlaşılan şu *beyaz yalan söyleme-me kuralını* aşmışsın." Onu bulmak için bu kadar çok uğraştığını bilmek güzeldi.

"Sanırım aştım." Trent ayağa kalktı, esneyerek kollarını başının üstüne uzattı.

Trent'in gittiğini düşünmek Monica'nın içinde bir boşluk yarattı. "Geç oldu. Kalmaya ne dersin?"

Trent başını yana eğdi. "Emin misin?"

"Evet. Sanki daha önce hiç şey yapmadan... Biliyorsun işte... Yan yana uyumadık mı?"

"O şartlar altında bir şey yapmamız zor olurdu."

Monica bilgisayarını kapatıp kenara koydu. "Otele dönmek istiyorsan..."

"Öyle bir şey demedim."

Monica'nın içinden alkış tutmak geçiyordu ama gülümsemekle yetindi. "Çıplak uyuyamazsın. O zaman bir atın önünde havuç sallamaya benzer."

Trent kaşını kaldırdı. "Havuç mu?"

"Peki, bir kâse spagettinin önündeki sosis olsun."

Trent kahkahayı patlattı. "Bunun daha iyi olduğundan emin değilim."

"Banyo önce benim."

Sevişmeden uyuyacakları bir gece için hazırlıkları bitince Trent yatakta Monica'nın yanına kıvrıldı ve onu kendine doğru çekti. Monica omzunun üstünden bakıp onu öptü. "İyi geceler."

"İyi geceler, Monica."

Yirmi Sekizinci Bölüm

Monica gecenin bir yarısı ilk uyandığında Trent saçını okşayarak uyumasına yardım etti. Monica bir kedi gibi Trent'in yanına kıvrılarak uykuya dalarken Trent'in adını mırıldandı. Trent Monica'nın ikinci seferi hatırlayacağını sanmıyordu. Monica'nın yanında kıpırdandığını hissetti ve uyurken ona arkasını dönmüş olduğunu fark etti. Onu kendine doğru çekince Monica yatıştı.

Trent bunun üzerine bir süre uyanık kalıp oturdu. Jamaika'dan beri kabuslardan o da nasibini almıştı ama bir gecede asla bir taneden fazla kâbus görmezdi ve başlangıçta haftada sadece birkaç tane görüyordu. Geçen ay uykusunun hatıralar tarafından bölündüğü anlar iki elinin parmaklarını geçmezdi. Monica'nın huzursuz geçirdiği gecenin nadir bir durum olmasını umsa da Jack'in sözlerini kafasının içinde duydu ve muhtemelen öyle olmadığını anladı.

Trent Monica'nın başının üstünü öpüp tekrar uykuya daldı.

Dairenin borularında akan suyun sesi Trent'i uyandırdı. Monica'nın banyoda mırıldandığını duydu ve gülümsedi. Duşta Monica'ya eşlik etse ne çıkardı?

Bedeni bu düşüncesine hemen tepki verdi ve Trent homurdanarak yatakta arkasını döndü. Hayatı boyunca tanıdığı en güzel kadınla sevişmeden bir ilişkiye gerçekten razı mı olmuştu?

Tanrım, bu şartı kabul ettiğine göre dün gece demek ki çok çaresizdi. Daha sonra kafasına dank etti, bu koşulu o önermişti. Belki de dün çok fazla içmişti.

Trent Monica'nın yatağından çıktı, pantolonunu giyip çıplak ayaklarıyla mutfağa yöneldi. Monica'nın kahve stokunu bulup bir demlik kahve hazırladı.

Dairenin düzeni güzeldi. Mobilyalar yeni görünüyordu, düz ekran televizyon bir oyun gününü gururlandırırdı. Canlıları yerine ipek çiçekler vardı ve birkaç tane çocuk işi resim ile resimlerin sahibinin mıknatıslı bir çerçeve içindeki fotoğrafı buzdolabının kapağını süslüyordu. Trent kahvesini içerek ya gerçekten çok büyük bir köpeğin ya da cılız bir atın kayışını tuttuğunu düşündüğü bir erkek çocuğunun resmini incelemeye koyuldu. Resmin altında, "Monica Teyzeme," ve sonra "Danny'den," yazıyordu.

Monica'nın teninin taze kokusu odaya kendinden önce geldi. Monica mutfağa girince Trent nefes almayı unuttu. Teni pembeydi ve tertemizdi, yüzünde hiç makyaj yoktu, saçları ıslaktı ve uçlarından sular damlıyordu. Küçük bir su damlası omzuna düşüp giydiği küçük tişörtün ip askısından geçerek göğüslerinin arasında gözden kayboldu.

Trent kahvesini elinden düşürmeden önce tezgâha koyabildi. Monica bedenini sımsıkı saran bir yoga taytı giymişti. Alttan ayak parmakları görünüyordu ve pembe, parlak ojesi onu tamamlıyordu. Trent'in gözleri yüzüne geri döndüğünde Monica'nın aç bakışlarıyla karşılaştı. Monica bir havluyu saçlarında tutuyordu, fakat Trent'e bakmak için durduğunda saçlarını kurulamaya çalışmayı bırakmıştı.

Trent tek adımıyla Monica'yı duvara yasladı ve dudaklarını ele geçirdi. *Altı üstü bir günaydın öpücüğü.* "Günaydın, hayatım boyunca neredeydin?" der gibi bir öpücük. Monica'nın tadı

nane gibiydi, kokusuysa bahara benziyordu. Bedeni Monica'nın içine dilinden daha fazlasını sokma ihtiyacıyla kıvranıyordu ama Trent bu düşünceleri bir kenara itip onu öpmekle yetindi.

Ellerini Monica'nın göğüslerinde ve kalçalarının kıvrımlarında gezdirerek onu sadece öptü. Monica Trent'in saçlarından tutup onu sertçe çekti ve basenleri Trent'in basenlerine bastırınca Trent öpüşmeyi kesti.

"Bu sakınma işi çok zor," dedi Monica.

"Sadece bir günaydın öpücüğü." Trent dediğini kanıtlamak için dudaklarını Monica'nın dudaklarına geri götürdü ve Monica'nın ılık, yumuşak kısımlarını arayan sert kısımlarını tümüyle görmezden geldi. Sadece bir öpücüktü.

İkinci seferde geri çekilen kişi Monica'ydı. "Bademcik ameliyatı yapar gibi öpüşmek günaydın öpücüğünden daha fazlasıdır, Yalın Ayak."

"Durmamı mı istiyorsun?"

Monica başını salladı ve Trent Monica'nın temiz dişlerini ve tatlı dudaklarını daha derinden keşfetmeye koyuldu.

Dakikalar sonra, geri çekilmek Trent'in yetişkinlik hayatında yaptığı en zor şeylerden biri olmuştu.

Monica ona baktığında neşeli gözleri parlıyordu. "İki yetişkin gerçekten daha kontrol sahibi olmalı," diye azarladı Trent ikisini birden.

"Diyorsun."

Trent eğilerek Monica'nın yere düşürdüğü havluyu alıp ona verdi. "Sanırım duş alacağım." Çünkü orada kalırsa Monica'yı yatırıp soyacaktı... Veya yatırmadan ayakta soyacaktı.

İnledi ve sertleşen penisini yerleştirmek için pantolonunu düzeltti.

Trent uzaklaşırken Monica arkasından güldü.

Monica, Trent'i kiralık arabasını alması için Joe'nun barına bıraktı. Sarı cipi görünce güldü. "Hiçbir şeyi şansa bırakmıyorum," demişti Trent.

Monica yapılacak bir sürü işi ve katılması gereken bir fizik tedavi seansı olduğundan Trent olmadan geçireceği birkaç saat boyunca zihnini meşgul tutacak çok şey olduğunun farkındaydı.

Monica onu bırakırken Trent onu bir kez daha öpmüştü.

Öpücükleri arasında Monica'ya, "Seni saat altıda alacağım," dedi.

"Öyle mi?"

"Akşam yemeği için. Güzel bir şeyler giy."

Monica iğrenmiş gibi yaparak ofladı. "Ne yani, egzersiz kıyafetlerimi sevmiyor musun?"

Trent elini Monica'nın sırtında gezdirip kalçasını avuçladı. Dokunuşunun yarattığı kıvılcımlar Dört Temmuz kutlamalarındakilerden daha iyiydi.

"Bu kıyafetlerin ağzımı sulandırıyor."

Monica onu öptü, bahsettiği suyun tadına baktı.

Monica öpüşmeye ara verdiğinde, "Bana çıkma mı teklif ediyorsun, Yalın Ayak?" diyebildi.

"Teklif etmeme gerek var mı?"

Monica bunu düşündü. İlişkilerinde kontrolünün birazını olsun bırakmak hep çok zor gelmişti. Trent'leyse doğru geliyordu. Sadece bir çıkma teklifi olsa bile. Monica onunla birlikte zaman geçirmek istediğini biliyordu. Trent de biliyordu. "Teklif etmene gerek yok."

"Güzel." Trent onu son bir kez hızlıca öpüp arabanın kapısını açtı.

Fizik tedavi iki gün önceki kadar ürkütücü gelmemişti. Terapist Monica'yı ortopedi uzmanıyla kontrol randevusundan önce bir yürüme bandında hızlıca yürütebileceklerini düşünüyordu. Monica sabah koşularına kavuşmaya bir adım daha yaklaşmıştı, engelini aşıp işine dönmeye bir adım daha yakındı. Çalışamamak ve bir işinizin olmaması bir tarafa fiziksel açıdan çalışabilir durumda olup da işinizi yapamayacağınızın söylenmesi bambaşka bir durumdu.

Monica Katie ve Jessie ile öğle yemeği için hazırlanırken bu düşünceleri aklından uzaklaştırdı. Yoğun bir "kız" konuşması seansı için ona resmen baskın yaptıklarında çocukları yanlarında getirmemişlerdi. Ama bu dün öğleden sonraydı, Trent onu bulmadan önceydi... Geceyi Monica'nın yanında geçirmesinden ama onunla yatmamasından önceydi. Aslında, onunla sevişmemesi daha doğru bir ifadeydi. Öğle yemeğinde ailesiyle buluşacağı restorana girerken Trent'le yaptığı "sevişme yok" anlaşmasını düşünüyordu.

The Morrison Family Inn Jack'in parlak buluşlarından biriydi. Morrison zincirinin tanıtımını yaptığı lüks otellerden biri değildi, fakat birçok bakımdan gösterişli olmadığı anlamına gelmiyordu. Tesisin her ayağında aile dostu ve aile bütçesine uygun kalacak yerler göze çarpıyordu. Odaların hepsi en azından bir yatak odalı süitlerdi. Halihazırda beşikler, yüklük yatakları, yataklı kanepeler, bir ailenin ihtiyaç duyabileceği her şeyin bulunduğu odalar vardı. Mekân çocuklar için tam bir cennetti. Monica'nın girmekte olduğu restoran bile planlanırken aileler esas alınmıştı. Yuvarlak masalar çocukların başkalarına çarpmadan etrafta dolanabileceği alan sağlıyordu. Alçak tavanlar salonun gürültüsünü bastırmaya yardımcı oluyordu, salondaki televizyonların hepsinde yerel spor kanalını açmak

yerine televizyonların yarısı çocuklara ayrılmıştı. Restoran, otelin bir uzantısı olsa da kısa sürede Ontario şehir topluluğunun uğrak yeri haline gelmişti.

Monica'ya göre ailesiyle birlikte yemek yemek daima bir zevkti. Yanlarında olduğunda Danny'nin yüzünden gülümseme eksik olmazdı. Muhtemelen bunun menüde peynirli makarna olmasından çok Jack'in restoranın adını "Danny's" koymasıyla ilgisi vardı.

Monica Jessie'nin restoranın karşı tarafındaki bölmelerden birinden el salladığını fark ederek masalarına yöneldi. Danny yerinden fırlayarak sarılmak için Monica'ya koştu. Monica yeğenini özlemişti ve bu öpücüklerin ve kucaklamaların bir gün azalıp kesileceğini bildiğinden şu anda olabildiğince tadını çıkararak Danny gülüp onu itene kadar yeğeninin yanaklarını öptü. "Selam, Kovboy." Danny'nin taktığı kovboy şapkasını biraz daha eğdi. Gaylord yeğenine bu şapkayı aldığından beri Danny şapkasını başından hiç çıkarmamıştı. "Restoranın nasıl gidiyor?"

"Gerçekten benim değil, Monica Teyze. Sadece benim adımı koydular."

Monica oğlunun söylediklerini düzeltmek istemedi. Danny büyüdüğünde bu restoranın ve çok daha fazlasının sahibi olacaktı.

Monica masaya yaklaşarak, "Selam," dedi.

"Birileri bugün daha mutlu görünüyor," dedi Katie.

"Çünkü çocukları görüyorum." Monica eğilerek Savannah'ın yanaklarına öpücükler kondurdu. "Bakiim kim otuz santim uzamış."

Savannah'ın ikinci doğum günü yaklaşmıştı ve gerçekten anlaşılabilecek kadar kelimeyi bir araya getirebiliyordu.

Monica, Jessie'nin yanına oturup Savannah ile Danny'nin oluşturduğu tabloya bakarak içlendi. Savannah sayesinde Danny harika bir antrenman yapıyordu. Monica, önünde *Abi Okulda* yazılı bir tişört sipariş etmişti. Danny tişörte bayılmıştı.

Masadakiler sessizleşince Monica başını kaldırdı ve Katie ile Jessie'nin ona dik dik baktıklarını gördü.

"Ne?"

"Senin neyin var? Dün somurtmak hoşuna mı gidiyor, diye merak ediyordum. Bugünse sen... Sen..." Jessie yüzü buruşturunca cevapları bulmak daha kolay olacakmış gibi gözlerini kıstı.

"Ben ne?"

"Mutlusun," dedi Katie.

Savannah, "Teyze mutlu," diyerek Katie'nin yanında kıkırdadı.

"Resmen parlıyorsun," dedi Jessie.

"Bir kadının ışıldamasının sadece iki sebebi olur ve hamile olduğunu sanmıyorum," dedi Jessie.

"Gebe değilim."

Jessie oğluna bakıp Monica'ya, "Anlatmak istediğin özel bir kucaklaşma oldu mu?" diye sordu.

Monica özel olan ama *o anlamda* özel olmayan tüm o kucaklaşmalarını düşündü. "Biraz kucaklaşma oldu."

Katie'nin gözleri büyüdü. "Trent mi?"

Monica iç çekti. "Dün gece siz ayrıldıktan sonra daireme geldi."

Diğer iki kadın kıpırdanarak çocuklarına baktı.

Monica binlerce sorusunun olduğunu ve tüm soruların şifreli sorulacağını biliyordu. Elbette çocukların hassas kulakları-

nın dinlemesini ve daha da düşük çenelerinin gevezelik etmesini önlemek içindi.

"Öyle mi?"

"Nerede yaşadığını nasıl öğrenmiş?"

Monica iki kadına sırayla baktı. "*Birileri* ona eskiden iş çıkışı Joe'nun barında takıldığımı söylemiş."

Katie omuz silkti. "Hiç bana bakma. Seni avukatların bürosundan aldığımdan beri onu görmedim."

"Telefonla da mı görüşmedin?" diye sordu Monica.

"Görüşmedim."

Jessie'ye baktı. "Florida'dan beri onunla hiç konuşmadım."

"Ama birileri Trent'le konuşmuş. İşten sonra içki içmek için bir sürü seçenek var."

Danny yerden bir tebeşir almak için çömelirken Monica'nın bacağına çarptı. "Trent iyi biri," dedi.

Üç kadın da Danny'ye odaklandı.

"Trent'le tanıştın mı?" diye sordu Jessie oğluna.

"Dün. Büyükannem beni bıraktığında babamla ikisi oteldeydi."

Jessie gözlerini kapatıp başını salladı. "Yakalandın."

Monica gülmeden edemedi. Zavallı Jack'in hiç şansı yoktu.

"Jack'e fazla yüklenme," diye tavsiyede bulundu Monica. "Trent'e adresimi vermemiş, sadece takıldığım bir yeri söylemiş. Trent de oraya gitmiş, Walt'a rastlamış ve onu kandırıp kendini evime getirtmiş."

Trent'in adresini bulmak için bu denli uğraşmış olması bile çok romantikti. Bunu düşünmek Monica'yı tekrar gülümsetti.

"Peki ne oldu?"

"Ayrıntıları daha sonra anlatırım, ama sadece şunu söyleyeyim; ürküp kaçmasının çok iyi bir nedeni varmış. Tanıştığımızda nişanlı olmadığımı ve ona yalan söylemediğimi anlayınca bir şans istedi."

"Şans mı?"

"Benimle görüşmek, çıkmak için."

"Ve *kucaklaşmak* için mi?" diye sordu Katie.

Monica başını salladı. "Pek sayılmaz. *Kucaklaşmayacağız.*"

Jessie ona delirmiş gibi bakıyordu. "*Kucaklaşmayacak mısınız?*"

"Her zaman önce *kucaklaşıyorum* ve adamı daha sonra tanıyorum. Genellikle de sorun sende değil bende tarzı bir konuşmayla sona eriyor."

"Vay canına!"

Siparişlerini verdikleri sırada sohbetlerine ara verdiler.

Jessie "Kucaklaşmak yoksa o halde neden ışıldıyorsun?" diye sordu, her zaman iyi bir gözlemci olmuştu.

"Bir kız bir erkek yüzünden mutlu hissedip ışıldayamaz mı?"

"Galiba."

İçecekleri geldiğinde Monica konuşmaya devam ederek buzlu çayına şeker kattı.

"Dün gece uyumuş olmamın da etkisi var. Trent'in Florida'dan ayrılmasının kafamı ne kadar kurcaladığını fark etmemiştim." Çayını yudumladı. "Bu sabah onu Joe'nun yerinde bırakırken Trent bu akşam beni saat altıda bir randevu için alacağını söyledi," derken gülüyordu. "Erkeklerin çıktığımızı *söylemesine* asla izin vermem." Trent'in kontrolü alırken değişen ses tonunu hatırlamak düşüncelerini yanındakilerden uzaklaştırmıştı. Monica başını kaldırdığında kızlar yeniden ona bakıyordu. "Ne var?"

"Gece seninle mi kaldı?"

"Evet."

"Kanepede mi?" diye sordu Jessie.

Monica gözlerini devirdi. "Jack'le kucaklaşmadan uyuduğunuz geceler olmuyor mu?"

"Biz evliyiz," ve karnındaki şişlik yeterince belli olmuyormuş gibi karnına hafifçe vurarak, "ve de hamile," dedi Jessie.

Monica güldü. "Kucaklaşmadan uyumak için evli veya hamile olmak şart değil."

Şifreli konuşmalar Monica'yı sersemletiyordu, ayrıca Katie ile Jessie'nin yüzlerindeki şaşkın ifade aşırı komikti. "Işıltının sebebi kucaklaşmadan öpüşmek olabilir."

"Ve o buna yanaştı mı?" diye sordu Katie.

"Öneren oydu zaten."

"Cidden mi?"

Monica güldü. "Çılgınca, değil mi?"

"Zırdelice."

"Olabilir. Ama bir bakıma hoş sayılır. Bu durumun ne kadar süreceğinden emin değilim ama eğlenceli."

Katie kolunu sallayarak Monica'yı savuşturdu. "Delirmişsiniz."

Katie, Jessie'ye bakıp elini uzattı. "Bana beş papel borçlusun."

Monica sebebini sorduğunda iki kadın da tek kelime etmedi.

Yemekleri gelince sohbetin konusu Katie ile Deane ve Teksas'a taşınma kararlarına kaydı. Yakında onun da taşınma ihtimali olmasaydı bu düşünce Monica'yı üzerdi.

Öğle yemeklerini yedikten sonra çocukları yüzme havuzuna götürdüler ve saatlerce konuştular. Zaman su gibi akıp geçti ve

Monica randevusuna hazırlanmak için kızların yanından ayrılmak zorunda kaldı.

Otelden ayrılırken dikiz aynasından baktı ve kendi yansımasını gördü.

Işıldıyordu.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Trent'le ilk randevusundan birkaç hafta sonra Bay Goldstein telefonda, "Kıvırıyorlar," dedi. "Ancak henüz davayı düşürmediler."

Monica dairesinin küçük terasında oturuyordu, telefonunu kulağına dayamıştı. "Neden bu davayı kazanacaklarını düşündüklerini bilmiyorum. Siz daha çok bilgi edindikçe ellerinde davayı destekleyecek daha az şey kalıyor. Shandee'nin ifadesinin uydurma olduğunu ve tanıklık yapmak için buraya gelmeyi düşünmediğini söylememiş miydiniz?" Bu bilgi hafta ortasında gelmişti ve Trent ile Monica davanın düşeceğini düşünmüştü.

Anlaşılan durum farklıydı.

"Shandee ifadesini geri aldı. Yemin altında verilmiş bir ifade değildi, o yüzden söylediklerine bağlı kalması gerekmiyordu."

"Anlamıyorum."

"Sorun sendika. Hastane, sendikayı orada görmek istemiyor." Sendika Monica hastanede çalışmaya başlamadan sadece birkaç yıl önce oylanarak seçilmişti. Şimdiye dek müzakerelerde bulundukları sözleşmeler hemşirelerin hayatını pek de kolaylaştırmamış. Sendikayı feshetmek için bir oylama yapılacağına dair dedikodular dolaşıyordu.

"Neden? Görünüşe göre sendikaya harç ödemesi gereken kişiler hemşireler ve sendikadan bir fayda göremiyoruz." Monica'nın maaşındaki yıllık artış üzerinde durmaya değmezdi.

"En son ne zaman bir sendika toplantısına katıldın?"

Monica hiçbirine katılmamıştı. "Hiç."

"Önümüzdeki kış görüşülmeye başlanacak olan yeni sözleşmenin öncekine göre çalışanların daha fazla lehine olacağını öğrenmek hoşuna gidebilir. Sendika, durgun ekonomiye rağmen bütçelere gelen onca sağlık hizmeti reformu parası sayesinde sizlere daha iyi ücretler ödenebileceği kanısında. Aldığınız sağlık hizmeti yardımlarının aynı kalmasını istiyorlar. Birçok şirket küçülmeye gitmek zorunda kalıyor, fakat büyük hastaneler bunu yapamaz. Bunun yerine, zam yapmıyorlar veya sağlık yardımlarını kısıyorlar. Sendika faal bir rol üstlenmek istiyor."

"Yani, hastane, hemşire sendikası masum bir hemşirenin işini elinde tutmasını sağlayamıyormuş gibi gösterebilirse üyeler ne işe yaradıklarını düşünebilir, öyle mi?"

"Evet, aynen öyle düşünüyoruz. Hiçbir yerde yazmıyor ama bizim teorimiz bu. Sen bunun için gayet uygundun. Senden hoşlanmayan bir patron da eklendi mi, tam bir hedef haline geldin. Hastane tek bir ölümcül hata yaptı. Seni hafife aldılar ve avukat bulamayacağını düşündüler."

Gerçekten bu kadar basit olabilir miydi? Hastane, özgeçmişlerindeki adreslere bakıp zengin bir ailesi olmadığını varsaymış olabilir miydi? "Bu berbat bir durum."

"İfade alımına bir sendika avukatıyla gitmeyince şüphesiz şaşırdılar ve bizi tutmaya gücünün nasıl yetebildiğini bulmak zorunda kaldılar."

Monica gülerek, "Size gücüm yetmez," dedi.

Bunun üzerine Goldstein da güldü. "Yapabileceğin şey sendikayı protestoya teşvik etmek. Jack'le konuştum ve fotoğraf çekip hastanenin kıvranmasını sağlamak için basının orada olmasını garantilemesi için kız kardeşiyle konuşacağını söyledi."

"Sizce bir fark yaratır mı?"

"Davayı hâlâ düşürmemelerine inanamıyorum. Sonbahardan önce düşürmeleri için onlara bir sebep verelim."

Sonbaharda dersler başlamadan önce. Monica başvuracağı okulları henüz seçmemiş olabilirdi, fakat davayı arkasında bırakır bırakmaz okula dönmeye kararlıydı.

"Birkaç telefon görüşmesi yaparım."

Goldstein, "Senden haber almayı dört gözle bekleyeceğim," diyerek telefonu kapattı.

Sonraki saat, Monica aramalarına Walt ile başladı. Walt'a personelin bazılarına yirmi dört saat içinde bir protesto başlatabilir mi, diye sordu ve Walt kendi adına elinden gelen her şeyi yapacağını söyledi. Sendika da bir protesto başlatmaya hevesliydi, o yüzden Monica Katie'yi, itfaiyedeki arkadaşlarını, hatta hemşire okulundaki arkadaşlarının bazılarını arayarak herkesi harekete geçirdi.

Her şey hazır olduğunda, o sabah Connecticut'ta ağabeyleriyle bir iş toplantısına katılmak için şehirden ayrılan Trent'i aradı. Sadece öpüşen ve flört eden bir çift oldukları birkaç haftadır Trent ikinci kez yanından ayrılıyordu. Seattle'dan geldiği jeti geri götürmüştü, Pacific Northwest'te uçaklarını kendi zevki için uçuran çalışanın Frank olduğunu doğrulayacak kadar kalması gerekmişti. Frank işten kovulunca Trent gelecekte sorunla karşılaşmamak için kıdemli çalışanların belirli uçuş ayrıcalıkları talep edebileceği bir yetki programını yürürlüğe koymanın vaktinin geldiğine karar verdi.

Trent'in Monica'ya da söylediği gibi ebeveynlerinin ölümünden beri şirketteki tüm yükü ağabeyleri üstlenmişti ve Trent'in işlere dahil olup ağabeylerinin yükünü hafifletmesinin zamanı gelmişti. Bunun anlamı bir süreliğine eve dönmesi gerektiğiydi.

Eğer Trent geri geleceğini söylemeseydi Monica gidişinden endişelenirdi. Ancak Trent'in hayatı Güney California'da değildi, Monica görüşmeye devam etmek istiyorlarsa ikisinden birinin eninde sonunda adresini değiştirmek zorunda kalacağını biliyordu. Bir ay önce olsaydı bu düşünce ödünü patlatırdı.

Şimdiyse Trent'in şirketine yakın yerlerde hemşirelik programı yüksek lisans eğitimi araştırıyordu. Böyle bir adım atmak için yeterince bağlı bir çift olduklarına güvenip güvenemeyeceğini merak ediyordu.

Trent'in uzakta olmayı planladığı birkaç gece Monica'ya düşünmesi için gereken zamanı tanıyacaktı. Trent yanında olmadan uyumanın zor olacağını şimdiden biliyordu ve uyuyamadığı o zamanlarda *düşünebileceğine* karar verdi.

Sarılmaları, öpüşmeleri, sevişmemeleri Trent'in yanında daha az vakit geçirmek istemesine yol açmamıştı. Monica onu gördüğünde konuşmalarının ve birlikte geçirdikleri zamanın fiziksel şeylerin ötesinde olacağını biliyordu. Trent'le protesto hakkında konuşmak için duyduğu aşırı arzu Monica'nın içinde gerçekleşen değişimlerin bir kanıtıydı. Genellikle çıktığı erkeklerle sorunları hakkında konuşmaya tenezzül etmezdi. Ne olursa olsun hayatının derinlerine inmezdi. Oysa Trent'le her şey hakkında konuşuyordu. Rüyaları, kâbusları, gelecek hedefleri, ölmeden önceki yapılacaklar listesinden tamamladıkları.

Paylaşım vakti Monica'yla sınırlı değildi. Trent ona şirkette gerçekleşmesini istediği bazı şeylerden bahsetti. Ada hayatıyla işi bittiğinden şirketin daha büyük bir parçası olmak istiyordu. Günlük kararlarda yer almak tekrar parçası olmak istediği bir görevdi. Trent hayatını bir kez daha beklemeye alıyordu, fakat bu kez sebebi ilişkilerine bir şans vermekti.

Monica belli bir noktada gözünü karartıp kalbinin sesini dinlemek zorunda kalacağını biliyordu. Ancak bu çok büyük

bir adım olacaktı ve başarısızlık korkusu yüzünden tereddüt ediyordu.

Trent'i aradığında karşısına sesli mesaj servisi çıktı, Trent onu gecenin ilerleyen saatlerinde geri aradı.

Trent telefona uykulu bir sesle, "Selam, California," dedi.

"Eve yeni mi geldin?"

"Ticari uçuşların ne kadar sinir bozucu olduğunu unutmuşum."

"Biz fakirlerle takılmayı mı?" diye espri yaptı Monica.

"Daha iyi bir yolu olduğunu bilince sıkıntı veriyor. Dahası, uçağı başkasının kullanması hoşuma gitmiyor."

"Kontrol delisi."

"Diyene bak."

Monica protestoyla ilgili son haberleri aktardı, protestonun iki gün sonra iş çıkış saatinden hemen önce olacağını söyledi. "Katie Jamaika'da klinikte çekilmiş bir fotoğrafımla acil serviste çekilmiş başka bir fotoğrafımı havada uçurmayı önerdi. Bölgedeki insanların hangi hemşire için toplandıklarından emin olmalarını sağlamak içinmiş. Yarın matbaaya gideceğim, sonra da Katie ve ben birkaç arkadaşla bir araya gelip pankartları hazırlayacağız."

"Planlarımı değiştirip erken gelebilirim." Trent birkaç gün daha evde kalmayı planlamıştı.

"Burada olmanı çok isterdim ama önemli değil. Ağabeylerin nasıl?"

"İyiler. Seninle tanışmak istiyorlar."

Monica onlarla tanıştığını düşününce gülümsedi. Trent'in ailesiyle tanıştırmaya çalıştığı son kadın onun kalbini kırmıştı. "Çok isterim."

"Hastane davayı düşürdüğünde seni buraya gelip onları ziyaret etmeye ikna edebilir miyim?"

Monica ayaklarını altında topladı. "Hastane davayı düşürmese bile beni ziyarete ikna edebilirsin."

Trent duraksadı ve Monica sesinden gülümsediğini anladı. "Tamam o zaman."

"Tamam o zaman," diye tekrarladı Monica. Bir süre daha konuştular, ikisi de telefonu kapatmak istemiyordu. Monica Trent'in ikinci kez esnediğini duyunca onu özlediğini ve ertesi gün arayacağını söyledi.

Telefonu kapatırken Trent'i özlemenin onu sevdiğini söyleme şekli olduğunu fark etti.

Ve bu düşünce Monica'yı gülümsetti.

Protesto günü erken başladı. Monica ile Katie posterlerdeki son dokunuşları bitirip protesto yüzünden tutuklanmamak için bir son dakika iznini onaylattı. Stratejik olarak, protestonun iş gününün bitiminden bir saat önce başlaması planlanmıştı. Hastane avukatları veya bizzat hastane yönetimi davayı düşürme kararı alırsa bütün avukatlara durma talimatı vererek protestonun vereceği zararı en aza indirebilirlerdi. Goldstein Monica'ya ondan saat beşten önce telefon beklememesini söylemişti. İlk grev pankartı kalktığında hastane davayı düşürmeye karar verse bile Monica'yı anlaştıkları gibi beşten sonra arayacaktı. "Canlarına oku," demişti Goldstein.

Monica, Goldstein onun tarafında olduğu için çok mutluydu.

Monica ile izinli çalışanlar, hemşireler, doktorlar, sendika temsilcileri, itfaiye hatta polis departmanından daha fazla kişi

hastanenin karşısındaki parkta toplandı. Saat dört olduğunda birden ortaya çıkan insan güruhu gibi caddedeki kısa yürüyüşlerini gerçekleştirdiler.

Hastanenin önündeki kaldırıma yaklaştıklarında Katie Monica'nın elini tuttu. Basın minibüsleri çoktan gelmişti ve Monica hastaneye yaklaştıklarında kameraların onlara doğru döndüğünü fark etti. Yaya kaldırımına adım attıkları anda sendika temsilcileri Monica'nın arkadaşlarıyla ve meslektaşlarıyla birlikte yürümeye başlayıp adalet istediklerine dair megafonlarıyla sloganlar atmaya başladı. Haksız uygulamalar hakkında da sloganlar atıyorlardı. Bir anda sesler yükselmişti.

Katie Monica'yı bir muhabirin yanına çekip röportajları kolaylaştırdı. Hastane geri çekilse bile hasar büyük olacaktı. Ama Monica'nın hiç umurunda değildi. Monica'yı ibret olsun diye cezalandıracaklardı ama artık Monica onları ibret olsun diye cezalandırıyordu. Günün teması, *kendi boyunuzda birine sataşın*, idi. Posterler yürek parçalayıcıydı ve basın hikâyenin her anında yer alıyordu.

Monica muhabirlere elinden geleni, Goldstein'ın söylemesi için çalıştırdığı her şeyi anlattı. Söylediği her şey doğruydu ama hastaneye karşı dava açmasına engel teşkil edebilecek tek kelime etmiyordu.

Kalabalık, Monica'nın tanımadığı yeni yüzlerle daha da büyüdü. Röportajların arasında insanlara geldikleri için teşekkür etti ve gelenler desteklerini sunarken gözlerinin sık sık yaşlandığını fark etti. Katie'nin eşi Dean Savannah'ı bir bebek arabasıyla getirmişti. Bebek arabasının üstünde Monica'nın Savannah'ı bebekken kucağında tuttuğu bir fotoğraf vardı. Fotoğraf Monica işe gitmeden hemen önce çekilmişti, o yüzden Monica hemşire üniforması giyiyordu. Savannah'ın başının üstündeki bir düşünce baloncuğunda, "TEYZEMİ RAHAT BIRAKIN, ZORBALAR!" yazıyordu.

Yanlarından geçen arabalar korna çalarak destek veriyordu, hastane politikaları hakkında tartışmalar vardı ve hastanenin eylemlerinin tuzağına düşen kişinin kendileri de olabileceğini belirten birçok hemşire vardı.

Her şey çok görkemliydi. Monica Trent'i aramayı, bu anı onunla paylaşmayı düşündü ve arka cebinden telefonunu çıkarırken arkasından bir adam yaklaştı.

"Hemşire Mann?"

Monica arkasını dönüp gülümsedi. İri yarı, düzgün görünümlü adam son derece tanıdık gelmişti ama Monica onu hemen tanıyamadı. "Merhaba."

"Size teşekkür etmek istedim." Adam konuşurken Monica şaşkınlık içinde kaldı.

"Aman Tanrım. Gary? Gary Owens?" Bu nasıl mümkün olabilirdi? Gary ayık ve sağlıklı görünüyordu. Hatta belki biraz da çekici sayılırdı. Acil serviste çalıştığı son gün çıkıştığı adamla alakası yoktu.

Gary'nin dudaklarında mahcup bir gülümseme belirdi ve Gary başını sallayarak kimliğini onayladı. "Neredeyse dört aydır ayık kaldım." Ayık olduğunu gösteren süslü bir bileklik takılı bileğini uzattı. "Beni zorlamasaydınız denemezdim bile."

Monica gözyaşlarına hâkim olamıyordu. Yandan ikisine odaklanmış bir kamera gördü.

"Harika görünüyorsun." Gary gerçekten harika görünüyordu.

"İyi hissediyorum. Televizyonda görünce kendimi gelmek zorunda hissettim."

"Vay canına, Gary. Ne diyeceğime emin değilim."

Gary başını salladı, o da gözyaşlarını sildi. "Bir şey söylemenize gerek yok. Bazen insanın neyin önemli olduğunu anlama-

sına tek kişi yeter. Bunu siz yaptınız ve size her zaman minnettar olacağım."

"Senin adına çok mutlu oldum."

Gary biraz kıpırdandıktan sonra, "Size sarılabilir miyim?" diye sordu.

Monica kollarını açtı ve bir zamanlar bir daha asla görmek istemediğini düşündüğü adama sarıldı. Gary uzaklaşıp bir pankart almadan önce Monica, "Şans seninle olsun," dedi.

Başka bir ses düşüncelerini dağıttı. "O giden Gary Owens mıydı?" diye sordu John.

"Evet. İnanabiliyor musun?"

"Bazı insanlar geçekten değişiyormuş," dedi John.

Monica eski sevgilisine dönüp sırıttı.

"Jamaika'daki adamla birlikte olduğunu duydum."

Monica döndüğünden beri ikisi hakkında doğru dürüst konuşmamışlardı. John birkaç kez aramıştı, Monica'yı onunla çıkması için ikna etmeye çalışmıştı ama Monica asla kabul etmemişti.

"Öyle."

John ellerini ceplerine soktu. "Hiç şansım yok, değil mi?"

Monica'nın gözlerinde bu kez başka sebeplerden yaşlar vardı. "Asla seni üzmek istemedim."

"Ben de seni mutlu edebilen adam olmak isterdim."

"Arkadaş kalalım derken gerçekten ciddiyim, John."

John kollarını açtı ve Monica kollarına gitmekte bir sorun görmedi. John geri çekildiğinde Monica'yı yanağından öptü. "Kendine dikkat et."

Monica arkasını dönüp John'un uzaklaşmasını izledi ve gözleri Trent'in bakışıyla çakıştı.

Trent'in yüzü taş kesilmişti.

Monica'nın kalbi göğsünde hızla çarpıyordu, Trent'in hareket etmesini bekledi. Onu görmenin heyecanı az önce John'la arasında gördüklerini yanlış yorumlamasından duyduğu korkuya karışmıştı. Fakat ilişkilerini ileri götürmek istiyorlarsa Trent ona güvenmeliydi, Monica da Trent'in açıklama yapmadan kaçmayacağına güvenmeliydi.

Monica ellerini iki yanında yumruk yaparak Trent'in soğuk bakışının yumuşamasını bekledi. Tam da Trent'in arkasını dönüp kaçacağını düşünürken Trent kollarını açtı.

Kadının erkeğinin kollarına koştuğu filmler o ana kadar hep yapmacık gelirdi. Trent onu kucağına alıp havada döndürdü. "Seni özledim," dedi gergin bir sesle.

Trent onu yere bırakıp öptü, dudağına hafifçe bir öpücük kondurmadı, onu yatak odasındaymış gibi televizyona uygun olmayan ateşli bir şekilde öptü. Trent onu bıraktığında Monica biraz nefessiz kalmıştı ve yanakları pembeleşmişti. Personelin bazıları dik dik bakarak ıslık çalıyordu.

Monica birilerinin, "Anlaşılan Kraliçe'nin buzları çözülüyor," diye bağırdığını duydu.

Monica elini sallayarak yorumları savuşturdu. "Geleceğini bilmiyordum."

"Görünüşe göre yanından ayrılmamalıyım ya da birilerinin kalbini çalmak için bastırma riskini göze almalıyım."

"Bastırabilirler ama asla kalbime giremezler."

Trent onu tekrar öptü.

Monica'nın arka cebindeki telefonu titredi ve Monica telefonuna uzandı. Saat beşi geçmişti ve arayan avukatıydı.

Telefonu açıp diğer kulağına götürürken eli titredi. Telefonu açar açmaz, "Lütfen iyi haberlerin olduğunu söyle," dedi.

Goldstein güldü. "Davayı düşürdüler, Monica. Tebrikler."

Monica Trent'e uzanıp kolunu sıktı. "Sen ciddisin."

Goldstein güldü. "Karşı dava için seni önümüzdeki hafta arayacağım. Şimdiden anlaşma konusunda konuşmaya başladılar."

Trent Monica'ya bakıyordu, bakışıyla cevaplar arıyordu.

Monica'nın yüzündeki gülümseme California'dan Boston'a kadar genişlemişti. "Teşekkürler, Larry."

"Güzel bir hafta geçirmeni dilerim, Monica."

Monica telefonu kapatınca çığlık atarak kendini Trent'in kollarına attı.

Katie yanında Dean ve Savannah ile yanlarına geldi. "Neler oluyor?"

Monica Trent'in kucağından indi, fakat Trent ona sarılmaya devam ediyordu. "Davayı düşürmüşler."

Birileri Monica'nın eline bir megafon tutuşturana kadar kucaklaşmalar ve kutlamalar herkese yayıldı.

"Dikkatinizi rica edebilir miyim? Herkes?" Kalabalığın ona doğru dönmesini bekledi.

Monica toplanan kalabalığa tepeden bakabilsin diye Trent onu bir sandalyeye kaldırdı.

"Az önce telefonda avukatımla konuştum. Hastane davayı düşürmüş."

Alkışlar susunca Monica herkese destekleri ve ona yardım etmek için verdikleri çaba için teşekkür etti.

Monica'nın işi bitince Katie megafonu ondan aldı. "Hepinizi kutlamalara katkıda bulunmanız için The Morrison Hotel'de hazırlanan şölene bekliyoruz. O yüzden gelin partiyi başlatalım."

Şölen, şampanya şelalelerinin bulunduğu açık büfe bir akşam yemeği ve bir DJ ile mükemmeldi.

Başarılı bir günün şerefine kadeh kaldırırlarken Monica Katie, Trent, Dean ve Walt'un yanında duruyordu ve Katie'ye, "Davayı düşüreceklerini nasıl bildin?" diye sordu.

"Bilmiyordum. Ama partileri seviyorum ve herkese geldikleri için teşekkür etmeye karar verdik."

"Davayı düşüreceklerini biliyordum," dedi Dean.

"Ben de." Trent onu kucaklayıp kendine doğru çekti.

"Davayı bırakmalarına sevindim. Artık hayatıma devam edebilirim."

"Şimdi ne yapacaksın?" diye sordu Walt.

Walt'a hastanede çalışmaya geri dönmeyeceğini zaten söylemişti. "Sanırım okula geri döneceğim. Yüksek lisans yapacağım."

"Pratisyen hemşirelik mi?"

Monica bu fikri düşündükçe daha çok beğeniyordu. "Evet."

Walt'un tebessümü soldu. "Sanırım Sınır Tanımayan Hemşirelere dönmezsin."

"Bırakmak gibi bir niyetim yok, Walt."

Monica, Gary Owens'ın personelden birkaç kişinin yanına gittiğini ve onlarla tokalaştığını gördü. Adamın titremeyen elinde bir kola vardı. "Beni nöbet cetvelinden çıkarma."

Monica ile Trent son konuk da ayrılana kadar bekledikten sonra Monica'nın dairesine yöneldi.

İçeri girdiklerinde Monica orada geçireceği zamanın sona ermek üzere olduğunu fark etti. Oturma odasına geçip ayakkabılarını çıkarırken, "Burayı özleyeceğim," diye mırıldandı.

Trent yanına oturup onu kucağına çekti. "Gidiyor musun?" Trent sorusunu dudaklarında bir tebessümle sormuştu.

"Tek başımayken iki yatak odalı bir dairede kalmak saçma geliyor."

Trent'in gülümsemesi soldu, fakat Monica onun içini pek de rahatlatmamıştı. "Kaçmadın."

Monica'nın neyden bahsettiğini açıklamasına gerek yoktu. Trent boynuna sokuldu. "Onu yere sermek istedim."

"Ama yapmadın, fırlayıp kaçmadın da."

"Aklıma gelmediğini söylemek isterdim, fakat gitme isteğim çok kısa sürdü. Yanında kalıp senin için savaşma arzum daha güçlüydü."

Monica, Trent'in gözlerinin üstüne düşen bir tutam saçı geri itti. "Zaten senin olan bir şey için savaşman gerekmez."

Trent onu öpmek için eğildiğinde Monica geri çekildi. "Bekle. Söylemem gereken bir şey var."

Gözleri Monica'nın gözlerine daldı ve dinlemek için arkasına yaslandı.

"Hayatımdaki en önemli şeyin ne olduğunu anladım. Bilirsin, hayatımda her günümü yaşamaya değer kılmak için gereken tek şey." Monica o tek şeyin ne olduğunu hiç şüphe duymadan fark ettiğinde kalbi göğsünde pır pır ediyordu.

"Ah, neymiş o?"

Trent anlamamış gibi davranıyordu. "Gittiğinde seni çok özlüyorum. İçim boşalmış gibi oluyorum. İhtiyacım olan şey sensin."

Trent'in mahcup tebessümü genişledi ve Monica'yı bir sürü parlak vaatle süslü yumuşak, içten öpücüklere boğarak kaçmasına izin vermedi.

"Bekle, bitirmedim."

Trent alnını sevdiği kadının alnına dayayarak bekledi.

Monica derin bir nefes aldı, içindeki en büyük engeli aştı. "Sana bir şey söyleyeceğim. Bir cevap beklemiyorum." Durakladı. "Seni seviyorum."

Trent gözlerini kapattı. "Tekrar söyle," diye fısıldadı.

"Seni seviyorum, Trent."

Trent, kadının gözlerinin derinliklerine baktı. "Tanrıya şükür."

Trent'in sesindeki çaresizlik Monica'yı gülümsetmişti.

"Tek taraflı olmasını istemiyordum. Seni seviyorum, Monica." Monica'nın yüzünü ellerinin arasına alıp, "Tanrım, seni çok seviyorum!" dedi.

Evet, Monica ona bu sözleri tekrarlamasına gerek olmadığını söyleyebilirdi, fakat bunu söylediğini duymak çok güzeldi. Kraliçeden kalan herhangi bir buz parçası varsa onlar da Trent'in sözleriyle paramparça olmuştu.

Monica'nın dudakları aç, doyumsuz ve arzu dolu bir öpücükle Trent'in dudaklarıyla buluştu. Trent kollarını Monica'nın gömleğinin altına sokup beline sardı.

Trent'i öperken adeta dudaklarıyla ziyafet çekti. Sevdiği dudakların sınırsız haz veren tadını çıkardı. Yolculukta birlikte oldukları sürece ilişkilerinin nasıl yol alacağının artık önemi yoktu.

Sonra kucağında kıpırdanırken hissettiği sertlik onu biraz rahatsız etti, çünkü o sertlik için düşündüğü yer kalçaları değildi ve Monica Trent'in tekrar tadına bakmak için son derece hazırdı. Kanepeyi destek olarak kullanıp dizini Trent'in bacaklarının üstüne kaldırdı ve onu şaşırttı. Üzerlerinde kıyafetleri varken bile bir araya gelen tenleri alev alev yanıyordu. Monica kısık bir iniltiyle Trent'e doğru eğildi.

Trent'in becerikli elleri Monica'nın sutyenini buldu, kopçayı açtı ve avuçlarını göğüsleriyle doldurdu.

Öpüşmeye ara verip Monica'yı iki eliyle birden tutarak kanepeden kaldırdı. Kadın bacaklarıyla ona tutunup kulağına eğildi

"Tanrım, Monica, yürümemi zorlaştırıyorsun."

Monica kıkırdadı.

Monica'nın odasına geçince Trent onu yatağa bıraktı, üzerine doğru uzandı ve tüm ağırlığını hissetmesini sağladı.

"Üstümüzde çok fazla giysi var, Yalın Ayak," diyen Monica Trent'in gömleğini çekiştirerek omuzlarından çıkardı ve yere fırlattı.

Trent de kadının gömleğinden kurtulmasına yardım etti ve arzulu göğüslerinin tadına bakmak için eğildi. Haftalardır bitmek bilmeyen oynaşmaları artık sona eriyordu. Bu kez olmayacaktı.

Ondan uzaklaşarak inledi. Monica onun şaşkınlığından faydalanarak bacağını Trent'in üstüne atıp tepeye çıktı. "Sanırım üstte olma sırası bende," dedi.

Trent güldü. "Hanımefendi nasıl arzu ederse," dedi. "Soyun yeter."

Monica yataktan çıktı, Trent dehşeli ihtişamıyla çırılçıplak kalana dek pantolonunu bacaklarından çekti. Kendisi de geri kalan kıyafetlerini çıkardıktan sonra başucundaki konsola uzanıp kondom aldı ve yatağa geri döndü. Elini onun sertliğinde gezdirerek prezervatifi yavaşça taktı. Trent'in gözleri parlayıp kapandığında Monica aynı şeyi tekrar yaptı.

Trent kalçalarına uzanıp onu en uygun yere yerleştirdi. Kadın üstünde bacaklarını açmış halde dururken Trent elini öne uzatıp Monica'yı okşamaya başladı. Monica kırılma noktasına

ulaşana kadar bir süre oyalandı. Trent onu kaldırıp üstüne oturtarak derinliklerine daldı. Birleşmeleri Monica'yı delirtmişti. Adamın üzerinde kontrolü olduğunu düşünmek istiyordu, fakat Trent onu defalarca ele geçirdi, kalçalarını yönlendirerek Monica'nın dünyasının tepetaklak olup zevk dalgasıyla parçalanacağı mükemmel noktayı buldu.

Trent onu beklenmedik bir anda altına aldı ve şehvetle yumuşak yatağa doğru itti.

Bir vaatte bulunur gibi Monica'nın kulağına, "Daha fazla," diye fısıldadı. "Senden daha fazlasını istiyorum."

"Ben bilemiyorum—" Fakat Trent biraz daha derine ulaştığında içi yeniden yanmaya başladı ve gözleri kararan Monica Trent'in adını haykırarak zevke ulaştı.

Trent de birkaç dalgalanmanın sonunda zirveye ulaştı.

Dünya ekseninde dönmeyi kesmişti ama ikisi hareket etmeye devam ediyordu, kalpleri hızla çarpıyordu, başları dönüyordu ve Monica sonunda Trent'in derin bir nefes aldığını duydu.

"Eğer... Eğer birilerine bunu seninle yapmamayı kabul ettiğimi söylersen yalancı olduğunu söylerim. Baştan uyarıyorum."

Monica'nın kahkahası odayı doldurdu. "Tekrar yapmak ister misin?"

Trent'in göğsü Monica'nın göğsünün üstünde gümbürdedi ve hızlıca kadının üstünden inip yataktan çıktı.

Şaşkına dönen Monica dirseğinin üstünde doğrulup hayretle baktı. "Nereye gidiyorsun?"

"Kahve," dedi Trent. "*Bütün* gece ayakta kalmak için kahve gerekecek. Kaybettiğimiz zamanı telafi etmek için."

Sevdiği adam kapıya baktı, bir çocuk gibi yatağa geri zıplayıp onu öptü. "Seni seviyorum," diye fısıldadı. Daha sonra tehdidini gerçekleştirmek üzere kahve demlemeye gitti.

Saatler sonra, sonunda uykuya daldılar, kendilerini dünyaya kapattılar. Ertesi gün Monica'nın düşünebildiği tek şey şuydu: Dünya yeni bir güne başlıyor olabilirdi ama o yepyeni bir hayata başlıyordu.

SON

İki ay sonra

Glene Houston'daki havaalanından getirttiği şirket helikopterlerinden birinin önünde dururlarken Trent Monica'ya, "Beni seviyor musun?" diye sordu.

Şükran gününden önceki haftaydı ve Morrison ailesi Trent ile ağabeylerini tatilde onlara katılmaları için davet etmişti. Birileri, bir yerde Monica'nın Trent'in ölmeden önce yapılacaklar listesindeki ağabeyleriyle sığır peşinde koşma arzusundan bahsettiğini duymuştu. Komikti ama bir Teksaslı'ya ata binmeyi ve bir çiftlikte yaşamayı istediğinizi söylediğinizde kış hızla gelse de o kişiler bunu gerçekleştirirdi. Aslında Monica Trent'in düşük vücut sıcaklığı sorunu yaşayacağından endişelenmiyordu. Sonuçta burası Teksas'tı. Hava o kadar da kötü olmazdı.

Trent, ağabeyleri, Dean, Jack, hatta Gaylord sabah olunca dört günlüğüne kamp yapmak, ata binmek, yani toprakla haşır neşir olmak için yola çıkacaktı.

Bu yarın demekti. Bugünse Trent, Monica'nın en büyük korkularından birini temsil eden bir helikopterin önünde duruyordu ve Monica onu doğru okuyorsa Trent'in ne yapmalarını istediğini biliyordu.

"Seni sevdiğimi biliyorsun. Ülkenin diğer ucuna taşındım ve artık yılın en az dört ayını karda geçiriyorum. Tam dört

ay!" Ve Monica bunu hiçbir şeye değişmezdi. Hastaneye karşı açılan dava Monica'nın lehine birçok sıfırla biten bir meblağla sonuçlanmıştı. Monica Fairchild idare merkezinin yakınındaki bir hemşirelik programına yazılmıştı ve Trent'le ikisi doğuya bakan bir tepenin zirvesinde çiftlik tarzı bir ev seçmişti. Hemen hemen her gün birlikte gün doğumunu izliyorlardı.

İkisi evde yokken oynaması için Ginger'ın yanında artık yeni köpekleri Gillian vardı. Zavallı Gillian bir erkek olmaya çalışıyordu ama Ginger her fırsatta tepesine biniyordu.

Trent Monica'nın beline sarılıp bir öpücükle ona sataştı. "Benimle gel."

Helikoptere binme düşüncesi Monica'nın kalp atışlarını hızlandırsa da Monica Trent'e güvendiğini biliyordu.

Monica Trent'in kollarından sıyrılıp cesaretini kaybetmeden önce helikopterin kapısını açtı. "Ah, tamam, olur. Gidelim."

Trent ona fikrini değiştirecek vakit tanımadı. Saniyeler içinde kontrollerin arkasına oturdu, artık aşina olduğu kulaklık kısa süre içinde Monica'nın kulaklarındaydı ve pervane dönmeye başladı.

"Birçok kadının aşkını bu şeylerden birine binerek kanıtlamak zorunda kalmadığını biliyorsun, değil mi?"

"Çoğu kadın, pilotla yatmıyor."

"Biz yatıyor muyuz?" diye takıldı Monica.

Trent göz kırparak güneş gözlüğünü burnunun üstüne indirdi.

Hava açıktı, Teksas güneşi tepedeydi ve güne bahar hissi katıyordu.

Monica yere veya gökyüzüne odaklanmak yerine Trent'in kuşunu kızaklardan kaldırıp gökyüzüne havalandırırken duyduğu coşkuyu izledi. Havalandıklarında, Trent helikopteri gitmek istediği yöne döndürdü.

"Bu işi gerçekten seviyorsun," dedi Monica.

Trent ona bakıp elini kontrollerden çekerek Monica'nın dizini sıktı. Monica bu hareketinden çok hoşlanmış olsa da Trent'in iki eli de "direksiyonun" üstündeyken kendini çok daha iyi hissediyordu. Trent'in elini kaldırdı ve eline sertçe vurdu. "Sen helikopteri uçur, ben de öğle yemeğimi içimde tutmaya çalışayım."

Ancak gözlerini Trent'ten ayırdığında eskiden olduğu gibi midesinin bulandığını hissetmedi. Yer çok aşağılardaydı ama bir şeyler değişmişti.

Bir tepenin üstünden uçtuklarında bir sığır sürüsü gürültü yüzünden koşmaya başladı. Monica yeri işaret ederek, "Bak," dedi.

Trent'in sesi kulaklarını saran dahili iletişim sisteminden çok tiz geliyordu.

"Yukarıdayken onları görebilirsin ama kokularını alamazsın."

"Buna alışmak isteyebilirim, Kovboy." Trent'in şapka takan bir kovboy olmadığını çok iyi bildiklerinden güldüler. Ancak, Monica Trent sabah giderken ona vermek için bir şapka almıştı.

Sığırların üstünde bir kez daha daire çizdikten sonra Gaylord'un arazisinden uzaklaşıp Jack ile Jessie'nin fazla uzakta olmayan çiftliğine yaklaştılar. Bulundukları yükseklikten çiftlik gerçekte olduğundan çok daha küçük görünüyordu. Trent'in çiftliğin yanından uçup geçeceğini anlayınca Monica, "Şurası Jack ile Jessie'nin çiftliği," dedi.

"Öyle mi?"

Trent'in orayı havadan bile olsa fark etmemiş olabileceğini sanmıyordu. "Evet, tepenin yanındaki kırmızı ahır ve ağıl."

"Ah, evet."

Trent helikopteri döndürüp çiftliğin üstünden uçtu. Şaşırtıcıydı ama helikopterin hareketi yüzünden Monica'nın midesi altüst olmamıştı. Monica Jessie için bir fotoğraf çekmek üzere cebinden telefonunu çıkardı.

Tepenin üstünde, ahırın yanındaki bir şey Monica'nın dikkatini çekti. "O da ne?"

Trent tepeye yaklaşırken, "Emin değilim," dedi. Uzun, sarı branda şeritleri rüzgârda dalgalanıyordu. Doğal değildi ve devasa bir çadıra filan da benzemiyordu. Yaklaştıkça brandanın üstünde bir şeyler yazdığını gördüler.

"Danny için bir şey olabilir mi?"

Monica gözlerini kısarak yere bakıyordu, yazılanları okumaya öylesine yoğunlaşmıştı ki yere otuz metreden, belki daha da yüksekten baktığını neredeyse unutuyordu.

"Biraz daha yaklaşalım," dedi Trent.

Monica gözlerini kıstı. Trent brandanın üstünde dolanırken Monica yüksek sesle okudu.

"Benimle..." Ağzı açık kalmıştı. Dikkatini aniden pilotuna çevirdi. "... evlenir misin?" diye fısıldadı son sözleri.

Trent gülümseyerek bekliyordu. "Seni seviyorum, Monica. Seni sonsuza dek istiyorum."

Trent'in başındaki kaska ve ağzını örten mikrofona rağmen Monica dayanamayıp öne doğru eğildi ve Trent'in dudaklarını buldu. "Sen delisin," diye bağırarak Trent'in kulaklığını çıkardı.

"Bu evet mi demek?"

Monica Trent'in teklif etmesi için daha iyi bir yol düşünemiyordu. "Evet, Yalın Ayak. Seninle evlenirim."

Trent onu öperken bir taraftan da helikopteri havada tutmayı başardı.

Trent Monica'nın ellerini kontrollere koydu. "Şunu tut."

Monica'nın mutlu anının bir kısmı dehşete dönüştü. "Trent! Bu şeyi uçuramam."

Trent cebine uzanıp bir kutu çıkardı ve kutuyu açtı. İçinde ablasının yüzüğüne meydan okuyabilecek kadar muhteşem, platin yuvaya oturtulmuş benzer taşların ortasında yuvarlak bir pırlanta vardı. Monica kontrolleri bırakıp çığlık attı.

Trent kontrolleri tutayım derken az kalsın yüzüğü düşürüyordu.

"Ah!" Ancak Monica'nın içini endişe yerine heyecan bürüdü. Trent tek eliyle yüzüğü Monica'nın parmağına takmayı, onu öpmeyi ve sonsuza dek söz vermeyi başardı.

Monica ilk öpücüğü yüzünden başı dönen genç bir kız gibi hissediyordu ve sırıtmaktan yüzü acımıştı. Elini uzattı ve Trent'in onu düşünerek aldığı yüzüğü hayranlıkla seyretti. "Klas sahibisin, Barefoot. Cidden klassın."

Trent gülüyordu.

Monica kulaklığından Jason'ın mikrofondan gelen sesini duydu. "Trent, yer ekibin burada meraktan ölüyor. Cevap Yankee Echo Sierra mı(YES) yoksa November Papa mı (NO)?

Monica bir pilotla yaşadığından havacılık terimlerinin bazılarını araştırmıştı ve Jason'ın neyi sorduğunu biliyordu.

Gaylord'un mülkünün üzerine geri dönmüşlerdi ve dışarıda onları izlemek için bir kalabalık toplanmıştı.

"Onlara sen mi söylersin yoksa ben mi söyleyeyim?" diye sordu Monica.

Trent'in yüzündeki ukala gülümseme bir an olsun kaybolmadı. "O işi ben hallettim." Trent bir düğmeye bastı ve helikopterden uzun kâğıt şeritler döküldü.

"Bu da nesi?"

"Üzerinde *evet* yazılı devasa konfeti."

Monica camdan baktığında kağıtların yere düştüğünü ve kalabalığın onları topladığını gördü. Jessie devasa hamile karnıyla Katie'ye sarıldı. Çocuklar heyecan içinde daireler çizerek koşuşturuyordu. Jason ile Glen başparmaklarını havaya kaldırdı.

Monica müstakbel kocasına olabildiğince yaklaşarak onu yanağından öptü. "Hayır deseydim ne yapacaktın?" Elbette Trent cevabından şüphe etmiş olamazdı. Monica ona olan aşkına inanmaya başladığı anda arkasına bakmamıştı.

"Bir helikopterdeyiz. Evet diyene kadar seni havada tutmayı düşünmüştüm."

Monica Trent'in kolunu şakacı bir şekilde yumrukladı. "Beni korkutmuyorsun, Trent Fairchild."

Trent eğilerek onu öptü.